

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

RAYMOND CARVER

AŞK KONUŞTUĞUMUZDA NE KONUŞURUZ

Çeviri: AYÇA SABUNCUOĞLU

4. BASKI

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

♥ can
modern

♥ RAYMOND CARVER AŞK KONUŞTUĞUMUZDA NE KONUŞURUZ

RAYMOND CARVER
AŞK
KONUŞTUĞUMUZDA
NE KONUŞURUZ

Can Modern

Aşk Konuştuğumuzda Ne Konuşuruz, Raymond Carver

İngilizce aslından çeviren: Ayça Sabuncuoğlu

What We Talk About When We Talk About Love

© 1981, Raymond Carver

© 1989, Tess Gallagher

© 2013, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Bu eserin Türkçe yayın hakları The Wylie Agency (UK) Ltd. aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 2013

4. basım: Ağustos 2019, İstanbul

Bu kitabın 4. baskısı 1 000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Emrah Serdan

Editör: Seçkin Selvi

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

İç baskı ve cilt: Arı Matbaası

Davutpaşa Cad. Emintaş Kâzım Dinçol San. Sit. No: 81/39,

Topkapı, İstanbul

Sertifika No: 26699

ISBN 978-975-07-3496-0

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514 Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

RAYMOND CARVER

AŞK

KONUŞTUĞUMUZDA
NE KONUŞURUZ

ÖYKÜ

İngilizce aslından çeviren

Ayça Sabuncuoğlu

Raymond Carver'ın Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Bilmezsiniz Aşk Nedir, 2011

Lütfen Sessiz Olur musun, Lütfen?, 2012

Aşk Konuştuğumuzda Ne Konuşuruz, 2013

Katedral, 2014

Fil, 2015

Azgın Mevsimler, 2016

RAYMOND CARVER, 1938'de Oregon'da doğdu. Lise öğrenimini yarıda bırakıp Chicago ve Humboldt devlet üniversitelerinde, dünyaca ünlü Iowa Yazarlık Atölyesi'nde öğrenimini tamamladı. Öykülerini yayımlamaya üniversitenin dergisinde başladı. İlk öyküsü 1960'ta yayımlandı. 1976'da yayımlanan öykü derlemesi *Lütfen Sessiz Olur musun, Lütfen?* 1977 National Book Award'da ilk beşe girdi. Çok erken yaşta evlenen Carver, ailesini geçindirmek için bir yandan yazarlık uğraşını sürdürürken, öte yandan hademelik, servis elemanlığı, benzincilik gibi farklı iş kollarında çalıştı. Sonraları ABD'nin çeşitli üniversitelerinde yaratıcı yazarlık dersleri verdi ve Syracuse Üniversitesi'nde İngiliz edebiyatı profesörü oldu. 1988'de Amerikan Güzel Sanatlar ve Edebiyat Akademisi'ne üye seçildi ve aynı yıl akciğer kanserinden öldü.

AYÇA SABUNCUOĞLU, 1972'de İstanbul'da doğdu. Avusturya Lisesi'ni ve Boğaziçi Üniversitesi İngiliz Dili ve Edebiyatı Bölümü'nü bitirdi. Çevirmenlik ve kitap editörlüğü yapıyor. Bazı çevirileri: *Satranç* (Stefan Zweig), *Dokuz Buçukta Bilardo* (Heinrich Böll), *Amerika* (Franz Kafka), *Üç Deniz Öyküsü* (Joseph Conrad), *Umut Tarlaları* (José Saramago), *Lütfen Sessiz Olur musun, Lütfen?* (Raymond Carver), *Kardeşimin Gölgesinde* (Uwe Timm), *Dünyanın Ölçümü* (Daniel Kehlmann), *Birbirimiz Olmadan* (Martin Walser).

Tess Gallagher için

İçindekiler

Neden Dans Etmiyorsunuz?	13
Vizör	21
Kahve Makinesi ile İşinin Ehli	25
Çardak	29
En Küçük Şeyleri Bile Görebiliyordum	37
Kesekâğıtları	43
Banyo	53
Gittiğimizi Kadınlara Söyle	63
Kot Pantolondan Sonra	73
Eve Bu Kadar Yakın Bu Kadar Çok Su	85
Babamın Canını Alan Üçüncü Şey	95
Ciddi Bir Konuşma	109
Huzur	117
Bildik İşleyiş	123
Ona Yapışan Her Şey	127
Aşk Konuştuğumuzda Ne Konuşuruz	135
Bir Şey Daha	151

NEDEN DANS ETMİYORSUNUZ?

Mutfakta bir içki daha doldurdu ve ön bahçesindeki yatak odası takımına baktı. Renkli çizgili çarşaf şilteden sökülmüş, şifoniyerin üstündeki iki yastığın yanında duruyordu. Bunun dışında, eşyalar çoğunlukla yatak odasındaki gibi görünüyordu; yatağın kendisine ait tarafında komodin ve okuma lambası, kadına ait tarafında komodin ve okuma lambası.

Kendi tarafı, onun tarafı.

Viskiyi yudumlarken bunu düşündü.

Şifoniyer, yatağın ayak ucundan birkaç adım ötede idi. O sabah çekmeceleri boşaltıp içindekileri karton kutulara doldurmuştu, oturma odasındaydı kutular. Şifoniyerin yanında portatif bir ısıtıcı vardı. Nakışlı bir yastığın bulunduğu hasır bir sandalye yatağın ayak ucunda duruyordu. Parlatılmış alüminyum mutfak seti, garaj yolunun bir kısmını kaplıyordu. Hediye gelmiş olan, fazlasıyla büyük, sarı bir muslin örtü masaya serilmiş, yanlardan sarkıyordu. Masanın üstünde bir saksı aşkmerdiveni vardı, yanında da, yine hediye gelmiş olan bir kutu gümüş çatal bıçak takımı ve bir pikap. Konsol modeli büyük bir televizyon, bir sehpanın üstünde duruyordu, ondan birkaç adım ötede de bir kanepa, sandalye ve ayaklı lamba vardı. Çalışma masası garaj kapısına doğru

itilmişti. Bu masanın üstünde bir-iki araç gereç vardı, yan-
nında da bir duvar saati ve çerçeveli iki baskı resim. Ga-
raj yolunda da, içinde fincanlar, bardaklar ve tabakların
bulunduğu bir karton kutu vardı, her biri gazete kâğıdına
sarılmıştı. O sabah dolapları boşaltmıştı ve oturma oda-
sındaki üç kutunun dışında, bütün eşyalar evin dışına
çıkılmıştı. Oraya bir uzatma kablosu çekmişti ve her şey
elektriğe bağlanmıştı. Cihazlar çalışıyordu, içerideyken
olduğundan hiçbir farkı yoktu.

Ara sıra bir araba yavaşlıyor ve insanlar gözlerini di-
kip bakıyorlardı. Ama kimse durmadı.

Kendisinin de durmayacağı geldi aklına.

“Kullanılmış eşyalarını satıyorlar herhalde,” dedi kız
oğlana.

Bu kızla oğlan küçük bir daire dölüyorlardı.

“Bakalım, yatak için ne istiyorlar,” dedi kız.

“Ve televizyon için,” dedi oğlan.

Oğlan arabayı garaj yoluna soktu ve mutfak masası-
nın önünde durdu.

Arabadan inip eşyaları incelemeye başladılar, kız
muslin örtüye dokundu, oğlan blendırı prize takıp ayar
düğmesini DOĞRA'ya getirdi, kız ısıtıcılı servis tabağını
aldı, oğlan televizyonu açıp küçük ayarlamalar yaptı.

Seyretmek için kanepeye oturdu. Bir sigara yaktı,
etrafına baktı, kibriti bir fiskede çimenlere attı.

Kız yatağa oturdu. Ayakkabılarını birbirine sürterek
çıkartıp uzandı. Bir yıldız görebileceğini düşündü.

“Buraya gel, Jack. Yatağı bir dene. Şu yastıklardan
birini getir,” dedi.

“Nasıl?” dedi oğlan.

“Dene,” dedi kız.

Oğlan etrafına baktı. Ev karanlıktı.

“Kendimi tuhaf hissediyorum,” dedi. “Evde kimse var mı diye baksak iyi olacak.”

Kız yatakta zıpladı.

“Önce dene,” dedi.

Oğlan yatağa uzanıp yastığı başının altına koydu.

“Nasıl buldun?” dedi kız.

“Sert geldi,” dedi oğlan.

Kız yan dönüp elini oğlanın yüzüne koydu.

“Öp beni,” dedi.

“Haydi kalkalım,” dedi oğlan.

“Öp beni,” dedi kız.

Gözlerini kapadı. Ona sarıldı.

Oğlan dedi ki: “Evde kimse var mı diye bakayım.”

Ama sadece doğrulup oturdu ve olduğu yerde kaldı, televizyon seyrediyormuş gibi yaptı.

Sokağın yukarısı ve aşağısındaki evlerin ışıkları yandı.

“Eğlenceli olmaz mıydı...” dedi kız ve sıırıttı, sözlerini tamamlamadı.

Oğlan güldü, ama sebepsiz yere. Sebepsiz yere okuma lambasını yaktı.

Kız bir sivrisineği kovaladı, bunun ardından oğlan ayağa kalkıp gömleğini pantolonunun içine soktu.

“Evde kimse var mı diye bakayım,” dedi. “Kimsenin olduğunu sanmıyorum. Ama eğer varsa, eşyaların kaç gittiğine bakarım.”

“Ne isterlerse istesinler, on dolar azını teklif et. Her zaman iyi bir fikirdir,” dedi kız. “Hem, ayrıca, çaresiz durumda filan olmalılar.”

“Gayet iyi bir televizyon,” dedi oğlan.

“Kaça olduğunu sor,” dedi kız.

Adam marketten aldığı bir kesekâğıdıyla kaldırım-
dan yürüyerek geldi. Sandviç, bira, viski almıştı. Garaj

yolundaki arabayı ve yataktaki kızı gördü. Televizyonun çalıştığını ve oğlanın verandada olduğunu gördü.

“Merhaba,” dedi adam kıza. “Yatağı bulmuşsunuz. Güzel.”

“Merhaba,” dedi kız ve kalktı. “Sadece deniyordum.” Yatağa hafifçe vurdu. “Gayet güzel bir yatak.”

“Güzel bir yataktır,” dedi adam, kesekâğıdını yere koydu ve birayla viskiyi çıkardı.

“Kimse yok sanıyorduk,” dedi oğlan. “Yatak ilgimizi çekti, belki televizyonla da ilgilenebiliriz. Belki çalışma masasıyla da. Yatak için ne kadar istiyorsunuz?”

“Yatak için elli dolar düşünüyordum,” dedi adam.

“Kırka olur mu?” diye sordu kız.

“Kırka olur,” dedi adam.

Kutudan bir bardak aldı. Bardağın üzerindeki gazete kâğıdını çıkardı. Viskinin üstündeki mührü kırdı.

“Peki ya televizyon?” dedi oğlan.

“Yirmi beş.”

“On beşe olur mu?” dedi kız.

“Olur. On beşe veririm,” dedi adam.

Kız oğlana baktı.

“Çocuklar, bir içki ister misiniz?” dedi adam. “Bardaklar şu kutuda. Ben oturacağım. Kanepeye oturacağım.”

Adam kanepeye oturdu, arkasına yaslandı ve gözlerini oğlanla kıza dikti.

Oğlan iki bardak bulup viski doldurdu.

“Yeterli,” dedi kız. “Ben benimkine su isterim.”

Bir sandalye çekip mutfak masasının başına oturdu.

“Şuradaki musluklu fıçıda su var,” dedi adam. “Musluğu aç.”

Oğlan sulu viskiyle geri geldi. Boğazını temizleyip

mutfak masasının başına oturdu. Sırıttı. Ama viskisinden içmedi.

Adam televizyona uzun uzun baktı. İçkisini bitirip bir tane daha koydu. Uzanıp ayaklı lambayı yaktı. O sırada sigarası parmaklarının arasından kayıp minderlerin arasına düştü.

Kız, onu bulmasına yardım etmek için kalktı.

“Evet, neyi istiyorsun?” dedi oğlan kıza.

Oğlan çek defterini çıkardı ve düşünür gibi yaparak dudaklarına tuttu.

“Çalışma masasını istiyorum,” dedi kız. “Çalışma masası kaç para?”

Adam bu manasız soru üzerine elini şöyle bir salladı.

“Bir rakam söyleyin,” dedi.

Masada otururlarken onlara baktı. Lambanın ışığında, yüzlerinde bir şey vardı. Güzel ya da çirkin. Anlamak mümkün değildi.

“Şu televizyonu kapatıp bir plak koyacağım,” dedi adam. “Bu pikap da satılık. Ucuz. Bana bir teklif yapın.”

Biraz daha viski doldurup bir bira açtı.

“Her şey satılık,” dedi adam.

Kız bardağını uzattı ve adam doldurdu.

“Teşekkür ederim,” dedi kız. “Çok kibarsınız.”

“İçki başına vurdu,” dedi oğlan. “Benim de vuruyor.” Bardağını kaldırıp şöyle bir salladı.

Adam içkisini bitirip bir tane daha koydu, sonra da plakların olduğu kutuyu buldu.

“Seç birini,” dedi kıza ve plakları ona uzattı.

Oğlan çeki yazıyordu.

“İşte,” dedi kız, birini seçerek, herhangi birini seçerek, çünkü üstlerindeki isimleri bilmiyordu. Masadan kalkıp yine oturdu. Kıpırdamadan oturmak istemiyordu.

“Hamiline yazıyorum,” dedi oğlan.

“Olur tabii,” dedi adam.

İçtiler. Plağı dinlediler. Sonra adam başka bir tane koydu.

Neden dans etmiyorsunuz, çocuklar? demeye karar verdi, sonra da söyledi. “Neden dans etmiyorsunuz?”

“Ne münasebet,” dedi oğlan.

“Haydi,” dedi adam. “Burası benim bahçem. İsterse-
niz dans edebilirsiniz.”

Oğlanla kız, kollarını birbirine dolamış, vücutlarını birbirine bastırmış, garaj yolunda bir aşağı bir yukarı gidip geliyorlardı. Dans ediyorlardı. Plak bittiğinde, yenisinden yaptılar, o da bittiğinde, oğlan, “Sarhoşum,” dedi.

Kız, “Sarhoş değilsin,” dedi.

“Sahiden sarhoşum,” dedi oğlan.

Adam plağın öbür yüzünü çevirdi ve oğlan, “Öyleyim,” dedi.

“Dans et benimle,” dedi kız oğlana ve sonra adama, adam ayağa kalktığında da, kız kollarını ardına kadar açarak onun yanına geldi.

“Şuradaki insanlar var ya, seyrediyorlar,” dedi kız.

“Önemli değil,” dedi adam. “Burası benim yerim.”

“Varsın seyretsinler,” dedi kız.

“Aynen,” dedi adam. “Buradaki her şeyi gördüklerini sanıyorlardı. Ama bunu görmediler, öyle değil mi?” dedi.

Kızın nefesini boynunda hissetti.

“Umarım yatağını beğenirsin,” dedi.

Kız gözlerini kapadı, sonra da açtı. Yüzünü adamın omzuna gömdü. Adamı kendine çekti.

“Çaresiz durumda filan olmalısın,” dedi.

Haftalar sonra, kız şöyle dedi: “Adam orta yaşlıydı. Bütün eşyaları bahçesindeydi. Yalan değil. Dut gibi sarıhoş olup dans ettik. Garaj yolunda. Ah, Tanrım. Gülme. Bize bu plakları çaldı. Şu pikaba bak. İhtiyar bize verdi. Bütün bu beş para etmez plakları da. Şu boktan şeylere bakar mısın?”

Konuşmaya devam etti. Herkese anlattı. Dahası da vardı ve konuşarak bundan kurtulmaya çalışıyordu. Bir süre sonra, kurtulmaya çalışmayı bıraktı.

VİZÖR

Elleri olmayan bir adam bana evimin bir fotoğrafını satmak için kapıya geldi. Krom kancalar dışında, elli yaşlarında sıradan görünümlü bir adamdı.

“Ellerinizi nasıl kaybettiniz?” diye sordum, ne istediğini söyledikten sonra.

“O başka bir hikâye,” dedi. “Bu resmi istiyor musunuz, istemiyor musunuz?”

“İçeri gelin,” dedim. “Az önce kahve yaptım.”

Biraz da jöle yapmıştım. Ama adama söylemedim.

“Tuvaletinizi kullanabilirim,” dedi elsiz adam.

Fincanı nasıl tutacağını görmek istiyordum.

Fotoğraf makinesini nasıl tuttuğunu biliyordum. Eski bir Polaroid'di, büyük ve siyah. Omuzlarının üzerinden geçip sırtına dolanan deri kayışlara tutturmuş, böylece fotoğraf makinesini göğsünde sağlama almıştı. Evinizin önündeki kaldırımında duruyor, evinizi vizöre yerleştiriyor, kancalarından biriyle deklanşöre basıyor ve resminizi çıkarıveriyordu.

Pencereden seyretmiştim, anlarsınız ya.

“Tuvalet nerede demiştiniz?”

“İleriden sağa dönün.”

Eğilip bükülerek, kamburunu çıkararak kendini kayışlardan kurtardı. Fotoğraf makinesini kanepeye koyup ceketini düzeltti.

“Ben yokken bakabilirsiniz.”

Resmi ondan aldım.

Çimenlerden oluşan küçük bir dikdörtgen, garaj yolu, garaj sundurması, ön basamaklar, cumba ve benim mutfakta onu seyrettiğim pencere vardı resimde.

Bu trajedinin fotoğrafını neden isteyeyim ki?

Biraz daha yakından baktım ve mutfak penceresinin içinde başımı, *benim başımı*, gördüm.

Kendimi böyle görmek beni düşündürdü. Emin olun, insanı düşündürüyor.

Sifonun çekildiğini duydum. Fermuarını çekerek ve gülümseyerek, bir kancasıyla kemerini tutup öbürüyle gömleğini içine sokarak holün öbür ucundan geliyordu.

“Ne düşünüyorsunuz?” dedi. “Olmuş mu? Şahsen ben iyi iş çıkardığımı düşünüyorum. Ne yaptığımı bilmiyor muyum? Kabul edelim, bunun için profesyonel olmak gerekir.”

Pantolon ağını çekiştirdi.

“İşte kahve,” dedim.

“Yalnızsınız, değil mi?” dedi.

Oturma odasına baktı. Başını iki yana salladı.

“Zor zor,” dedi.

Fotoğraf makinesinin yanına oturdu, iç çekerek arkasına yaslandı ve bana söylemeyeceği bir şey biliyor-muş gibi gülümsedi.

“Kahvenizi için,” dedim.

Söyleyecek bir şey düşünmeye çalışıyordum.

“Adresimi kaldırım kenarına yazmak isteyen üç çocuk buradaydı. Bunun için bir dolar istediler. Bu konuda

bir bilginiz yoktur herhalde, değil mi?”

Yutmayacağını biliyordum. Ama yine de onu seyrettim.

Fincanı kancaları arasında dengeleyerek ciddi bir tavırla öne eğildi. Fincanı masaya bıraktı.

“Ben yalnız çalışırım,” dedi. “Hep böyleydi, hep de böyle olacak. Siz ne diyorsunuz?” dedi.

“Bir bağlantı kurmaya çalışıyordum,” dedim.

Başım ağrıyordu. Kahvenin iyi gelmeyeceğini biliyorum, ama bazen jöle işe yarar. Resmi elime aldım.

“Mutfaktaydım,” dedim. “Genellikle arka taraftayım.”

“Sürekli olur,” dedi. “Kalkıp sizi terk ettiler, değil mi? Şimdi beni alın, ben yalnız çalışırım. Ne diyorsunuz bakalım? Resmi istiyor musunuz?”

“Alacağım,” dedim.

Ayağa kalkıp fincanları topladım.

“Tabii alacaksınız,” dedi. “Şehir merkezinde bir oda tuttum. İdare eder. Otobüsle şehir dışına çıkar, oradaki mahalleleri hallettikten sonra başka bir şehir merkezine giderim. Ne dediğimi anlıyor musunuz? Hey, bir zamanlar çocuklarım vardı. Tıpkı sizin gibi,” dedi.

Elimde fincanlarla bekledim ve kanepeden zar zor kalkmasını seyrettim.

“Bunu onlara borçluyum,” dedi.

O kancalara iyice baktım.

“Kahve ve tuvalet için teşekkürler. Anlıyorum.”

Kancalarını kaldırıp indirdi.

“Gösterin bana,” dedim. “Ne kadar anladığınızı gösterin bana. Benim ve evimin daha fazla fotoğrafını çekin.”

“İşe yaramaz,” dedi adam. “Geri gelmezler.”

Ama onun kayışlarını geçirmesine yardım ettim.

“Size bir fiyat verebilirim,” dedi. “Üç tanesine bir dolar. Bundan aşağı inersen, zarar ederim.”

Dışarı çıktık. Diyaframı ayarladı. Bana nerede duracağımı söyledi ve işe koyulduk.

Evin etrafında dolandık. Sistematiik. Bazen yana bakıyordum. Bazen dosdoğru karşıya bakıyordum.

“Güzel,” diyordu. “Güzel oldu,” diyordu, ta ki evin etrafında tur atıp yeniden ön tarafa gelinceye dek. “Yirmi tane oldu. Yeterli.”

“Hayır,” dedim. “Çatıda da çekelim,” dedim.

“Tanrım,” dedi. Binayı tepeden tırnağa süzdü. “Tabii,” dedi. “Anlaştık.”

“Ne var ne yoksa toplayıp götürdüler,” dedim.

“Bak sen!” dedi adam ve yeniden kancalarını kaldırdı.

İçeri girip bir sandalye aldım. Garaj sundurmasının altına koydum. Ama yetişemedim. Ben de bir kasa aldım ve kasayı sandalyenin üstüne koydum.

Yukarısı, çatı, iyiydi.

Ayağa kalkıp etrafıma baktım. El salladım, elsiz adam da kancalarını sallayarak karşılık verdi.

Derken onları gördüm, taşları. Baca deliğinin tepesindeki sinekliğin üstünde küçük bir taş yuva vardı sanki. Çocukları bilirsiniz. Bir tanesini bacanızdan aşağı düşürme düşüncesiyle taşları nasıl evin üzerinden aşırıdıklarını bilirsiniz.

“Hazır mısınız?” diye seslenip bir taş aldım ve beni vizörüne alıncaya dek bekledim.

“Tamam!” diye seslendi.

Kolumu arkaya atıp, “Şimdi!” diye haykırdım. O orospu çocuğunu fırlatabildiğim kadar uzağa fırlattım.

“Bilmiyorum,” diye bağırdığını duydum. “Hareketli çekim yapmıyorum.”

“Bir daha!” diye haykırdım ve bir taş daha aldım.

KAHVE MAKİNESİ İLE İŞİNİN EHLİ

Bazı şeyler gördüm. Birkaç gece kalmak için annemin yanına gidiyordum. Ama merdivenin yukarısına çıktığımda, bir baktım, kanepede bir adamı öpüyordu. Yaz mevsimiydi. Kapı açıktı. Televizyon çalışıyordu. Gördüğüm şeylerden biri bu.

Annem altmış beş yaşında. Bir bekârlar kulübüne üye. Öyle olsa bile, zordu. Elim tırabzan çubuğunda, durdum ve adamın onu öpmesini izledim. Annem de onu öpüyordu ve televizyon çalışıyordu.

Şimdi işler daha iyi. Ama annemin erkeklerle düşüp kalktığı o günlerde, ben işsizdim. Çocuklarım çıldırmıştı, karım çıldırmıştı. O da erkeklerle düşüp kalkıyordu. Düşüp kalktığı adam, Adsız Alkolikler Derneği'nde tanıştığı, işsiz bir uzay mühendisiydi. O da çıldırmıştı.

Adı Ross'tu ve altı çocuğu vardı. İlk karısının açtığı bir kurşun yarası yüzünden topallayarak yürüyordu.

O günlerde neler düşündüğümüzü bilmiyorum.

Bu adamın ikinci karısı gelip geçmişti, ama nafakayı ödemediği için onu vuran ilk karısıydı. Ona şans diliyorum. Ross. Ne isim! Ama o zamanlar farklıydı. O günlerde silahlardan dem vururdum. Karıma, "Sanırım gidip bir Smith & Wesson alacağım," derdim. Ama hiç almadım.

Ross ufak tefek bir adamdı. Ama fazla ufak tefek

değil. Bıyığı vardı ve her zaman hırka giyerdi.

Bir keresinde, bir karısı onu hapse attırdı. İkinci karısı yaptı bunu. Karımın kefaleti ödediğini kızımдан öğrendim. Kızım Melody de benim kadar hoşlanmamıştı. Kefaletten. Beni gözettiğinden değil. İkimizi de gözetmiyordu, ne annesini ne de beni. Sadece, ortada ciddi bir para meselesi vardı ve paranın birazı Ross'a giderse, Melody'nin payı bir o kadar azalacaktı. Dolayısıyla Ross, Melody'nin kara listesindeydi. Melody onun çocuklarından ve bu kadar çok çocuğu olmasından da hoşlanmıyordu. Ama genelde Melody, Ross'un iyi biri olduğunu söylerdi.

Bir keresinde Ross onun falına bile bakmıştı.

Bu Ross denen adam, düzenli bir işi olmadığından, vaktini tamiratla geçiriyordu. Ama evini dışarıdan görmüştüm. Darmadağınaktı. Her tarafta eski püskü şeyler. Bahçede kırık dökük iki Plymouth.

Yaşadıkları şeyin ilk aşamalarında, karım adamın antika araba koleksiyonu yaptığını iddia ederdi. Bunlar onun sözleriydi, "antika arabalar". Ama hepsi külüstürdü.

Adamın numarasını çaktım. İşinin ehliydi.

Ama Ross ile benim ortak yanlarımız vardı, aynı kайдından fazlasıydı. Örneğin, televizyon sapıtığında onu tamir edemedi ve görüntü gitti. Ben de tamir edemedim. Ses vardı, ama görüntü yoktu. Haberleri seyretmek istersek, ekranın etrafına oturup dinlemek zorunda kalıyorduk.

Ross ile Myrna, Myrna ayık kalmaya çalıştığı sırada tanıştılar. Toplantılara gidiyordu, ben diyeyim haftada üç-dört kez. Benim de girip çıkmışlığım vardı. Ama Myrna, Ross'la tanıştığında ben çıkmıştım ve günde bir şişenin dörtte üçünü içiyordum. Myrna toplantılara gidiyor, sonra da İşinin Ehli'ne uğrayıp ona yemek pişiriyor

ve evi temizliyordu. Çocukları bu konuda yardımcı olmuyorlardı. İşinin Ehli'nin evinde kimse parmağını kıpırdatmazdı, eğer oradaysa karım dışında kimse.

Bütün bunların üzerinden fazla uzun zaman geçmedi, üç yıl kadar. O günlerde önemliydi.

Annemi kanepesinde adamla bırakıp bir süre arabayla dolaşım. Eve geldiğimde, Myma bana kahve yaptı.

Kahve yapmak için mutfığa gittiğinde, suyu açtığını duyana dek bekledim. Sonra bir minder altına elimi sokup şişeyi çıkardım.

Belki de Myma adamı gerçekten seviyordu. Ama adamda fazladan küçük bir şey daha vardı; Beverly adında bir yirmi ikilik. İşinin Ehli gibi hırka giyen ufak tefek biri için hiç de fena sayılmazdı.

Dara düştüğünde otuzlarının ortasındaydı. İşini kaybetti ve içkiye başladı. Fırsat bulduğumda onunla dalga geçerdim. Ama artık onunla dalga geçmiyorum.

Tanrı seni kutsasın ve korusun, İşinin Ehli.

Melody'ye ay çekimlerinde çalıştığını söylemiş. Kızıma astronotlarla yakın arkadaş olduğunu söylemiş. Astronotlar şehre gelir gelmez, onu onlarla tanıştıracığını söylemiş.

Modern bir tesis, İşinin Ehli'nin eskiden çalıştığı uzay merkezi. Gördüm. Sıra sıra kafeteryalar, üst düzey yöneticiler için özel yemek odaları ve bunun gibi şeyler. Her ofiste kahve makineleri.

Kahve makinesi ile İşinin Ehli.

Myma onun astroloji, auralar, Yi Jing gibi şeylere ilgi duyduğunu söylüyor. Bu Ross'un zeki ve ilginç biri olduğundan kuşkum yok, eski arkadaşlarımızın çoğu gibi. Eğer öyle olmasaydı, ondan hoşlanmayacağından emin olduğumu Myma'ya söyledim.

Babam uykusunda öldü, sarhoşken, sekiz yıl önce. Bir cuma öğle vaktiydi ve kendisi elli dört yaşındaydı. Hızır atölyesindeki işinden eve gelmiş, kahvaltı için buzdolabından biraz sosıs çıkarmış ve bir galonluk Four Roses'ın dörtte birini götürmüş.

Annem de aynı mutfak masasının başındaymış. Little Rock'taki kız kardeşine mektup yazmaya çalışıyormuş. Sonunda, babam kalkıp yatmaya gitmiş. Annem onun asla iyi geceler demediğini söyledi. Ama sabahtı elbette.

“Hayatım,” dedim Myrna'ya, eve geldiği gece. “Biraz sarılalım, sonra da bize güzel bir yemek hazırlarsın.”

Myrna, “Ellerini yıka,” dedi.

ÇARDAK

O sabah Teacher's viskiyi göbeğime döküp yalıyor. O öğleden sonra pencereden atlama girişiminde bulunuyor.

Diyorum ki: "Holly, bu böyle devam edemez. Bunun bir son bulması gerek."

Üst kattaki süitlerden birinde kanepede oturuyoruz. Aralarından seçecek bir sürü boş oda vardı. Ama bize bir süit gerekliydi, içinde hareket edebileceğimiz ve konuşabileceğimiz bir yer. Böylece o sabah motel ofisini kilitleyip üst kattaki bir süite çıkmıştık.

Diyor ki: "Duane, bu beni öldürüyor."

Buzlu ve sulu Teacher's içiyoruz. Sabah ile öğleden sonra arasında bir süre uyumuştuk. Sonra yataktan kalktı ve iç çamaşırlarıyla pencereye çıkma tehdidini savurdu. Onu tutmam gerekti. Sadece iki kat yukarıydık. Ama ne olur ne olmaz.

"Bıktım usandım," diyor. "Artık dayanamıyorum."

Elini yanağına dayayıp gözlerini kapıyor. Başını ileri geri hareket ettirip bir şeyler mırıldanıyor.

Onu böyle görmek beni öldürebilir.

"Neye dayanamıyorsun?" diyorum, oysa biliyorum elbette.

"Sana yeniden bir bir anlatmama gerek yok," diyor.

“Kontrolü kaybettim. Gururumu kaybettim. Eskiden gururlu bir kadındım.”

Otuzunu yeni geçmiş, çekici bir kadın o. Uzun boylu, uzun siyah saçları ve yeşil gözleri var, bugüne dek tanıdığım tek yeşil gözlü kadın. Eski günlerde yeşil gözleri hakkında bir şeyler söyledim, o da bana, özel bir yere geleceğini gözlerinden bildiğini söyledi.

Bilmez miydim!

Bir şeyler yüzünden kendimi çok kötü hissediyorum.

Alt kattaki ofiste telefonun çaldığını duyabiliyorum. Bütün gün çalıp durdu. Uyuklarken bile duyabiliyordum. Gözlerimi açıp tavana bakarak onun çalışını dinliyor ve bize neler olduğunu düşünüyordum.

Ama belki de yere bakmalıydım.

“Kalbim kırık,” diyor. “Taş kesildi. İyi değilim. En kötüsü de bu, artık iyi olmamam.”

“Holly,” diyorum.

Buraya ilk taşındığımızda ve motelin yönetimini üstlendiğimizde, sorunlarımızı çözdüğümüzü sandık. Konaklama bedava, elektrik su bedava artı ayda üç yüz. Elinizin tersiyle itemezsiniz.

Holly hesap kitap işleriyle ilgileniyordu. Sayılarla arası iyiydi, odaların kiralanması işinin büyük bölümünü de o yapıyordu. İnsanları seviyordu, insanlar da onu seviyorlardı. Ben araziye bakıyor, çimleri biçip ayırkotlarını yoluyor, yüzme havuzunu temiz tutuyor, ufak tefek tamiratlar yapıyordum.

İlk yıl her şey güzeldi. Geceleri ek iş yapıyordum ve başarıyorduk. Planlarımız vardı. Derken bir sabah, bilmiyorum. Odalardan birinin banyosuna birkaç fayans döşemiştim ki, şu ufak tefek Meksikalı hizmetçi temiz-

lemek için içeri girdi. Onu işe alan Holly'ydi. Ufak tefek kadını daha önce fark ettiğimi söyleyemem aslında, oysa karşılaştığımızda konuşurduk. Hatırladığım kadarıyla, bana "bayım" derdi.

Neyse, bir şeyler işte.

Böylece o sabahtan sonra dikkat etmeye başladım. Derli toplu, ufak tefek bir şeydi, güzel beyaz dişleri vardı. Ağzını seyrederdim.

Bana adımla hitap etmeye başladı.

Bir sabah banyo musluklarından birinin contasını değiştiriyordum ki, içeri girip televizyonu açtı, hizmetçiler açar ya. Temizlik yaparlarken yani. Elimdeki işi bırakıp banyodan çıktım. Beni gördüğüne şaşırmıştı. Gülmseyip adımı söyledi.

Bunu söylemesinin hemen ardından kendimizi yataкта bulduk.

"Holly, sen hâlâ gururlu bir kadınsın," diyorum. "Hâlâ bir numarasın. Haydi ama, Holly."

Holly başını iki yana sallıyor.

"İçimde bir şeyler öldü," diyor. "Uzun zaman aldı, ama öldü. Sen bir şeyleri öldürdün, bir balta vurdun sanki. Artık her şey kirlendi."

İçkisini bitiriyor. Sonra ağlamaya başlıyor. Ona sarılmaya yeltleniyorum. Ama faydası yok.

İçkilerimizi tazeleyip pencereden dışarı bakıyorum.

Başka bir eyaletin plakasını taşıyan iki araba ofisin önüne park etmiş, şoförler de kapıda durmuş, konuşuyorlar. Biri öbürüne söylediklerini bitiriyor ve etrafındaki odalara bakıp çenesini sıvazlıyor. Yanlarında bir de kadın var, yüzü cama dönük, elini gözlerine siper etmiş, dikkatle içeriye bakıyor. Kapıyı yokluyor.

Alt kattaki telefon çalmaya başlıyor.

"Kısa bir süre önce biz sevişirken bile sen onu düşünüyordun," diyor Holly. "Duane, bu çok kırıncı."

Ona verdiğim içkiyi alıyor.

"Holly," diyorum.

"Bu doğru, Duane," diyor. "Benimle tartışma."

Külotu ve sutyeniyle odada bir aşağı bir yukarı gidip geliyor, elinde içkisi.

Holly diyor ki: "Evliliğin dışına çıktın. Öldürdüğün şey, güven."

Dizlerimin üstüne çöküp yalvarmaya başlıyorum. Ama aklımda Juanita var. Korkunç bir şey bu. Bana ya da dünyadaki başka herkese ne olacağını bilmiyorum.

Diyorum ki: "Holly, hayatım, seni seviyorum."

Arabaların park edildiği arsada birisi korna çalıyor, duruyor, sonra yeniden çalıyor.

Holly gözlerini siliyor. Diyor ki: "Bana bir içki hazırla. Bu çok sulu. O pis kornalarını varsın çalsınlar. Umu-
rumda değil. Ben Nevada'ya taşınıyorum."

"Nevada'ya taşınma; saçma konuşuyorsun," diyorum.

"Saçma konuşmuyorum," diyor. "Nevada'yla ilgili hiçbir şey saçma değil. Sen burada temizlikçi kadınla kalabilirsin. Ben Nevada'ya taşınıyorum. Ya oraya gide-
rim ya da kendimi öldürürüm."

"Holly!" diyorum.

"Holly moli yok!" diyor.

Kanepeye oturup dizlerini yukarıya, çenesinin altına çekiyor.

"Bana başka bir içki hazırla, seni orospu çocuğu," diyor. Diyor ki: "Siktir et şu korna çalanları. Pisliklerini Travelodge'da yapsınlar. Senin temizlikçi kadın şimdi orayı mı temizliyor? Bana başka bir tane hazırla, seni orospu çocuğu!"

Dudaklarını sıkıp o kendine özgü bakışını çeviriyor bana.

İçki içmek tuhaftır. Geriye baktığımda, bütün önemli kararlarımızı içki içerken almışız. İçkiyi azaltmak zorunda olduğumuzdan söz ederken bile, altılı bira paketi ya da viskiyle mutfak masasında ya da dışarıda piknik masasında oturuyor olurduk. Buraya taşınıp bu yöneticilik işini kabul etmeye karar verdiğimizde, birkaç gece oturup içerek artılarını ve eksilerini ölçüp tarttuk.

Teacher's'ın sonunu bardaklarımıza boşaltıp buz ve biraz su ekliyorum.

Holly kanepeden kalkıp yatağa boylu boyunca uzanıyor.

Diyor ki: "Onunla bu yatakta mı seviştin?"

Söyleyecek bir şeyim yok. İçimdeki bütün kelimelerin tükendiğini hissediyorum. Ona bardağı verip koltuğa oturuyorum. İçkimi içiyor ve bir daha asla eskisi gibi olmayacağını düşünüyorum.

"Duane?" diyor.

"Holly?"

Kalp atışlarım yavaşladı. Bekliyorum.

Holly benim gerçek aşkımdı.

Juanita olayı haftanın beş günü, saat on ile on bir arasındaydı. Rutin temizliğini yaptığı hangi odadaysa, orada olurdu. Çalıştığı yere girer ve kapıyı ardından kapatırdım.

Ama çoğunlukla 11 numarada olurdu. 11 numara bizim uğurlu odamızdı.

Birbirimize karşı nazik ama hızlıydık. Güzeldi.

Bence Holly bunu geçiştirebilirdi. Bence tek yapması gereken, gerçekten denemektir.

Bana gelince, gece işine dört elle sarıldım. Bir maymun bile yapabilirdi bu işi. Ama burada işler hızla kötüleşiyordu. Cesaretimiz kırılmıştı.

Havuzu temizlemeyi bıraktım. Yeşil yosunla doldu, öyle ki müşteriler artık onu kullanmıyorlardı. Başka musluk tamir etmiyor, fayans döşemiyor ya da boya rötuşu yapmıyordum. Eh, gerçek şu ki, ikimiz de deli gibi içiyorduk. İyi iş çıkarmak istiyorsanız, alkol çok zaman ve çaba ister.

Holly de müşterileri doğru düzgün kaydetmiyordu. Ya fazla para istiyor ya da alması gerekeni almıyordu. Bazen üç kişiyi tek yataklı bir odaya alıyor ya da tek kişiyi ekstra büyük çift kişilik yatağı olan bir odaya koyuyordu. Emin olun, şikâyetler geliyordu, bazen tartışmalar da çıkıyordu. İnsanlar eşyalarını arabaya yükleyip başka yere gidiyorlardı.

Bu da yetmiyormuş gibi, yöneticilerden bir mektup geliyor. Sonra bir tane daha, iadeli taahhütlü.

Telefonlar geliyor. Şehirden biri gelecekmiş.

Ama artık takmıyorduk, bu bir gerçek. Günlerimizin sayılı olduğunu biliyorduk. Hayatlarımızı tıkanma noktasına getirmiştik ve birilerinin bizi silkip kendimize getirmesine hazırlanıyorduk.

Holly akıllı bir kadındır. Önce o anladı.

Derken o cumartesi sabahı, durumu yinelediğimiz bir gecenin ardından uyandık. Gözlerimizi açtık ve yatakta dönüp birbirimize iyice baktık. İkimiz de o an anladık. Bir şeylerin sonuna gelmiştik ve önemli olan, nereden yeni bir başlangıç yapacağımızı bulmaktı.

Kalkıp giyindik, kahve içtik ve bu konuşmayı yapmaya karar verdik. Hiçbir şey sözümüzü kesmeyecekti. Ne telefon. Ne müşteriler.

Teacher's'ı işte o zaman aldım. Kapıyı kilitleyip buz, bardaklar ve şişelerle üst kata çıktık. İlk olarak renkli televizyon seyredip biraz oynadık ve alt katta çalan telefo-

nu umursamadık. Yemek için odadan çıkıp otomattan peynirli cips aldık.

Tuhaf bir şekilde her şey olabilecekken, her şeyin zaten olduğunu fark ettik.

“Evlenmeden önce, hani henüz çocuktuk,” diyor Holly. “Hani büyük planlarımız ve umutlarımız vardı. Hatırlıyor musun?” Yatakta oturuyor, dizlerini ve içkisini tutuyordu.

“Hatırlıyorum, Holly.”

“Sen benim için ilk değildin, biliyorsun. Benim için ilk, Wyatt’tı. Bir düşünsene. Wyatt. Senin adın Duane. Wyatt ve Duane. Kim bilir bunca yıldır neler kaçırdım. Sen benim her şeyimdin, tıpkı o şarkı gibi.”

“Sen harika bir kadınsın, Holly. Önüne fırsatlar çıktığını biliyorum,” diyorum.

“Ama onları değerlendirmedim!” diyor. “Evliliğin dışına çıkamadım.”

“Holly, lütfen,” diyorum. “Bırak artık, hayatım. Kendimize eziyet etmeyelim. Ne yapsaydık yani?”

“Dinle,” diyor. “Terrace Heights’ın ilerisinde, Yaki-ma’nın dışındaki o eski çiftliğe gittiğimiz zamanı hatırlıyor musun? Arabayla dolaşıyorduk hani? O dar toprak yoldaydık, hava sıcak ve tozluydu hani? Yola devam edip o eski eve geldik ve sen bir bardak su istedin. Şimdi bunu yaptığımızı hayal edebiliyor musun? Bir evin kapısını çalıp su istediğimizi?”

“O yaşlı insanlar ölmüş olmalı,” diyor, “mezarlığın birinde yan yana yatıyorlardır. Kek yemek için bizi içeriye davet ettiklerini hatırlıyor musun? Sonra da bize etrafı gezdirdiklerini. Arkada şu çardak vardı hani? Arkada, ağaçların altındaydı hani? Küçük, sivri bir çatısı vardı, boyası dökülmüş ve basamaklarını ayırkotları bürümüş-

tü. Ve kadın, yıllar önce, yani epey uzun bir zaman önce, pazar günü adamların gelip orada müzik yaptıklarını, insanların da oturup dinlediklerini söyledi. Kocayınca bizim de böyle olacağımızı düşündüm. Vakur. Ve yeri belli. Ve insanlar bizim kapımıza geleceklerdi.”

O anda bir şey söyleyemiyorum. Sonra diyorum ki: “Holly, biz de bunları anacağız. Diyeceğiz ki: ‘Havuzu pislik dolu olan moteli hatırlıyor musun?’” Diyorum ki: “Ne dediğimi anlıyor musun, Holly?”

Ama Holly, elinde bardağı, yatakta oturmakla yeteniyor.

Anlamadığını görebiliyorum.

Pencereye gidip perdenin arkasından bakıyorum. Aşağıda birisi bir şeyler söyleyerek ofisin kapısını tangırdatıyor. Orada kalakalıyorum. Holly’den bir işaret gelsin diye dua ediyorum. Holly bana gösterson diye dua ediyorum.

Bir arabanın çalıştığını duyuyorum. Sonra bir tane daha. Farlarını binaya doğru yakıyor ve birbiri ardına yol kenarından hareket edip trafiğin içine giriyorlar.

“Duane,” diyor Holly.

Bu konuda da haklıydı.

EN KÜÇÜK ŞEYLERİ BİLE GÖREBİLİYORDUM

Bahçe kapısının sesini duyduğumda yataktaydım. Dikkatle dinledim. Başka bir şey duymadım. Ama onu duydum. Cliff'i uyandırmaya çalıştım. Sızmıştı. Ben de kalkıp pencereye gittim. Şehri çevreleyen dağların üzerinde kocaman bir ay vardı. Beyaz bir aydı ve yara izleriyle kaplıydı. Bir aptal bile orada bir yüz hayal edebilirdi.

Bahçedeki her şeyi görmeme yetecek kadar ışık vardı: bahçe sandalyeleri, söğüt ağacı, direklerin arasına gerilmiş çamaşır ipi, petunyalar, çitler, ardına kadar açık duran bahçe kapısı.

Ama etrafta kimsecikler yoktu. Ürkütücü gölgeler yoktu. Her şey ay ışığı içinde yüzüyordu ve en küçük şeyleri bile görebiliyordum. İpteki mandalları örneğin.

Ayın önünü kesmek için ellerimi cama koydum. Biraz daha baktım. Kulak kabarttım. Sonra yatağa döndüm.

Ama uyuyamadım. Dönüp durdum. Açık duran bahçe kapısını düşündüm. Meydan okur gibiydi.

Cliff'in nefes almasını dinlemek korkunçtu. Ağzı iyice açılmış ve kolları solgun göğsüne sarılmıştı. Yatağın kendi tarafını ve benimkinin çoğunu kaplıyordu.

Onu dürtükledim. O ise inlemekle yetindi.

Bir süre daha kıpırdamadım, ta ki bunun işe yara-

mayacağına karar verene dek. Kalkıp terliklerimi giydim. Mutfağa gidip çay yaptım ve onu alıp mutfak masasına oturdum. Cliff'in filtresiz sigaralarından birini içtim.

Geç olmuştu. Saate bakmak istemedim. Çayı içip bir tane daha sigara yaktım. Bir süre sonra, dışarı çıkıp kapıyı sıkıca kapatmaya karar verdim.

Böylece sabahlığımı giydim.

Ay her şeyi aydınlatıyordu; evleri ve ağaçları, direkleri ve elektrik tellerini, bütün dünyayı. Verandadan inmeden önce arka bahçeye göz gezdirdim. Çıkan hafif bir esinti bana sabahlığımın önünü kapattırdı.

Kapıya doğru yürümeye başladım.

Evimizi Sam Lawton'ın evinden ayıran çitlerden bir ses geldi. Gözlerimi kısıp baktım. Sam kollarını çitine yaslamıştı, yaslanılacak iki çit vardı. Yumruğunu ağzına götürüp kuru kuru öksürdü.

"İyi akşamlar, Nancy," dedi Sam Lawton.

Dedim ki: "Sam, beni korkuttun." Dedim ki: "Ne yapıyorsun orada?" "Bir ses duydun mu?" dedim. "Bahçe kapımın açıldığını duydum."

Dedi ki: "Ben bir şey duymadım. Bir şey görmedim de. Rüzgâr olabilir."

Bir şey çiğniyordu. Açık kapıya bakıp omuz silkti.

Saçları ay ışığında gümüşiydi ve havaya dikilmişti. Uzun burnunu, kocaman ve hüzünlü yüzündeki çizgileri görebiliyordum.

"Ne yapıyorsun orada, Sam?" dedim ve çite yaklaştım.

"Bir şey görmek ister misin?" dedi.

"O tarafa geleyim," dedim.

Dışarı çıkıp gezinti yolu boyunca yürüdüm. Geceliğim ve sabahlığımla dışarıda dolaşmak tuhaf geliyordu.

Bunu, dışarıda böyle dolaştığımı hatırlamaya çalışmam gerektiğini düşündüm kendi kendime.

Sam evinin yanında duruyordu, pijaması açık sarıydı ve beyaz ayakkabılarının çok yukarısına çekilmişti. Bir elinde el feneri, ötekinde de bir teneke kutu vardı.

Sam ile Cliff eskiden arkadaşlıklar. Derken bir gece kafayı çektiler. Tartıştılar. İlk iş olarak Sam bir çit çekti, sonra Cliff de bir tane çekti.

Sam'in çok kısa bir sürede Millie'yi kaybetmesinden, tekrar evlenmesinden ve yeniden baba olmasından sonraydı bu. Millie ölene dek bana iyi bir arkadaş olmuştu. Öldüğünde daha kırk beş yaşındaydı. Kalp yetmezliği. Tam garaj yoluna girerken bulmuş onu. Araba gitmeye devam etmiş ve garaj sundurmasının arkasından çıkmış.

“Şuna bak,” dedi Sam, pijamasının altını yukarı çekip çömelerek. Feneri yere tuttu.

Baktım ve bir parça toprağın üstünde kıvrım kıvrım kıvrılan kurt gibi şeyler gördüm.

“Sümüklüböcekler,” dedi. “Az önce şundan bir doz verdim,” dedi, Ajax’a benzeyen bir teneke kutuyu havaya kaldırarak. “İstila ediyorlar,” dedi ve ağzındaki her neyse onu geveledi. Başını yana çevirdi ve tütün olabilecek şeyi tükürdü. “Onlarla başa çıkabilmek için bunu sürdürmeliyim.” Fenerini bu şeylerle dolu bir kavanoza doğru çevirdi. “Yem koyuyorum, sonra da bulduğum her fırsatta bu maddeyle buraya geliyorum. Piç kuruları her yeri sarmış. Yaptıkları tam bir kepezelik. Şuraya bak,” dedi.

Ayağa kalktı. Kolumdan tutup beni gül ağaçlarının oraya götürdü. Yapraklardaki küçük delikleri gösterdi.

“Sümüklüböcekler,” dedi. “Gece burada, etrafına baktığın her yerde. Yem koyuyorum, sonra da gelip onları yakalıyorum,” dedi. “Korkunç bir yaratık, sümüklüböcek.

Onları şuradaki kavanozda biriktiriyorum.” Fenerini gül ağacının altına tuttu.

Tepemizden bir uçak geçti. Koltuklarında kemerlerini bağlamış halde oturan, kimi okuyan, kimi aşağıya bakan insanları hayal ettim.

“Sam,” dedim, “herkes nasıl?”

“İyiler,” dedi ve omuz silkti.

Çiğnediği şey her neyse, çiğnemeye devam etti. “Clifford nasıl?” dedi.

Dedim ki: “Her zamanki gibi.”

Sam dedi ki: “Bazen burada sümüklüböcek peşinde koşarken, sizin bulunduğunuz yöne bakıyorum.” Sonra, “Keşke ben ve Cliff yeniden arkadaş olsak. Şuraya bak,” dedi ve kuvvetli bir nefes aldı. “Şurada bir tane var. Görüyor musun? Tam ışığımın olduğu yerde.” Işık huzmesini gül ağacının altındaki toprağa yöneltmişti. “Seyret şunu,” dedi.

Kollarımı kavuşturup onun ışığıyla aydınlattığı yere eğildim. Hayvan kıpırdamayı bırakıp kafasını bir o yana bir bu yana çevirdi. Derken Sam teneke toz kutusuyla onun tepesinde bitti, tozu üzerine serpti.

“Sümüklü şeyler,” dedi.

Sümüklüböcek sağa sola bükülüyordu. Derken kıvrıldı ve düzeldi.

Sam bir oyuncak kürek aldı, sümüklüböceği onunla tuttuğu gibi kavanozun içine attı.

“Bıraktım, anlarsın ya,” dedi Sam. “Mecburdum. Bir süre öyle bir hal almıştı ki, yukarıyı aşağıdan ayıramıyordum. Hâlâ evde bulunduruyoruz, ama benim pek ilgim kalmadı artık.”

Başımı salladım. Bana baktı ve bakmaya devam etti.

“Geri dönsem iyi olacak,” dedim.

“Tabii,” dedi. “Yaptığım şeye devam edeyim, bitirdiğimde ben de içeri gireceğim.”

Dedim ki: "İyi geceler, Sam."

"Dinle," dedi. Çiğnemeyi bıraktı. Altdudağının arkasındaki her neyse, diliyle itti. "Cliff'e benden selam söyle."

"Söylerim, Sam," dedim.

Sam elini gümüş saçlarında temelli bastıracaktı gibi gezdirdi, sonra da elini el sallamak için kullandı.

Yatak odasında sabahlığı çıkardım, katladım, uzanabileceğim bir yere koydum. Saate bakmadan, alarm çubuğunun çekili olup olmadığını kontrol ettim. Sonra yatağa girdim, örtüyü üzerime çektim ve gözlerimi kapadım.

Bahçe kapısının mandalını takmayı unuttuğumu o sırada hatırladım.

Gözlerimi açıp öylece yattım. Cliff'i hafifçe dürttüm. Boğazını temizledi. Yutkundu. Göğsüne bir şey takıldı ve damla damla aktı.

Bilmiyorum. Sam Lawton'ın tozu boca ettiği o hayvanları düşündürdü bana.

Bir an için evimin dışındaki dünyayı düşündüm, sonra acele edip uyumam gerektiği düşüncesinden başka bir düşünce kalmadı aklımda.

KESEKÂĞITLARI

Aylardan ekim, nemli bir gün. Otel penceresinden bu Orta Batı şehrini fazlasıyla görebiliyorum. Binaların bazılarında ışıklar yandığını, yüksek bacalardan kesif bir dumanın çıktığını görebiliyorum. Keşke bakmak zorunda kalmasaydım.

Geçen yıl Sacramento'da babama uğradığımda anlattığı bir hikâyeyi aktarmak istiyorum size. O tarihten, kendisiyle annemin boşandıkları tarihten iki yıl önce karıştığı bazı olaylarla ilgili.

Ben bir kitap satıcısıyım. Çok tanınmış bir kuruluşu temsil ediyorum. Ders kitapları basıyoruz ve merkezimiz Chicago'da. Benim bölgem Illinois, ayrıca Iowa ve Wisconsin'in bir kısmı. Los Angeles'taki Batılı Kitap Yayıncıları Birliği kongresine katıldığımda, birkaç saatliğine babamı ziyaret etmek geldi aklıma. Boşanmadan beri görmemiştim onu, anlarsınız ya. Böylece cüzdanımdan adresini çıkardım ve ona bir telgraf çektim. Ertesi sabah eşyamı Chicago'ya yolladım ve Sacramento'ya giden bir uçağa bindim.

Başkaları arasından onu seçmem bir dakikamı aldı. Diğer herkesin olduğu yerde duruyordu –yani kapının

arkasında- beyaz saçlar, gözlük, kırışmayan kahverengi pantolon.

“Baba, nasılsın?” dedim.

“Les,” dedi.

El sıkıştık ve terminale doğru ilerledik.

“Mary ile çocuklar nasıllar?” dedi.

“Herkes iyi,” dedim, ki doğrusu bu değildi.

Beyaz bir pastane kesekâğıdını açtı. Dedi ki: “Biraz bir şeyler aldım, belki yanında götürürsün. Fazla değil. Mary için bademli çikolata, çocuklar için de jöleli şeker.”

“Teşekkürler,” dedim.

“Giderken bunu unutma,” dedi.

Birkaç rahibe uçağa biniş alanına doğru koştuğu için yoldan çekildik.

“Bir içki ya da bir fincan kahve?” dedim.

“Sen ne dersen,” dedi. “Ama bende araba yok,” dedi.

Dinlenme salonunun yerini bulduk, içki aldık, sigara yaktık.

“İşte böyle,” dedim.

“Ee, evet,” dedi.

Omuz silktim ve, “Evet,” dedim.

Koltukta arkama yaslanıp derin bir nefes aldım; başını çevreleyen, keder havası olduğunu tahmin ettiğim şeyi içime çektim.

Dedi ki: “Herhalde Chicago Havaalanı bunun dört katıdır.”

“Daha da fazla,” dedim.

“Büyük olduğunu tahmin ettim,” dedi.

“Gözlük takmaya ne zaman başladın?” dedim.

“Bir süre önce,” dedi.

Büyük bir yudum alarak doğrudan konuya girdi.

“Ölümüm bundan olsun isterdim,” dedi. Ağır kollarını kadehinin iki yanına koydu. “Sen okumuş adamsın, Les. Bunu ancak sen anlarsın.”

Dibinde ne yazdığını okumak için kül tablasını kenarından çevirdim: HARRAH KULÜP / RENO VE TAHOE GÖLÜ / EĞLENİLECEK GÜZEL YERLER.

“Kadın bir Stanley Products¹ görevlisiydi. Ufak tefek bir kadın, elleriyle ayakları küçücük, saçları kömür karası. Dünyanın en güzel kadını değildi. Ama güzel alışkanlıkları vardı. Otuz yaşında ve çocukluydu. Ama ne olursa olsun edepli bir kadındı.

“Annen hep ondan alışveriş ederdi, kâh süpürge, kâh püsküllü paspas, börek için bir tür iç malzemesi. Anneni bilirsin. Bir cumartesiydi ve ben evdeydim. Annen bir yere gitmişti. Nerede olduğunu bilmiyorum. Çalışmıyordu. Ben ön odada oturmuş, gazete okuyup kahve içerken kapı çalındı, gelen bu ufak tefek kadındı. Sally Wain. Mrs. Palmer’a bir şeyler getirdiğini söyledi. ‘Ben Mr. Palmer’ım,’ dedim. ‘Mrs. Palmer şu an burada değil,’ dedim. İçeri girmesini söyledim, anlarsın ya, getirdiklerinin parasını ödeyecektim. Girsin mi, girmesin mi, bilemedi. Elinde o küçük kesekâğıdı ve fatura, öylece duruyordu.

‘Alayım onu,’ dedim. ‘Neden içeri gelip biraz oturmuyorsunuz, o sırada bakayım para bulabilecek miyim?’

‘Önemli değil,’ dedi. ‘Borcunuz olsun. Bir sürü insan böyle yapıyor. Önemli değil.’ Önemli olmadığını anlamam için gülümsedi, anlarsın ya.

‘Hayır hayır,’ dedim. ‘Param var. Şimdi ödemeyi tercih ederim. Siz tekrar gelmekten kurtulursunuz, ben de borçlu kalmaktan. İçeri gelin,’ dedim ve sineklik kapısını açık tuttum. Onu dışarıda ayakta bırakmak kibarca değildi.”

Öksürdü ve sigaramdan bir tane aldı. Barın öbür

ucundan bir kadın kahkaha attı. Ona baktım, sonra da yine kül tablasındaki yazıları okudum.

‘İçeri girdi, ‘Bir dakika lütfen,’ dedim ve cüzdanımı aramak için yatak odasına gittim. Şifoniyere bakındım, ama bulamadım. Biraz bozukluk, kibrit ve tarağımı buldum, ama cüzdanımı bulamadım. Annen o sabah temizlik yapmıştı, anlarsın ya. Böylece ön odaya geri dönüp, ‘Şey, şimdi para bulacağım,’ dedim.

‘Lütfen, zahmet etmeyin,’ dedi.

‘Zahmet olmaz,’ dedim. ‘Zaten cüzdanımı bulmam gerek. Rahatınıza bakın.’

‘Ah, ben iyiyim,’ dedi.

‘Baksanıza,’ dedim. ‘Doğu’daki şu büyük soygunu duydunuz mu? Gazetede tam onu okuyordum.’

‘Dün gece televizyonda gördüm,’ dedi.

‘İyi kaçmışlar,’ dedim.

‘İşlerini biliyorlarmış,’ dedi.

‘Mükemmel suç,’ dedim.

‘Çoğu insan paçayı kurtaramaz,’ dedi.

Başka ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Birbirimize bakarak öylece duruyorduk. Ben de verandaya çıkıp çamaşır sepetinde pantolonumu aradım, annenin oraya koyduğunu sanıyordum. Cüzdanı arka cebimde buldum ve odaya dönüp ne kadar borcum olduğunu sordum.

Üç-dört dolar bir şeydi, parayı ona ödedim. Sonra, neden bilmiyorum, o soyguncuların alıp kaçtıkları paranın tamamı onun olsaydı ne yapacağını sordum.

Güldü, dişlerini gördüm.

Sonra bana ne oldu bilmiyorum, Les. Elli beş yaşındayım. Çocuklarım büyüdü. Daha akıllıca davranmalıydım. Bu kadın yarı yaşımıdaydı, okula giden küçük çocukları vardı. Bu Stanley işini sadece onların okulda oldukları saatlerde yapıyordu, sırf oyalansın diye. Çalışmak zorunda değildi. Geçinmeye yetecek kadar paraları var-

di. Kocası, Larry, Consolidated Freight'ta şofördü. İyi kazanıyordu. Kamyon şoförü, anlarsın ya."

Durup yüzünü sildi.

"Herkes hata yapabilir," dedim.

Başını iki yana salladı.

"İki oğlu vardı, Hank ile Freddy. Araları bir yaş kaddı. Bana bazı resimler gösterdi. Her neyse, ben para konusunu açınca güldü, herhalde Stanley Products mallarını satmayı bırakıp Dago'ya taşınır ve bir ev satın almış. Dago'da akrabaları varmış."

Bir sigara daha yaktım. Saatile baktım. Barmen kaşlarını kaldırdı, ben de kadehimi kaldırdım.

"Kanepede oturuyordu ve bana sigaram olup olmadığını sordu. Kendisininkini öbür çantasında bıraktığını ve evden çıktığından beri sigara içmediğini söyledi. Evde bir karton sigara varken otomattan almaktan nefret ettiğini söyledi. Ona bir sigara verdim ve kibrit yaktım. Ama sana diyebilirim ki, Les, parmaklarım titriyordu."

Durup bir an şişeleri inceledi. Kahkaha atan kadın, kollarını her iki yanındaki adamların kollarına dolamıştı.

"Ondan sonrası bulanık. Ona kahve isteyip istemediğini sorduğumu hatırlıyorum. Az önce bir demlik dolusu taze kahve yaptığımı söyledim. Artık gitmesi gerektiğini söyledi. Belki bir fincan içecek kadar zamanı olabileceğini söyledi. Dışarı çıkıp mutfağa gittim ve kahvenin ısınmasını bekledim. Sana söylüyorum, Les, Tanrı'nın huzurunda yemin ederim ki, karıkoca olduğumuz sürece bir kere bile annenden başkasına yan gözle bakmadım. Bir kere bile. Canımın istediği ve fırsat bulduğum zamanlar oldu. Sana söylüyorum, sen anneni benim gibi tanımıyorsun."

"Bu yönde bir şey söylemene gerek yok," dedim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://ranfey.org>

“Ona kahvesini götürdüm, bu arada mantosunu çıkarmıştı. Kanepenin öbür ucuna oturdum ve daha kişisel konular konuşmaya başladık. Roosevelt İlkokulu’na giden iki çocuğu olduğunu söyledi, Larry ise şoförmüş ve bazen bir-iki haftalığına gittiği oluyormuş. Kuzeye, Seattle’a ya da güneye, Los Angeles’a gidiyormuş, belki de Phoenix’e. Hep bir yerlerdeymiş. Larry’yle, liseye giderken tanıştıklarını söyledi. Sonuna kadar gitmiş olmaktan gurur duyduğunu söyledi. Ee, biraz sonra söylediğim bir şeye hafifçe güldü. İki taraflı alınabilecek bir şeydi. Sonra, dul kadına uğrayan, gezgin ayakkabı satıcısının hikâyesini duyup duymadığımı sordu. Buna güldük, sonra da ona daha ayıp bir tane anlattım. Buna kahkahalarla güldü ve bir sigara daha içti. Laf lafı açıyordu, olan buydu, anlamıyor musun?

Şey, sonra onu öptüm. Başını kanepede geriye yatırdım ve onu öptüm, dilinin ağzıma girmek için acele ettiğini hissedebiliyordum. Ne söylediğimi anlıyor musun? Bir erkek bütün kurallara uymaya devam edebilir, sonra da hiçbirinin önemi kalmaz. Şansı onu terk eder, anlıyor musun?

Ama göz açıp kapayana dek bitmişti. Ardından, ‘Benim bir fahişe filan olduğumu düşünüyor olmalısın,’ dedi ve çekip gitti.

Çok heyecanlanmıştım, anlıyor musun? Kanepeyi düzelttim ve minderleri tersyüz ettim. Bütün gazeteleri katladım, hatta kullandığımız fincanları bile yıkadım. Kahve demliğini temizledim. Bütün bu süre boyunca düşündüğüm şey, annenin yüzüne nasıl bakacağımdı. Korkuyordum.

Eh, işte böyle başladı. Annenle ben her zamanki gibi devam ettik. Ama o kadınla düzenli olarak görüştüm.”

Barın ucundaki kadın taburesinden indi. Pistin ortasına doğru birkaç adım attı ve dans etmeye başladı. Baş-

nı bir o yana bir bu yana atıyor ve parmaklarını şaklatıyordu. Barmen içki hazırlamayı bıraktı. Kadın, kollarını başının üzerine kaldırdı ve pistin ortasında küçük bir daire çizmeye başladı. Ama sonra bunu yapmayı bıraktı, barmen de işinin başına döndü.

“Bunu gördün mü?” dedi babam.

Ama ben hiçbir şey söylemedim.

“İşte böyle oldu,” dedi. “Larry’nin çizelgesi vardı, ben de her fırsat bulduğumda oraya gidiyordum. Anne ne şuraya buraya gittiğimi söylüyordum.”

Gözlüğünü çıkarıp gözlerini kapadı. “Bunu kimseye anlatmadım.”

Buna söylenecek bir şey yoktu. Piste, sonra da saatime baktım.

“Dinle,” dedi. “Uçağın ne zaman kalkıyor? Başka bir uçağa binebilir misin? Sana bir içki daha ısmarlayayım, Les. Bize iki tane daha söyle. Hızlanacağım. Bir dakika içinde bunu bitirmiş olurum. *Dinle*,” dedi.

“Adamın resmini yatak odasında yatağın baş ucunda tutuyordu. Önceleri, onun resmini orada görmek beni rahatsız ediyordu. Ama bir süre sonra alıştım. Bir erkek nelere alışıyor, görüyor musun?” Başını iki yana salladı. “İnanması zor. Eh, sonu kötü oldu. Biliyorsun. Her şeyi biliyorsun.”

“Ben sadece bana anlattıklarını biliyorum,” dedim.

“Sana anlatayım, Les. Buradaki en önemli şeyi sana anlatayım. Biliyor musun, bazı şeyler var. Annenin beni terk etmesinden daha önemli şeyler. Şimdi, şunu dinle. Bir keresinde yataktaydık. Öğle yemeği sıraları olmalı. Öylece yatmış, konuşuyorduk. Belki de uyukluyordum. Rüya görmek ile uyuklamak arası o tuhaf şey, anlarsın ya. Ama aynı zamanda, çok geçmeden kalkıp gitmem

gerektiğini hatırlasam iyi olacak, diyordum kendi kendime. İşte böyleyken, o araba garaj yoluna girdi ve birisi arabadan inip kapıyı çarparak kapadı.

“Tanrım!” diye haykırdı Sally. “Larry bu!”

Çıldırılmış olmalıyım. Arka kapıdan kaçarsam, bahçedeki büyük çitte beni sıkıştırıp belki de öldüreceğini düşündüğümü hatırlar gibiyim. Sally tuhaf bir ses çıkarıyordu. Nefes alamıyor gibiydi. Üzerinde sabahlığı vardı, ama önü kapalı değildi ve mutfakta durmuş, başını iki yana sallıyordu. Bunların hepsi bir anda oldu, anlıyor musun. Ben oradayım, elimde giysilerimle neredeyse çırılçıplak, Larry ise ön kapıyı açıyor. Eh, atladım. Geniş pencereye atladım, camın içinden geçtim.”

“Kurtuldun mu?” dedim. “Peşinden gelmedi mi?”

Babam deliymişim gibi bana baktı. Boş kadehine gözlerini dikti. Saatile baktım, gerindim. Gözlerimin arkasında hafif bir baş ağrısı vardı.

“Sanırım artık gitsem iyi olacak,” dedim. Çenemi sıvazladım ve yakamı düzelttim. “Hâlâ Redding’de mi, o kadın?”

“Bir şey bildiğin yok, değil mi?” dedi babam. “Hiçbir şey bildiğin yok. Kitap satmaktan başka bir şey bilmezsin sen.”

Neredeyse gitme zamanı gelmişti.

“Ah, Tanrım, özür dilerim,” dedi. “Adam dağıldı, ne olacak. Yere yığılıp ağladı. Sally mutfakta kalakaldı. O da orada ağladı. Diz çöküp Tanrı’ya dua etti, adam duysun diye tane tane ve yüksek sesle.”

Babam bir şeyler daha söylemeye kalktı. Ama onun yerine başını iki yana salladı. Belki de benim bir şey söylememi istiyordu.

Ama sonra dedi ki: “Hayır, senin yetişmen gereken bir uçak var.”

Paltosunu giymesine yardım ettim ve yürümeye

başladık, elim dirseğinde, ona yol gösteriyordu.

“Seni bir taksiye bindireyim,” dedim.

“Seni yolcu edeyim,” dedi.

“Önemli değil,” dedim. “Belki gelecek sefere.”

El sıkıştık. Bu onu son görüşümdü. Chicago yolunda, aldığı hediyelerin olduğu kesekâğıdını barda unuttuğumu hatırladım. Her neyse. Mary’nin şekerleme, bademli çikolata ya da başka bir şeye ihtiyacı yoktu.

Bu, geçen yıldı. Şimdi daha da az ihtiyacı var.

BANYO

Cumartesi öğleden sonra anne arabayla alışveriş merkezindeki pasta fırınına gitti. Pastaların fotoğraflarının sayfalara yapıştırılmış olduğu bir klasörü karıştırdıktan sonra, çikolatalı sipariş etti, çocuğun en sevdiğinden. Seçtiği pasta, beyaz bir yıldız serpintisinin altındaki bir uzay gemisi ve fırlatma rampasıyla süslenmişti. SCOTTY adı, uzay gemisinin adıymış gibi, üzerine yeşil kremayla yazılacaktı.

Anne, Scotty'nin sekiz yaşına basacağını söylerken, pastacı düşünceli düşünceli dinledi. Yaşlıca bir adamdı bu pastacı ve tuhaf bir önlük takmıştı, askıları kollarının altından geçip sırtından dolanarak önde kavuşan ve çok kalın bir düğüm halinde bağlanan ağır bir şey. Kadını dinlerken ellerini önlüğünün önüne silip duruyor; ıslak gözleri, pasta örneklerini inceleyen ve konuşan kadının dudaklarını süzüyordu.

Kadına zaman tanıdı. Acelesi yoktu.

Anne uzay gemili pastada karar kıldı, sonra da pastacıya adını ve telefon numarasını verdi. Pasta pazartesi sabahı hazır olacak, pazartesi öğleden sonra verilecek partiye rahat rahat yetişecekti. Pastacının bütün söylemek istediği buydu. Tatlı şakalar yok, sadece bu kısa karşılıklı konuşma, en yalın bilgi, gerekli olmayan hiçbir şey yok.

Pazartesi sabahı, çocuk okula yürüyordu. Yanında bir çocuk daha vardı, bir patates cipsi paketi iki çocuk arasında gidip geliyordu. Doğum günü çocuğu öbür çocuğun ağzından laf alıp nasıl bir hediye vereceğini söyletmeye çalışıyordu.

Bir kavşakta, doğum günü çocuğu bakmadan kaldırımın kenarından indi ve ânında bir araba çarptı. Yan tarafa düştü, başı yağmur kanalında, bir duvara tırmanıyor-muş gibi bacakları yolda kıpırdıyordu.

Öbür çocuk, elinde patates cipsi, öylece kalakaldı. Paketi mi bitirsem, yoksa okula doğru yola devam mı etsem, diye düşünüyordu.

Doğum günü çocuğu ağlamadı. Ama artık konuşmak da istemiyordu. Öbür çocuk araba çarpmasının nasıl bir his olduğunu sorduğunda, cevap vermeyecekti. Doğum günü çocuğu ayağa kalktı ve eve gitmek için geri döndü, bunun üzerine öbür çocuk el sallayıp okula doğru yollandı.

Doğum günü çocuğu olan biteni annesine anlattı. Birlikte kanepede oturdular. Kadın onun ellerini kucağında tuttu. Bunu yaptığı sırada çocuk ellerini çekip sırtüstü uzandı.

Tabii doğum günü partisi hiç yapılmadı. Doğum günü çocuğu onun yerine hastaneye yattı. Anne yatağın başucunda oturdu. Çocuğun uyanmasını bekliyordu. Baba işyerinden koştura koştura geldi. Annenin yanına oturdu. Böylece ikisi de çocuğun uyanmasını bekledi. Saatlerce beklediler, sonra da baba banyo yapmak için eve gitti.

Adam hastaneden eve arabayla gitti. Sokaklardan olması gerekenden daha hızlı geçti. O güne kadar güzel bir hayatı olmuştu. İş, babalık, aile, hepsi olmuştu. Adam

şanslı ve mutluydu. Ama korku, banyo yapmak istemesine yol açtı.

Garaj yoluna girdi. Bacaklarını oynatmaya çalışarak arabanın içinde oturdu. Çocuğa araba çarpmıştı ve hastanedeydi, ama iyileşecekti. Adam arabadan inip kapıya gitti. Köpek havlıyor ve telefon çalıyordu. Adam kapıyı anahtarla açıp duvarda el yordamıyla elektrik düğmesini ararken, telefon çalmaya devam etti.

Ahizeyi kaldırdı. "Kapıdan yeni girdim!" dedi.

"Gelip alınmamış bir pasta var."

Hattın öbür ucundaki sesin söylediği buydu.

"Ne diyorsunuz?" dedi baba.

"Pasta," dedi ses. "On altı dolar."

Koca, anlamaya çalışarak ahizeyi kulağına bastırdı. "Bundan haberim yok," dedi.

"Bana maval okuma," dedi ses.

Koca, telefonu kapadı. Mutfağa gidip kendine viski koydu. Hastaneyi aradı.

Çocuğun durumu aynıydı.

Su küvetin içine akarken, adam yüzüne köpük sürüp tıraş oldu. Telefonu yeniden duyduğunda küvetteydi. Küvetten çıkıp evin içinde koştururken, "Aptal, aptal," diyordu, çünkü hastanede kalsaydı bunu yapıyor olmayacaktı. Ahizeyi kaldırıp bağırdı: "Alo!"

Ses, "Hazır," dedi.

Baba gece yarısından sonra hastaneye döndü. Karısı yatağın baş ucundaki sandalyede oturuyordu. Başını kaldırıp kocasına baktı, sonra yine çocuğa baktı. Yatağın tepesindeki düzenekten bir şişe sarkıyor, şişeden çıkan boru çocuğa uzanıyordu.

"Ne bu?" dedi baba.

"Glikoz," dedi anne.

Koca, elini kadının başının arkasına koydu.

"Uyanacak," dedi adam.

"Biliyorum," dedi kadın.

Kısa bir süre sonra adam, "Eve git, nöbeti ben devralayım," dedi.

Kadın başını iki yana salladı. "Hayır," dedi.

"Gerçekten," dedi adam. "Bir süreliğine eve git. Endişelenmene gerek yok. Uyuyor, hepsi bu."

Bir hemşire kapıyı itip açtı. Yatağa yaklaşırken onları başıyla selamladı. Sol kolu örtünün altından çıkardı ve parmaklarını bileğine koydu. Kolu örtünün altına geri koydu ve yatağa tutturulmuş olan kaskaçlı kâğıt altlığına bir şeyler yazdı.

"Durumu nasıl?" dedi anne.

"Stabil," dedi hemşire. Sonra, "Doktor birazdan gelecek," dedi.

"Ben de, eve gidip biraz dinlense diyordum," dedi adam. "Doktor geldikten sonra."

"Bunu yapabilir," dedi hemşire.

Kadın, "Eh, bakalım doktor ne diyecek," dedi. Elini gözlerine götürüp başını öne eğdi.

Hemşire, "Tabii," dedi.

Baba oğluna baktı, küçük göğsü örtünün altında kalıp iniyordu. Adam şimdi daha çok korkuyordu. Başını iki yana sallamaya başladı. Kendi kendine şöyle konuştu: Çocuk iyi. Evde uyumak yerine, bunu burada yapıyor. Nerede uyursan uyu, uyku aynıdır.

Doktor geldi. Adamla el sıkıştı. Kadın sandalyeden kalktı.

"Ann," dedi doktor ve başını salladı. Doktor dedi ki:

“Nasıl olduğuna bakalım.” Yatağa yaklaşıp çocuğun bileğine dokundu. Bir gözkapağını, sonra da diğerini yukarı kaldırdı. Örtüyü sıyrıp kalbini dinledi. Parmaklarını vücudun orasına burasına bastırdı. Yatağın ayak ucuna gidip hasta tablosunu inceledi. Zamanı kaydetti, tabloya bir şeyler karaladı, sonra da anneyle babaya döndü.

Bu doktor yakışıklı bir adamdı. Cildi nemli ve bronzdu. Yelekli bir takım elbise giymiş, canlı renklerde bir kravat takmıştı, gömleğinde de kol düğmeleri vardı.

Anne kendi kendine şöyle konuşuyordu: Az önce seyircili bir yerden gelmiş. Ona özel bir madalya vermişler.

Doktor dedi ki: “Sevinç çılgınlıkları atılacak bir durum yok, ama endişelenilecek bir durum da yok. Yakında uyanacaktır.” Doktor yeniden çocuğa baktı. “Test sonuçları geldikten sonra daha fazlasını öğreneceğiz.”

“Yo, hayır,” dedi anne.

Doktor, “Bazen bununla karşılaşıyoruz,” dedi.

Baba, “Buna koma demezsiniz öyleyse?” dedi.

Baba bekledi ve doktora baktı.

“Hayır, öyle demek istemem,” dedi doktor. “Uyuyor. Şifalı bir şey. Vücut yapması gerekeni yapıyor.”

“Koma,” dedi anne. “Bir tür koma.”

Doktor, “Ben öyle demezdim,” dedi.

Kadının ellerini tutup sıvazladı. Kocayla el sıkıştı.

Kadın parmaklarını çocuğun alnına koyup bir süre orada tuttu. “En azından ateşi yok,” dedi. Sonra da, “Bilmiyorum. Başına baksana,” dedi.

Adam parmaklarını çocuğun alnına koydu. Adam, “Sanırım böyle hissetmesi gerekiyor,” dedi.

Kadın dişlerini dudağına bastırarak bir süre daha orada durdu. Sonra sandalyesine gidip oturdu.

Koca, onun yanındaki sandalyeye oturdu. Başka bir

şey söylemek istedi. Ama ne olacağını söylemek mümkün değildi. Kadının elini alıp kucağına koydu. Bu kendini daha iyi hissetmesini sağladı. Bir şey söylediğini hissetmesini sağladı. Bir süre böyle oturdular, çocuğu izleyerek, konuşmayarak. Zaman zaman adam kadının elini sıkıyordu, sonunda kadın elini çekti.

“Dua ediyordum,” dedi kadın.

“Ben de,” dedi baba. “Ben de dua ediyordum.”

Bir hemşire gelip şişedeki akışı kontrol etti.

Bir doktor gelip adını söyledi. Bu doktorun ayağında mokesen vardı.

“Birkaç film daha çekmek için onu aşağı indireceğiz,” dedi. “Bir de tarama yapmak istiyoruz.”

“Tarama mı?” dedi anne. Bu yeni doktor ile yatağın arasında durdu.

“Önemli değil,” dedi doktor.

“Tanrım,” dedi kadın.

İki hademe geldi. Yatağa benzer tekerlekli bir şeyi iterek getirdiler. Çocuğun borusunu çıkarıp onu tekerlekli şeyin üzerine kaydıldılar.

Doğum günü çocuğunu geri getirdiklerinde güneş doğmuştu. Anneyle baba hademelerin peşinden asansöre binip odaya çıktılar. Bir kez daha yatağın yanındaki yerlerini aldılar.

Bütün gün beklediler. Çocuk uyanmadı. Doktor yeniden geldi ve çocuğu yeniden muayene etti ve aynı şeyleri yeniden söyledikten sonra oradan ayrıldı. Hemşireler geldiler. Doktorlar geldiler. Bir teknisyen gelip kan aldı.

“Bunu anlamıyorum,” dedi anne teknisyene.

“Doktorun talimatı,” dedi teknisyen.

Anne pencereye gidip otoparka baktı. Farları yanan arabalar girip çıkıyordu. Elleri pervazda, pencerenin önünde durdu. Kendi kendine şöyle konuşuyordu: İşimiz var, işimiz zor.

Korkuyordu.

Bir arabanın durduğunu ve uzun mantolu bir kadının bindiğini gördü. O kadın olduğunu farz etti. Buradan başka bir yere gittiğini farz etti.

Doktor geldi. Her zamankinden daha bronz ve sağlıklı görünüyordu. Yatağın yanına gidip çocuğu muayene etti. "İyi belirtiler gösteriyor. Her şey yolunda," dedi.

Anne, "Ama uyuyor," dedi.

"Evet," dedi doktor.

Koca, "Karım yorgun. Açlıktan ölüyor," dedi.

Doktor dedi ki: "Dinlenmeli. Yemek yemeli. Ann," dedi doktor.

"Teşekkür ederim," dedi koca.

Doktorla el sıkıştı, doktor onların omuzlarını sıvazlayıp gitti.

"Sanırım birimiz eve gidip ortalığı kontrol etmeli," dedi adam. "Köpeğin beslenmesi gerek."

"Komşuları ara," dedi karısı. "Rica edersen, birisi onu besler."

Kimin besleyebileceğini düşünmeye çalıştı. Gözlerini kapadı, herhangi bir şey düşünmeye çalıştı. Bir süre sonra şöyle dedi: "Belki ben yaparım. Belki ben burada seyretmezsem, uyanır. Belki seyrettiğim için uyanmıyordur."

"Olabilir," dedi koca.

"Eve gidip banyo yapacağım ve üzerimi değiştireceğim," dedi kadın.

"Bence bunu yapmalısın," dedi adam.

Kadın çantasını aldı. Adam ona mantosunu tuttu. Kadın kapıya doğru ilerledi ve arkasına baktı. Çocuğa baktı, sonra da babaya baktı. Koca, başını sallayıp gülümsedi.

Kadın hemşire odasını geçti ve koridorun sonuna kadar yürüdü, orada döndü ve küçük bir bekleme odası gördü, içeride bir aile vardı, hepsi hasır sandalyelerde oturuyordu, başında geriye yatırılmış bir beyzbol kasketi olan, haki gömlekli bir adam, ev elbiseli ve terlikli iriyarı bir kadın, saçı düzinelerce kıvr kıvr örgüyle dolu, blucinli bir kız; masanın üstü ince paket kâğıtları, strafor, kahve çubukları, tuz ve karabiber paketleriyle darmadağınktı.

"Nelson," dedi kadın. "Nelson hakkında mı?"

Kadının gözleri irileşti.

"Söyleyin bana, hanımefendi," dedi kadın. "Nelson hakkında mı?"

Kadın sandalyesinden kalkmaya çalışıyordu. Ama adam elini onun kolunun üzerine kapamıştı.

"Tamam tamam," dedi adam.

"Özür dilerim," dedi anne. "Asansörü arıyorum. Oğlum hastanede yatıyor. Asansörü bulamıyorum."

"Asansör şu ileride," dedi adam ve parmağıyla doğru yönü gösterdi.

"Oğluma araba çarptı," dedi anne. "Ama iyileşecek. Şimdi şokta, ama bir tür koma da olabilir. Bizi endişelendiren de bu, koma kısmı. Kısa bir süreliğine dışarı çıkıyorum. Belki banyo yaparım. Ama kocam yanında. O, nöbette. Ben yokken her şeyin değişme ihtimali var. Adım Ann Weiss."

Adam sandalyesinde kımıldadı. Başını iki yana salladı.

"Nelson'ımız," dedi.

Kadın arabayı garaj yoluna soktu. Köpek evin arkasından koşarak çıktı. Çimenlerde çember çizerek koşuyordu. Kadın gözlerini kapadı ve başını direksiyona dayadı. Motorun hırıltısını dinledi.

Arabadan inip kapıya gitti. Işıkları açıp çay suyu koydu. Bir kutu mama açıp köpeği besledi. Çayını alıp kanepeye oturdu.

Telefon çaldı.

“Evet!” dedi. “Alo!” dedi.

“Mrs. Weiss,” dedi bir erkek sesi.

“Evet,” dedi. “Ben Mrs. Weiss. Scotty hakkında mı?” dedi.

“Scotty,” dedi ses. “Scotty hakkında,” dedi ses. “Scotty’yle ilgili, evet.”

GİTTİĞİMİZİ KADINLARA SÖYLE

Bill Jamison her zaman Jerry Roberts'ın en iyi arkadaşı olmuştu. İkisi de şehrin güney kesiminde, eski luna-parkın yakınlarında büyüdü, ilkokul ve ortaokula birlikte gitti, sonra da Eisenhower Lisesi'ne devam etti, orada ellerinden geldiğince aynı öğretmenlerden ders aldılar, birbirlerinin gömleklerini, kazaklarını ve paçası sıvalı pantolonlarını giydiler, aynı kızlarla çıkıp aynı kızları düzdüler; hayatın doğal akışında karşılıklı ne çıkarsa.

Yazları birlikte işlere girdiler; şeftali suladılar, kiraz topladılar, şerbetçiotlarını ipe dizdiler, parası az olan ve tepenize dikilecek bir patronun olmadığı ne iş yapabilirlerse. Sonra da birlikte bir araba aldılar. Okuldaki son yıllarından önceki yaz, ortaya para koyup 325 dolara kırmızı, 54 model bir Plymouth aldılar.

Arabayı paylaşıyorlardı. İyi gidiyordu.

Ama Jerry ilk sömestr sona ermeden önce evlendi ve Robby's Market'te düzenli bir iş bularak okulu bıraktı.

Bill'e gelince, kızla o da çıkmıştı. Kızın adı Carol'dı, Jerry'yle arası iyiydi ve Bill her fırsatta onları görmeye gidiyordu. Evli arkadaşları olması kendini daha yaşlı hissetmesine yol açıyordu. Öğle ya da akşam yemeği için onlara gider, Elvis ya da Bill Haley'yi ve Comets grubunu dinlerlerdi.

Ama bazen Carol ile Jerry, Bill hâlâ oradayken oynamaya başlarlar, Bill de izin isteyerek kalkıp Coca-Cola almak için Dezorn Benzin İstasyonu'na yürümek zorunda kalırdı, çünkü dairede sadece bir yatak vardı, oturma odasında açılan bir çekyat. Ya da bazen Jerry ile Carol banyonun yolunu tutarlar, Bill de mutfığa geçip dolaplarla ve buzdolabıyla ilgileniyor gibi yapmak zorunda kalır, dinlememeye çalışırdı.

Böylece oraya bu kadar sık gitmeyi bıraktı; sonra da haziranda mezun oldu, Darigold fabrikasında işe girdi ve Ulusal Muhafızlara katıldı. Bir yıl içinde kendi süt satış güzergâhı ve Linda'yla düzenli bir ilişkisi vardı. Bill ile Linda, Jerry ile Carol'a gidip bira içer ve plak dinlerlerdi.

Carol ile Linda iyi anlaşıyorlardı ve Carol, aralarında kalacak şekilde, Linda'nın "insan gibi bir insan" olduğunu söylediğinde Bill'in gururu okşandı.

Jerry de Linda'yı seviyordu. "Harika biri," dedi Jerry.

Bill ile Linda evlendiklerinde, Jerry sağdıç oldu. Tören elbette Donnely Otelinde yapıldı, Jerry ile Bill birlikte pasta kesip kol kola girdiler ve sert içki katılmış punç kadehlerini tokuşturdular. Ama bir an, bütün bu mutluluğun ortasında, Bill, Jerry'ye baktı ve Jerry'nin ne kadar yaşlı görüldüğünü düşündü, yirmi ikiden çok daha yaşlı. O sıralar Jerry iki çocuklu mutlu bir babaydı ve Robby's Market'te müdür yardımcılığına yükselmişti, Carol'ın ise karnı yine doluydu.

Her cumartesi ve pazar görüşüyorlardı; bazen, eğer tatilse, daha da sık. Hava güzelse, Jerry'lere gidip mangalda sosis kızartır ve Jerry'nin marketten aldığı diğer birçok şey gibi neredeyse yok pahasına aldığı oyun havuzuna çocukları salarlardı.

Jerry'nin güzel bir evi vardı. Naches'e hâkim bir te-

penin üzerindeydi. Etrafta başka evler de vardı, ama çok yakın değildi. Jerry'nin hali vakti yerindeydi. Bill ile Linda ve Jerry ile Carol buluştuklarında, bu her zaman Jerry'nin evinde olurdu, çünkü Jerry'nin mangalı, plakları ve oradan oraya sürüklenemeyecek kadar çok çocuğu vardı.

Olayın olduğu zaman Jerry'nin evinde bir pazar günüydü.

Kadınlar mutfağı topluyorlardı. Jerry'nin kızları bahçede bir plastik topu oyun havuzuna atıyor, bağırıyor ve arkasından atlayarak etrafa sular saçıyorlardı.

Jerry ile Bill taraçadaki şezlonglarda oturuyor, bira içerek rahatlıyorlardı.

Çoğunlukla Bill konuşuyordu; tanıdıkları insanlar hakkında, Darigold hakkında, almayı düşündüğü dört kapılı Pontiac Catalina hakkında.

Jerry çamaşır ipine ya da garajda duran 68 model, üstü kapalı Chevy'ye gözlerini dikip bakıyordu. Bill, Jerry'nin sürekli gözlerini dikip bakmasından ve pek konuşmamasından, nasıl da derinlere daldığını düşünüyordu.

Bill şezlongunda kımıldayıp bir sigara yaktı.

Dedi ki: "Bir sorun mu var, abi? Yani, bilirsin."

Jerry birasını bitirdi, sonra da kutuyu ezdi. Omuz silkti.

"Bilirsin," dedi.

Bill başını salladı.

Sonra Jerry, "Şöyle bir dolaşalım mı?" dedi.

"Bence iyi fikir," dedi Bill. "Gittiğimizi kadınlara söyleyeyim."

Gleed'e giden Naches Nehri otoyoluna çıktılar, arabayı Jerry kullanıyordu. Güneşli ve sıcak bir gündü, rüzgâr arabanın içine doluyordu.

“İstikamet nereye?” dedi Bill.

“Birkaç top atalım.”

“Bana uyar,” dedi Bill. Sırf Jerry’nin neşelendiğini görmek bile onun kendini çok daha iyi hissetmesini sağladı.

“Erkek adam dışarı çıkmalı,” dedi Jerry. Bill’e baktı. “Ne demek istediğimi anlıyor musun?”

Bill anlıyordu. Fabrikadan çocuklarla cuma gecesi bowling maçları için dışarı çıkmayı seviyordu. Haftada iki kez iş çıkışı bara uğrayıp Jack Broderick’le birkaç bira içmeyi seviyordu. Bir erkeğin dışarı çıkması gerektiğini biliyordu.

“Hâlâ duruyor,” dedi Jerry, eğlence merkezinin önündeki çakıllı alana arabayı çekerken.

İçeri girdiler, Bill, Jerry’ye kapıyı tuttu, Jerry geçerken Bill’in karnını hafifçe yumrukladı.

“Hey, baksanıza!”

Riley’ydi bu.

“Hey, nasılsınız çocuklar?”

Tezgâhın arkasından dolanıp sırtarak gelen Riley’ydi. Cüsseli bir adamdı. Kot pantolonunun dışına sarkan kısa kollu bir Hawaii gömleği giymişti. Riley dedi ki: “Ee, nasılsınız çocuklar?”

“Öf, kapa çeneni de bize iki Oly¹ ver,” dedi Jerry, Bill’e göz kırparak. “Sen nasılsın bakalım, Riley?” dedi Jerry.

Riley dedi ki: “Ee, nasılsınız çocuklar? Nerelerdeydiniz? Ne var ne yok? Jerry, seni son gördüğümde karın altı aylık hamileydi.”

Jerry bir an durup gözlerini kırptırdı.

“Ee, Oly’ler ne oldu?” dedi Bill.

1. Olympia markalı biranın kısaltılmışı.

Pencereye yakın taburelere oturdular. Jerry dedi ki: "Ne biçim bir yer burası, Riley, bir pazar akşamüstü ortalıkta kızlar yok?"

Riley güldü. Dedi ki: "Herhalde hepsi kilisede bunun için dua ediyordur."

Beşer kutu bira içtiler, iki saat boyunca üç tur *rotation* ve iki tur *snooker* oynadılar, Riley bir taburede oturmuş konuşuyor ve onların oynayıpını seyrediyordu, Bill sürekli saatine bakıyor, sonra da Jerry'ye bakıyordu.

Bill dedi ki: "Ee, ne düşünüyorsun, Jerry?" "Yani, ne düşünüyorsun?" dedi Bill.

Jerry kutuyu tepesine dikti, ezdi, sonra kutuyu elinde çevirerek bir süre durdu.

Otoyola döndüklerinde, Jerry hızlandı; ibre seksen beş-doksana fırladı. Mobilya yüklü eski bir kamyoneti geçmişlerdi ki, iki kızı gördüler.

"Şuna bak!" dedi Jerry, yavaşlayarak. "Bunlar işimi görür."

Jerry bir mil kadar daha gitti, sonra da arabayı yolun kenarına çekti. "Geri dönelim," dedi Jerry. "Bir deneyelim."

"Tanrım," dedi Bill. "Bilmiyorum."

"İşimi görür," dedi Jerry.

Bill, "Evet, ama bilmiyorum," dedi.

"Tanrı aşkına," dedi Jerry.

Bill saatine göz attı, sonra da etrafına baktı. "Sen konuş. Ben paslandım," dedi.

Jerry arabayı döndürürken korna çaldı.

Neredeyse kızlarla aynı hizaya geldiğinde yavaşladı. Chevy'yi onların karşısındaki yamaca çekti. Kızlar bisikletlerini sürmeye devam ettiler, ama birbirlerine bakıp güldüler. Yolun kenarındaki koyu renk saçlı, uzun boylu

ve narindi. Öteki açık renk saçlı ve daha kısa boyluydu. İkisinin de üstünde şort ve boyundan bağlı bluz vardı.

“Orospular,” dedi Jerry. U dönüşü yapabilmek için arabaların geçmesini bekledi.

“Ben esmeri alırım; ufak tefek olanı senin,” dedi.

Bill sırtını ön koltuğa yaslayıp güneş gözlüğünün köprüsüne dokundu. “Hiçbir şey yapmayacaklar,” dedi Bill.

“Senin tarafında olacaklar,” dedi Jerry.

Arabayı yolun karşı tarafına çekip geri geri gitti. “Hazır ol,” dedi Jerry.

“Selam,” dedi Bill, kızlar bisikletle gelince. “Benim adım Bill.”

“Ne güzel,” dedi kumral.

“Nereye gidiyorsunuz?” dedi Bill.

Kızlar cevap vermediler. Ufak tefek olan güldü. Bisiklet sürmeye devam ettiler, Jerry de araba sürmeye devam etti.

“Ah, haydi ama. Nereye gidiyorsunuz?” dedi Bill.

“Hiçbir yere,” dedi ufak tefek olan.

“Hiçbir yer neresi?” dedi Bill.

“Bilmek isterdiniz, değil mi?” dedi ufak tefek olan.

“Size adımı söyledim,” dedi Bill. “Sizinkiler ne? Arkadaşım Jerry,” dedi.

Kızlar birbirlerine bakıp güldüler.

Arkadan bir araba geldi. Sürücü korna çaldı.

“Patla!” diye bağırdı Jerry.

Biraz kenara çekip arabanın geçmesine izin verdi. Sonra yeniden kızların yanında durdu.

Bill dedi ki: “Sizi bırakırız. Nereye isterseniz götürürüz. Söz. Bisiklete binmekten yorulmuşsunuzdur. Yorun görünüyorsunuz. Fazla egzersiz insan için iyi değildir. Özellikle kızlar için.”

Kızlar güldüler.

"Gördünüz mü?" dedi Bill. "Şimdi bize adlarınızı söyleyin."

"Ben Barbara, o da Sharon," dedi ufak tefek olan.

"Tamam!" dedi Jerry. "Şimdi de nereye gittiklerini öğren."

"Nereye gidiyorsunuz, kızlar?" dedi Bill. "Barb?"

Kız güldü. "Hiçbir yere," dedi. "Sadece gidiyoruz."

"Yolda nereye?"

"Onlara söylememi istiyor musun?" dedi kız öteki kıza.

"Umurumda değil," dedi öteki kız. "Fark etmez," dedi. "Zaten hiç kimseyle hiçbir yere gitmeyeceğim," dedi adı Sharon olan.

"Nereye gidiyorsunuz?" dedi Bill. "Picture Rock'a mı gidiyorsunuz?"

Kızlar güldüler.

"Oraya gidiyorlar," dedi Jerry.

Chevy'yi gazladı ve yamaca çekip durdurdu, böylece kızlar onun yanından geçmek zorunda kaldılar.

"Böyle yapmayın," dedi Jerry. "Haydi ama," dedi. "Hepimiz tanıştık," dedi.

Kızlar bisikletle geçip gittiler.

"Sizi ısırmam!" diye bağırdı Jerry.

Kumral dönüp arkasına bir göz attı. Kız kendisine o biçim bakıyormuş gibi geldi Jerry'ye. Ama bir kız söz konusu olduğunda, asla emin olamazdınız.

Jerry gazı kökleyerek arabayı tekrar otoyola çıkardı, tekerleklerin altından toprak ve çakıl taşları uçtu.

"Görüşeceğiz!" diye seslendi Bill, hızlanarak kızların yanından geçerlerken.

"Çantada keklik," dedi Jerry. "Amcığın bana nasıl baktığını gördün mü?"

"Bilmiyorum," dedi Bill. "Belki de eve dönmeliyiz."

"Başardık!" dedi Jerry.

Arabayı yol kenarındaki ağaçların altına çekti. Otoyol burada, Picture Rock'ta çatallanıyordu, bir yol Yakima'ya devam ediyor, öbürü Naches, Enumclaw, Chinook Geçidi, Seattle yönünde ilerliyordu.

Yoldan yüz metre kadar içeride yüksek, eğimli, siyah bir tepe vardı, alçak bir dağ silsilesinin parçası, patikalar ve küçük mağaralarla delik deşik, mağara duvarlarının orasında burasında Kızılderili işaret resimleri. Tepenin kayalık tarafı otoyola bakıyordu ve her tarafında şöyle yazılar vardı: NACHES 67 – GLEED YABANKE-DİLERİ – KURTARICI İSA – YAKIMA'YI YEN – NE-DAMET GETİR.

Arabada oturup sigara içtiler. Sivrisinekler içeri girip ellerini sokmaya çalıştı.

“Keşke biramız olsaydı,” dedi Jerry. “Bir bira hoşuma giderdi hani,” dedi.

Bill, “Benim de,” dedi ve saatine baktı.

Kızlar görüş alanına girdiğinde, Jerry ile Bill arabadan indiler. Ön çamurluğa yaslandılar.

“Unutma,” dedi Jerry, arabadan uzaklaşarak, “esmer benim. Sen öbürünü al.”

Kızlar bisikletlerini yere bırakıp patikaların birinden yukarı çıkmaya başladılar. Bir dönemecin ardında gözden kayboldular ve sonra, biraz daha yüksekte yeniden belirdiler. Orada durmuş, aşağıya bakıyorlardı.

“Bizi niçin takip ediyorsunuz, çocuklar?” diye seslendi esmer aşağıya.

Jerry patikadan yukarı çıkmaya başladı.

Kızlar arkalarını dönüp hızlı adımlarla uzaklaştılar.

Jerry ile Bill yürüme hızında tırmanıyorlardı. Bill sigara içiyor, içine çekmek için sık sık duruyordu. Patika dönemeç yaptığında, geriye baktı ve araba gözüne çarptı.

“Çabuk ol!” dedi Jerry.

“Geliyorum,” dedi Bill.

Tırmanmaya devam ettiler. Derken Bill soluklanmak için durdu. Arabayı göremiyordu artık. Otoyolu da göremiyordu. Solunda ve aşağıda, Naches’in bir bölümünün alüminyum folyo şeridi gibi uzandığını görebiliyordu.

Jerry, “Sen sağdan git, ben düz gideyim. Şu fingerdeklerin önünü keselim,” dedi.

Bill başını salladı. Konuşamayacak kadar nefes nefeseydi.

Bir süre yukarı çıktı, sonra patika vadiye doğru dönerek alçalmaya başladı. Bill baktı ve kızları gördü. Bir kaya çıkıntısının arkasına çömelmiş halde gördü onları. Belki de gülümsüyorlardı.

Bill bir sigara çıkardı. Ama yakamadı. Derken Jerry göründü. Bundan sonra önemi yoktu.

Bill sadece düzüşmek istemişti. Ya da onları çıplak görmek. Öte yandan, olmasa da onun için sorun değildi.

Jerry’nin ne istediğini hiç bilmiyordu. Ama olay bir kayayla başladı ve bitti. Jerry aynı kayayı iki kızda da kullandı, önce Sharon denen kızın üzerinde, sonra da Bill’inki olacak kızda.

KOT PANTOLONDAN SONRA

Edith Packer, kasetaların kulaklığını takmıştı ve erkeğin sigaralarından birini içiyordu. Bacaklarını altında toplayıp kanepede oturmuş, bir derginin sayfalarını karıştırırken, televizyon sessiz konumda çalışıyordu. James Packer ofis olarak düzenlemiş olduğu misafir odasından çıktı ve Edith Packer kabloyu kulağından çıkardı. Sigarayı kl tablasına koydu, ayağını öne doğru gerdi ve ayak parmaklarını kıpırdatarak selam verdi.

Erkek, “Gidiyor muyuz, gitmiyor muyuz?” dedi.

“Ben gidiyorum,” dedi kadın.

Edith Packer klasik müzik severdi. James Packer sevmezdi. Emekli muhasebeciydi. Ama hâlâ bazı eski müşterilerin hesaplarını tutardı ve bunu yaparken de müzik duymayı sevmezdi.

“Eğer gidiyorsak, haydi gidelim.”

Televizyona baktı, sonra da gidip kapadı.

“Ben gidiyorum,” dedi kadın.

Dergiyi kapatıp kalktı. Odadan çıkıp arka tarafa gitti.

Erkek arka kapının kilitli olduğundan ve veranda ışığının yandığından emin olmak için onun peşinden gitti. Sonra oturma odasında durup bekledi, bekledi.

Halkevi arabayla on dakikalık mesafedeydi, bu da ilk oyunu kaıracakları anlamına geliyordu.

James'in her zaman park ettiği yerde, üstünde işa-
retler bulunan eski bir minibüs vardı, dolayısıyla blokun
sonuna kadar devam etmek zorunda kaldı.

"Bu gece sürüyle araba var," dedi Edith.

Erkek, "Zamanında gelseydik, bu kadar çok olmaz-
dı," dedi.

"Yine de bu kadar olurdu. Sadece, biz onları gör-
mezdik." Ona sataşarak gömleğinin kolunu çimdikledi.

Erkek, "Edith, tombala oynayacaksak, buraya zama-
nında gelmeliydik," dedi.

"Sus," dedi Edith Packer.

Erkek bir park yeri buldu ve oraya girdi. Motoru
kapatıp farları söndürdü. Dedi ki: "Bu gece kendimi şans-
lı hissedip hissetmediğimi bilmiyorum. Sanırım Howard'
ın vergilerini hallederken kendimi şanslı hissediyordum.
Ama şimdi kendimi şanslı hissettiğimi sanmıyorum. Sırf
oyun oynamak için yarım mil yürümek zorunda kalmak
şanslı bir durum değil."

"Yanımdan ayrılma," dedi Edith Packer. "Kendini
şanslı hissedersin."

"Henüz kendimi şanslı hissetmiyorum," dedi James.
"Kapını kilitle."

Soğuk bir esinti vardı. Erkek rüzgârlığın fermuarını
boynuna kadar çekti, kadın da mantosunun önünü kapa-
dı. Binanın arkasındaki kayalığın dibinde bulunan kaya-
lara çarpıp kırılan dalgaların sesini duyabiliyorlardı.

Kadın, "Önce sigarandan bir tane alayım," dedi.

Köşedeki sokak lambasının altında durdular. Hasarlı
bir lambaydı ve eklenen tellerle desteklenmişti. Teller
rüzgârda hareket ediyor, kaldırırma gölgeler düşürüyordu.

"Ne zaman bırakacaksın?" dedi erkek, onun sigarası-
nı yaktıktan sonra kendininkini yakarken.

“Sen bıraktığında,” dedi kadın. “Sen bıraktığında bırakacağım. Tıpkı içkiyi bıraktığında olduğu gibi. Onun gibi. Senin gibi.”

“Sana nakış işlemeyi öğretebilirim,” dedi erkek.

“Evde bir nakışçı yeter,” dedi kadın.

Erkek onun koluna girdi ve yürümeye devam ettiler.

Girişe ulaştıklarında, kadın sigarasını yere atıp üzerine bastı. Basamakları çıkıp fuayeye girdiler. Salonda bir kanepe, bir ahşap masa vardı, katlanan sandalyeler art arda yığılmıştı. Duvarlarda balıkçı teknelerinin ve donanma gemilerinin fotoğrafları asılıydı, bir tanesinde alaborsa olmuş bir tekne vardı, bir adam teknenin omurgasında durmuş, el sallıyordu.

Packer’lar fuayeden geçtiler, koridora girerlerken James, Edith’in koluna girdi.

Kulüpte görevli bazı kadınlar giriş kapısının yanına oturmuş, toplantı salonuna girenleri kaydediyorlardı, salonda devam etmekte olan bir oyun vardı, sahnede duran bir kadın sayıları yüksek sesle okuyordu.

Packer’lar müdavimi oldukları masaya gittiler aceleyle. Ama genç bir çift, Packer’ların her zamanki yerlerini işgal etmişti. Kız kot pantolon giymişti, yanındaki uzun saçlı adam da öyle. Kızın, bulanık ışıktaki kendisini parlak gösteren yüzükleri, bilezikleri ve küpeleri vardı. Tam Packer’lar yaklaştığı sırada, kız yanındaki herife döndü ve parmağını onun kartındaki bir sayıya uzattı. Sonra onun kolunu çimdikledi. Herif saçını geriye atıp başının arkasında toplamıştı ve Packer’lar başka bir şey daha gördüler; kulakmemesine geçirilmiş minik bir altın halka.

James, Edith'i başka bir masaya götürdü, oturmadan önce dönüp yeniden baktı. Önce rüzgârlığını çıkardı ve Edith'in mantosunu çıkarmasına yardımcı oldu, sonra da yerlerini almış olan çifte gözlerini dikip baktı. Sayılar okunurken kız kartlarını gözden geçiriyor, uzanıp adamın kartlarını da kontrol ediyordu; herifin kendi sayılarına göz kulak olacak kadar akli yokmuş gibi, diye düşündü James.

James masaya konulmuş olan tombala kartları destesini aldı. Yarısını Edith'e verdi. "Kazanacakları seç," dedi. "Çünkü ben üstteki şu üçünü alıyorum. Hangilerini seçtiğimin önemi yok. Edith, bu gece kendimi şanslı hissetmiyorum."

"Aldırış etmesene," dedi kadın. "Kimseye bir zararları yok. Onlar sadece genç, hepsi bu."

Erkek, "Bu çevrenin insanları için her cuma gecesi düzenlenen tombala bu," dedi.

Kadın, "Burası özgür bir ülke," dedi.

Kart destesini geri verdi. Erkek onları masanın öbür tarafına koydu. Sonra da fasulye kâsesinden kendilerine fasulye aldılar.

James tombala geceleri için sakladığı kâğıt para tomarından bir dolarlık kâğıt para çıkardı. Doları kartlarının yanına koydu. Kulüpte görevli kadınlardan biri, maviye çalan saçları ve boynunda beni olan zayıf bir kadın—Packer'lar onu sadece Alice olarak tanıyorlardı—birazdan bir kahve kutusuyla uğrardı. Bozuklukları ve kâğıt paraları toplar, kutudan para üstü verirdi. Kazananların parasını ödeyen bu kadındı ya da başka bir kadındı.

Sahnedeki kadın, "I-25," diye seslendi ve salondaki biri, "Tombala!" diye bağırdı.

Alice masaların arasından geçti. Sahnedeki kadın

kazanan sayıları yüksek sesle okurken, Alice kazanan kartı alıp elinde tuttu.

"Tombala," diye onayladı Alice.

"Bu tombala, bayanlar baylar, on iki dolar değerinde!" diye ilan etti sahnedeki kadın. "Kazanana tebrikler!"

Packer'lar beş oyun daha oynayıp bir sonuca varmadılar. James bir kere kartlarından birinde sonuca yaklaştı. Ama sonra üst üste beş sayı okundu, hiçbiri onunkileri tutmuyordu, beşinci sayı başka birinin kartına tombala kazandırdı.

"Bu kez az kalsın tutturuyordun," dedi Edith. "Gözüm senin kartındaydı."

"Kız benimle dalga geçiyordu," dedi James.

Kartı eğip fasulyeleri avucuna kaydırды. Elini kapatıp yumruk yaptı. Yumruğunun içindeki fasulyeleri salladı. Pencereden dışarı fasulye atan bir çocukla ilgili bir şey geldi aklına. Bu anı uzak bir yoldan ona ulaştı ve kendini yalnız hissetmesine neden oldu.

"Kartları değiştirmelisin belki," dedi Edith.

"Benim gecem değil," dedi James.

Yeniden genç çifte baktı. Herifin söylediği bir şeye gülüyorlardı. James, salondaki başka kimseye aldırış etmediklerini görebiliyordu.

Alice bir sonraki oyun için para toplamaya geldi ve ilk sayı okunduktan hemen sonra, James kot pantolonlu herifin parasını ödemediği bir karta fasulye koyduğunu gördü. Bir sayı daha okundu ve James herifin bunu yine yaptığını gördü. James şaşırılmıştı. Kendi kartlarına dikkatini veremiyordu. Kot pantolonlu herifin ne yaptığını görmek için başını kaldırıp duruyordu.

“James, kartlarına bak,” dedi Edith. “N-34’ü kaçır-
dın. Dikkat et.”

“Yerimizi alan şu herif hile yapıyor. Gözlerime ina-
namıyorum,” dedi James.

“Nasıl hile yapıyor?” dedi Edith.

“Parasını ödemediği bir kartı oynuyor,” dedi James.
“Birisi onu şikâyet etmeli.”

“Sen değil, canım,” dedi Edith. Ağır ağır konuşuyor
ve gözlerini kartlarından ayırmamaya çalışıyordu. Bir sa-
yının üstüne fasulye koydu.

“Herif hile yapıyor,” dedi James.

Kadın avucundan bir fasulye alıp bir sayının üstüne
yerleştirdi. “Kartlarını oyna,” dedi Edith.

Erkek yeniden kartlarına baktı. Ama bu oyunu başa-
rısız kabul etse yeriye, bunu biliyordu. Kaç sayı kaçırdı-
ğı, ne kadar geriye düştüğü belli değildi. Yumruğunun
içindeki fasulyeleri sıktı.

Sahnedeki kadın, “G-60,” diye seslendi.

Birisi, “Tombala!” diye bağırdı.

“Tanrım,” dedi James Packer.

On dakikalık ara verileceği ilan edildi. Aradan son-
raki oyun bir *blackout* olacaktı, bir kart bir dolar, kazanan
hepsini alır, bu haftanın büyük ikramiyesi doksan sekiz
dolar.

Islıklar ve alkışlar yükseldi.

James çifte baktı. Herif kulağındaki halkaya doku-
nuyordu ve gözlerini tavana dikmişti. Kızın eli onun ba-
cağındaydı.

“Tuvalete gitmem gerek,” dedi Edith. “Bana sigaranı
ver.”

James, “Ben de bize kuru üzümlü kurabiye ve kahve
alayım,” dedi.

“Ben tuvalete gideceğim,” dedi Edith.

Ama James Packer kurabiye ve kahve almaya gitmedi. Onun yerine, gidip kot pantolonlu herifin sandalyesinin arkasında durdu.

“Ne yaptığını görüyorum,” dedi James.

Adam arkasına döndü. “Efendim?” dedi ve dik dik baktı. “Ne yapıyormuşum?”

“Sen biliyorsun,” dedi James.

Kızın kurabiyeyi ısırması yarım kaldı.

“Arif olan anlar,” dedi James.

Masasına geri döndü. Titriyordu.

Edith geri geldiğinde ona sigarayı uzatıp oturdu, konuşmadı, keyifsizdi.

James ona dikkatle baktı. “Edith, bir şey mi oldu?” dedi.

“Yine akıntım var,” dedi kadın.

“Akıntı mı?” dedi erkek. Ama onun neyi kastettiğini anladı. “Akıntı,” dedi yeniden, çok usulca.

“Ulu Tanrım,” dedi Edith Packer, birkaç kart alıp onları sıraladı.

“Bence eve gitmeliyiz,” dedi erkek.

Kadın kartları sıralamayla sürdürdü. “Hayır, kalalım,” dedi. “Sadece akıntı, hepsi bu.”

Erkek onun eline dokundu.

“Kalacağız,” dedi kadın. “Her şey düzelecek.”

“Tarihin en kötü tombala gecesi bu,” dedi James Packer.

Blackout oyununu oynadılar, James kot pantolonlu herifi izledi. Herif hâlâ iş başındaydı, hâlâ parasını ödemiş olduğu bir kartı oynuyordu. James ara sıra Edith’in nasıl olduğuna bakıyordu. Ama anlamak mümkün değildi. Dudaklarını büzmüştü. Her anlama gelebilirdi; ka-

rarlılık, endişe, acı. Ya da belki bu oyuna özel olarak dudaklarını böyle yapmak hoşuna gidiyordu.

James'in bir kartında üç sayı, bir başkasında beş sayı açıktayken, üçüncü bir kartınunsa hiç şansı yokken, kot pantolonlu adamın yanındaki kız çığlık çığlığa bağırmaya başladı: "Tombala! Tombala! Tombala! Tombala yaptım!"

Herif el çırpıp onunla birlikte bağırdı: "Tombala yaptı! Tombala yaptı, millet! Tombala!"

Kot pantolonlu herif el çırpmaya devam etti.

Sahnedeki kadın bizzat kızın masasına gidip onun kartını ana listeden kontrol etti. Dedi ki: "Bu genç kadın tombala yapmış, bu da doksan sekiz dolarlık büyük ikramiye demek! Hep birlikte kendisini alkışlayalım! Burada bir tombala var! Bir *blackout*!"

Edith geri kalanlarla birlikte el çırpı. Ama James ellerini masada tuttu.

Sahnedeki kadın nakit parayı teslim ettiğinde, kot pantolonlu herif kızı kucakladı.

"Uyuşturucu almak için kullanırlar," dedi James.

Oyunların geri kalanı boyunca kaldılar. Son oyun oynanana dek kaldılar. *Progressive* denen bir oyundu, okunan birçok sayının karşısında kimse tombala yapmazsa büyük ikramiye haftadan haftaya artıyordu.

James parasını ortaya koydu ve kazanma umudu olmadan kartlarını oynadı. Kot pantolonlu herifin, "Tombala!" diye bağırmasını bekledi.

Ama kimse kazanmadı; büyük ikramiye ertesi haftaya aktarılacak, ödül her zamankinden daha büyük olacaktı.

"Bu gecelik tombala buraya kadar!" diye ilan etti sahnedeki kadın. "Geldiğiniz için hepinize teşekkürler. Tanrı sizi korusun, iyi geceler."

Packer'lar geri kalanlarla birlikte tek sıra halinde yürüyerek toplantı salonundan çıktılar, bir şekilde kot pantolonlu herifle kız arkadaşının arkasına düşmeyi başardılar. Kızın, cebini sıvazladığını gördüler. Kızın, kolunu herifin beline doladığını gördüler.

"Şu insanlar önümüzden gitsinler," dedi James, Edith'in kulağına. "Onlara bakmaya tahammül edemiyorum."

Edith karşılık olarak hiçbir şey söylemedi. Ama çiftin ilerlemesine zaman tanımak için biraz oyalandı.

Dışarıda rüzgâr çıkmıştı. James kıyıya vuran dalgaların çalışan motorların sesini bastırdığını duyabildiğini düşündü.

Çiftin minibüsün başında durduğunu gördü. Tabii ya. İkiyle ikiye toplamış olması gerekirdi.

"Ahmak herif," dedi James Packer.

Edith tuvalete girip kapıyı kapadı. James rüzgârlığını çıkarıp kanepenin arkasına koydu. Televizyonu açıp yerini aldı ve bekledi.

Bir süre sonra Edith tuvaletten çıktı. James dikkatini televizyona yoğunlaştırdı. Edith mutfığa gidip suyu açtı. James onun musluğu kapadığını duydu. Edith odaya gelip şöyle dedi: "Sanırım sabah Dr. Crawford'ı görmem gerekecek. Sanırım aşağıda gerçekten bir şeyler oluyor."

"Kör talih," dedi James.

Kadın başını iki yana sallayarak orada durdu. Elleleriyle gözlerini örttü ve kollarını ona dolamak için gelen erkeğe sokuldu.

"Edith, sevgili Edith," dedi James Packer.

Eli ayağına dolaşmış, dehşete kapılmıştı. Kollarıyla karısını az çok sararak durdu.

Kadın onun yüzüne uzanıp dudaklarını öptü, sonra da iyi geceler diledi.

James buzdolabına gitti. Açık kapının önünde durdu ve içindeki her şeyi incelerken domates suyu içti. Soğuk hava ona doğru üfürüyordu. Raflardaki küçük paketlere ve yiyecek kaplarına baktı, plastik ambalaja sarılı bir tavuk, derli toplu, korunaklı parçalar.

Kapıyı kapadı ve domates suyunun sonunu lavaboya tükürdü. Sonra ağzını çalkaladı ve kendine bir fincan hazır kahve yaptı. Oturma odasına götürdü. Televizyonun karşısına oturup bir sigara yaktı. Her şeyi harabeye çevirmek için bir kaçık ve bir meşalenin yeteceğini anladı.

Sigarayı içip kahveyi bitirdi, sonra da televizyonu kapadı. Yatak odası kapısına gidip bir süre kendini dinledi. Dinlemeye, durmaya değmez buldu kendini.

Neden başkası değil? Neden bu geceki şu insanlar değil? Neden hayatta kuşlar kadar özgür salınan bunca insan değil? Neden Edith yerine onlar değil?

Yatak odası kapısından uzaklaştı. Yürüyüşe çıkmayı düşündü. Ama rüzgâr deli gibi esiyordu ve evin arkasındaki huş ağacının dallarının inler gibi sesler çıkardığını duyabiliyordu.

Yeniden televizyonun karşısına oturdu. Ama onu açmadı. Sigara içti ve o ikisinin önden sallana sallana, kibirli kibirli yürüyüşünü düşündü. Bir bilselerdi. Birisi onlara anlatsaydı. Sadece bir kez!

Gözlerini kapadı. Erken kalkıp kahvaltı hazırlayacaktı. Kadınla birlikte Crawford'ı görmeye gidecekti. Keşke bekleme odasında Crawford'la birlikte onlar oturmak zorunda kalsalardı! Nelerin bekleneceğini onlara anlatırdı! O sürtükleri yola getirirdi! Kot pantolon ve küpelerden sonra, birbirine dokunmak ve oyunlarda hile yapmaktan sonra seni nelerin beklediğini onlara anlatırdı.

Ayağa kalkıp misafir odasına gitti ve yatağın üzerindeki lambayı yaktı. Masasının üstündeki kâğıtlarına, muhasebe defterlerine ve hesap makinesine baktı. Çekmece-lerden birinde bir pijama buldu. Yatağın üstündeki örtüyü açtı. Sonra evin içinde dolaşarak ışıkları söndürdü ve kapıları kontrol etti. Bir süre durup mutfak penceresinden rüzgârın şiddeti altında sallanan ağaca baktı.

Veranda ışığını açık bıraktı ve misafir odasına geri döndü. Örgü sepetini kenara itti, nakış sepetini aldı, sonra da koltuğa kuruldu. Sepetin kapağını kaldırıp metal kasnağı çıkardı. Üzerine yeni, beyaz kumaş gerilmişti. James Packer minik iğneyi ışığa tutarak bir parça mavi ibrişimi iğne deliğinden geçirdi. Sonra işe koyuldu –ilmik ilmik– teknenin omurgasındaki adam gibi el salladığını farz ederek.

EVE BU KADAR YAKIN BU KADAR ÇOK SU

Kocam büyük bir iştahla yiyor. Ama gerçekten aç olduğunu sanmıyorum. Kolları masanın üstünde, çiğniyor ve odanın karşı tarafındaki bir şeye gözlerini dikmiş bakıyor. Bana bakıyor ve başını çeviriyor. Ağzını peçeteyle siliyor. Omuz silkiyor ve yemeye devam ediyor.

“Niye öyle dik dik bakıyorsun bana?” diyor. “Ne var?” diyor ve çatalını bırakıyor.

“Dik dik mi bakıyordum?” diyor ve başımı iki yana sallıyorum.

Telefon çalıyor.

“Açma,” diyor.

“Annen olabilir,” diyorum.

“İzle ve gör,” diyor.

Ahizeyi kaldırıp dinliyorum. Kocam yemeyi bırakıyor.

“Ben sana ne dedim?” diyor, ben telefonu kaparken. Yeniden yemeye başlıyor. Sonra peçetesini tabağına fırlatıyor. Diyor ki: “Lanet olsun, neden insanlar kendi işlerine bakmıyorlar? Bana neyi yanlış yaptığımı söyle de dinleyeyim! Oradaki tek adam ben değildim. Bunu enine boyuna konuşup birlikte karar verdik. Geri dönemezdik. Arabadan beş mil uzaktaydık. Beni yargılamana izin vermem. Duyuyor musun?”

“Sen bilirsin,” diyorum.

Diyor ki: “Ben neyi bilirim, Claire? Neyi bilmem gerektiğini bana söyle. Bir tek şey dışında hiçbir şey bilmiyorum.” Anlamalı olduğunu düşündüğü bir bakışla bakıyor bana. “Ölmüştü,” diyor. “Ve ben de herkes kadar üzgünüm. Ama ölmüştü.”

“Mesele de bu ya,” diyorum.

Ellerini kaldırıyor. Sandalyesini iterek masadan uzaklaştırıyor. Sigarasını çıkarıp bir kutu birayla arka tarafa gidiyor. Bahçe sandalyesine oturduğunu görüyor ve yeniden gazeteyi alıyorum.

Adı ilk sayfada. Arkadaşlarının adlarıyla birlikte.

Gözlerimi kapayıp lavaboya tutunuyorum. Sonra kolumla bulaşıklığı bir ucundan öbür ucuna tarıyorum, tabaklar yeri boyluyor.

Kıpırdamıyor. Duyduğunu biliyorum. Hâlâ dinliyormuş gibi başını kaldırıyor. Ama bunun dışında kıpırdamıyor. Dönüp bakmıyor.

O, Gordon Johnson, Mel Dorn ve Vern Williams poker ve bowling oynar, balığa çıkarlar. Akraba ziyaretleri araya girmeden önce her bahar ve yaz başı balığa çıkarlar. Namuslu adamlardır, aile babaları, işlerine güçlerine bakan adamlar. Oğlumuz Dean’le birlikte okula giden oğulları ve kızları vardır.

Geçen cuma bu aile babaları Naches Nehri’ne doğru yola çıktılar. Arabayı dağlara park etmişler ve balık tutmak istedikleri yere yürüyerek gitmişler. Dürülü yetaklarını, yiyeceklerini, oyun kâğıtlarını, viskilerini yanlarında taşımışlar.

Kamp kurmadan önce kızı görmüşler. Mel Dorn bulmuş onu. Çırılçıplakmış. Suyun üzerine çıkmış olan dallara takılıp kalmışmış.

Diğerlerini çağırmış, onlar da gelip bakmışlar. Ne yapacaklarını konuşmuşlar. Adamlardan biri –Stuart’ım hangisi olduğunu söylemedi– hemen dönüş yoluna koyulmaları gerektiğini söylemiş. Diğerleri ayakkabılarıyla kumu karıştırmış, gitmeyi canlarının istemediğini söylemişler. Yorgunluğu, geç saati, kızın bir yere gitmediği gerçeğini bahane etmişler.

Sonunda ilerleyip kampı kurmuşlar. Ateş yakıp viskilerini içmişler. Ay çıktığında, kızıdan söz etmişler. Bir tanesi cesedin sürüklenip gitmesini engellemeleri gerektiğini söylemiş. El fenerlerini alıp nehre geri dönmüşler. Adamlardan biri –Stuart olabilir– suya girip onu yakalamış. Parmaklarından tutup kıyıya çekmiş. Bir naylon ip alıp onun bileğine bağlamış, geri kalanını da bir ağaca dolamış.

Ertesi sabah kahvaltı hazırlamışlar, kahve içmişler ve viski içmişler, sonra da ayrılıp balığa çıkmışlar. O gece balık pişirmişler, patates pişirmişler, kahve içmişler, viski içmişler, sonra da pişirmek ve yemek için kullandıkları kap kacağı nehre indirip kızın olduğu yerde yıkamışlar.

Daha sonra biraz kâğıt oynamışlar. Belki de kartları göremez hale gelinceye kadar oynamışlardır. Vern Williams yatmaya gitmiş. Ama diğerleri hikâyeler anlatmışlar. Gordon Johnson suyun çok soğuk olması yüzünden, tuttukları alabalığın sert olduğunu söylemiş.

Ertesi sabah geç kalkmışlar, viski içmişler, biraz balık tutmuşlar, çadırlarını sökmüşler, uyku tulumlarını dürmüşler, eşyalarını toplamışlar ve yürüyüşe geçmişler. Bir telefona ulaşana kadar arabayla gitmişler. Diğerleri güneşte durup dinlerken telefon eden Stuart’mış. Şerife adlarını vermiş. Gizleyecek bir şeyleri yokmuş. Utanmıyorlarmış. Kendilerini daha iyi yönlendirecek birisi gelip de ifadelerini alana kadar bekleyeceklerini söylemişler.

Eve geldiğinde ben uyuyordum. Ama mutfağa girdiğini duyunca uyandım. Bir kutu birayla buzdolabına yaslanmış halde buldum onu. Ağır kollarını belime doldu ve iri elleriyle sırtımı sıvazladı. Yatakta ellerini yine vücuduma koydu, sonra da başka bir şeyi düşünüyor muşçasına bekledi. Dönüp bacaklarımı açtım. Sonrasında, sanırım uyanık kaldı.

O sabah ben yataktan çıkamadan kalkmıştı. Gazetede bir haber olup olmadığına bakmak için sanırım.

Saat sekizi geçer geçmez telefon çalmaya başladı.

“Cehenneme kadar yolun var!” diye bağırdığını duydum.

Telefon hemen yine çaldı.

“Şerife söylediklerime ekleyecek bir şeyim yok!”

Ahizeyi çarparak kapadı.

“Neler oluyor?” dedim.

Size az önce anlattıklarımı bana o zaman anlattı.

Kırık tabakları süpürüp dışarı çıkıyorum. Şimdi çimenlerde sırtüstü yatıyor, gazete ve bira kutusu uzanabileceği mesafede.

“Stuart, arabayla biraz dolaşabilir miyiz?” diyorum.

Yuvarlanarak dönüp bana bakıyor. “Biraz bira alalım,” diyor. Ayağa kalkıyor ve yanımdan geçerken kalçama dokunuyor. “Bana bir dakika ver,” diyor.

Konuşmadan kasabadan geçiyoruz. Bira almak için yol kenarındaki bir markette duruyor. Kapının hemen iç tarafında büyük bir gazete yığını fark ediyorum. En üst basamakta basma elbiseli şişman bir kadın küçük bir kıza meyankökü çubuğu uzatıyor. Daha sonra Everson Deresi’nin karşı kıyısına geçip piknik alanına sapıyoruz. Dere köprünün altından, birkaç yüz metre uzaklıktaki büyük bir gölcüğe akıyor. Oradaki adamları görebiliyorum. Orada balık tuttuklarını görebiliyorum.

Eve bu kadar yakın bu kadar çok su.

Diyorum ki: "Neden millerce uzağa gittiniz?"

"Tepemin tasını attırma," diyor.

Güneşli bir banka oturuyoruz. Bize birer kutu bira açıyor. "Rahatla, Claire," diyor.

"Masum olduklarını söylediler. Deli olduklarını söylediler."

"Kim?" diyor. "Neden söz ediyorsun?" diyor.

"Maddox kardeşler. Benim büyüdüğüm yerde Arlene Hubly adında bir kızı öldürdüler. Kafasını kesip kızı Cle Elum Nehri'ne attılar. Ben genç kızken oldu."

"Tepemin tasını attıracaksın," diyor.

Dereye bakıyorum. Tam içindeyim, gözlerim açık, yüzükoyun, dipteki yosunlara bakıyorum, ölmüşüm.

"Neyin var bilmiyorum," diyor eve dönerken. "Her dakika tepemin tasını daha da attırıyorsun."

Ona söyleyebileceğim bir şey yok.

Dikkatini yola vermeye çalışıyor. Ama dikiz aynasına bakıp duruyor.

Biliyor.

Stuart bu sabah uyumama izin verdiğini sanıyor. Ama saat çalmadan çok önce uyanmıştım. Onun kılıcı bacaklarından uzakta, yatağın öbür tarafında yatmış, düşünüyordum.

Dean'i okula yolluyor, sonra da tıraş olup giyiniyor ve işe gidiyor. İki kez içeri bakıp boğazını temizliyor. Ama gözlerimi kapalı tutuyorum.

Mutfakta ondan bir not buluyorum. "Sevgiler" diye imzalanmış.

Kahvaltı köşesine oturup kahve içiyor ve notun üstünde bir halka izi bırakıyorum. Gazeteye bakıyor ve onu masanın üstünde oraya buraya çeviriyorum. Sonra

kaydırarak yakına çekiyor ve ne yazdığını okuyorum. Ceset teşhis edilmiş, sahibi çıkmış. Ama biraz inceleme yapmak gerekmiş, içine bir şeyler konulmuş, biraz kesilip biçilmiş, biraz tartılmış, biraz ölçülmüş, kesilenler içine geri konulmuş ve ceset dikilerek kapatılmış.

Gazeteyi tutarak ve düşünerek uzun süre oturuyorum. Sonra kuaförü arayıp randevu alıyorum.

Kucağımda bir dergiyle kurutma makinesinin altında oturmuş, Marnie'ye tırnaklarımı yaptırıyorum.

"Yarın bir cenazeye gideceğim," diyorum.

"Bunu duyduğuma üzüldüm," diyor Marnie.

"Bir cinayetti," diyorum.

"O en kötüsü," diyor Marnie.

"O kadar yakın değildik," diyorum. "Ama bilirsin işte."

"Sizi bunun için hazırlayalım," diyor Marnie.

O gece yatağımı kanepeye yapıyor ve sabah ilk ben kalkıyorum. Stuart tıraş olurken, kahve koyup kahvaltıyı hazırlıyorum.

Mutfak kapısında beliriyor, çıplak omzunun üzerinde havlu, ortamı yokluyor.

"Kahve var," diyorum. "Yumurtalar bir dakikaya hazır olur."

Dean'i uyandırıyorum ve üçümüz yiyoruz. Stuart bana her baktığında, Dean'e daha süt, daha kızarmış ekmek vb. isteyip istemediğini soruyorum.

"Bugün ararım seni," diyor Stuart kapıyı açarken.

"Bugün evde olacağımı sanmıyorum," diyorum.

"Tamam," diyor. "Tabii."

Özenle giyiniyorum. Bir şapka deneyip aynada kendime bakıyorum. Dean'e not yazıyorum.

Bir tanem, annenin bu öğleden sonra işleri var, ama daha sonra dönecek. Birimiz eve gelene kadar içeride otur ya da arka bahçeye çık. Sevgiler...

Annen

Sevgiler sözcüğüne bakıyor, sonra da altını çiziyorum. Sonra *arka bahçe* sözcüğünü görüyorum. Tek sözcük mü, iki mi?

Arabayla çiftlik arazilerinden geçiyorum, yulaf ve şeker kamışı tarlalarından, elma bahçelerinin, çayırlarda otlayan sığırların yanından. Sonra her şey değişiyor, çiftlik evlerinden çok kulübeler ve meyve bahçelerinin yerine kereste sergileri. Sonra dağlar ve sağda, ta aşağıda, bazen Naches Nehri'ni görüyorum.

Yeşil bir kamyonet arkamdan geliyor ve millerce arkamda kalıyor. Gececeğini umarak yanlış zamanlarda yavaşlıyorum. Sonra hızlanıyorum. Ama bu da yanlış zamanlarda oluyor. Parmaklarım acıyana kadar direksiyonu kavriyorum.

Uzun, açık bir düzlükte yanımdan geçiyor. Ama bir süre yanıma sıra gidiyor, mavi iş gömleği giymiş, asker tıraşlı bir adam. Birbirimize bakıyoruz. Sonra el sallıyor, korna çalıyor ve öne geçiyor.

Yavaşlayıp bir yer buluyorum. Kenara çekip motoru kapatıyorum. Aşağıda, ağaçların altında nehri duyabiliyorum. Sonra kamyonetin geri döndüğünü duyuyorum.

Kapıları kilitleyip camları kapatıyorum.

"İyi misiniz?" diyor adam. Cama hafifçe vuruyor. "Bir şeyiniz yok ya?" Kollarını kapıya yaslayıp yüzünü cama yaklaştırıyor.

Gözlerimi dikip ona bakıyorum. Başka bir şey gelmiyor aklıma.

“İçeride her şey yolunda mı? Nasıl oldu da kilitli kaldınız?”

Başımı iki yana sallıyorum.

“Camınızı açın.” Başını iki yana sallayıp otoyola, sonra tekrar bana bakıyor. “Açsanıza.”

“Lütfen,” diyorum, “gitmem gerek.”

“Kapıyı açın,” diyor dinlemiyormuşçasına. “İçeride boğulacaksınız.”

Göğüslerime, bacaklarıma bakıyor. Bunu yaptığına kalıbımı basarım.

“Hey, şekerim,” diyor. “Ben sadece yardım etmek için buradayım.”

Tabut kapalı ve çiçek dallarıyla kaplı. Ben oturur oturmaz org başlıyor. İnsanlar içeri girip sandalye buluyorlar. Bol paça pantolon ve sarı, kısa kollu gömlek giymiş bir oğlan var. Bir kapı açılıyor ve aile grup halinde içeri girip bir kenardaki perdeli yere geçiyor. Herkes yerleşirken sandalyeler gıcırıyor. Tam karşıda, koyu renk güzel bir takım elbise giymiş sarışın, yakışıklı bir adam ayakta duruyor ve başlarımızı eğmemizi istiyor. Biz yaşayanlar için bir dua okuyor, bitirdiğinde de merhumun ruhu için bir dua okuyor.

Ötekilerle birlikte tabutun yanından geçiyorum. Sonra ön merdivene ve öğleden sonra ışığına çıkıyorum. Önümde merdiveni inerken topallayan bir kadın var. Kaldırımında etrafına bakıyor. “Onu yakalamışlar,” diyor. “Tesselli olursa eğer. Onu bu sabah tutuklamışlar. Gelmeden önce radyodan duydum. Bu kasabadan bir oğlan.”

Sıcak kaldırımında birkaç adım ilerliyoruz. İnsanlar arabalarını çalıştırıyorlar. Elimi uzatıp bir parkmetreye tutunuyorum. Cilalı kaputlar ve cilalı çamurluklar. Başım dönüyor.

Diyorum ki: "Bu katillerin arkadaşları vardır. Hiç bilemezsiniz."

"O kızı küçüklüğünden beri tanırım," diyor kadın. "Ara sıra uğradı, ben de ona kurabiye pişirirdim, televizyonun karşısında yedi."

Eve döndüğümde, Stuart önünde bir bardak viskiyle masanın başında oturuyor. Bir anlık çılgınlıkla, Dean'e bir şey olduğunu düşünüyorum.

"Nerede o?" diyorum. "Dean nerede?"

"Dışarıda," diyor kocam.

Bardağını tepesine dikip ayağa kalkıyor. "Neye ihtiyacın olduğunu galiba biliyorum," diyor.

Bir kolunu belime doluyor ve öteki eliyle ceketimin düğmelerini çözmeye başlıyor, sonra da bluzumun düğmelerine geçiyor.

"Her şey sırayla," diyor.

Başka bir şey daha söylüyor. Ama dinlememe gerek yok. Bu kadar çok su akarken bir şey duyamam.

"Doğru," diyorum, düğmeleri açmayı kendim tamamlayarak. "Dean gelmeden önce. Acele et."

BABAMIN CANINI ALAN ÜÇÜNCÜ ŞEY

Babamın işini bitiren şeyleri anlatacağım size. Üçüncü şey Kukla'ydı, Kukla'nın ölmesi. İlk şey Pearl Harbor'dı.

İkinci şey ise büyükbabamın Wenatchee yakınlarındaki çiftliğine taşınmaktı. Babam günlerini orada tüketti, ancak muhtemelen ondan önce tükenmişlerdi.

Babam Kukla'nın ölümünün suçunu Kukla'nın karısına yükledi. Sonra balıklara yükledi. Sonunda da kendini suçladı; çünkü *Field & Stream*'in arka kapağındaki, ABD'nin her yerine yollanan canlı siyah levreğin ilanını Kukla'ya gösteren kendisiydi.

Kukla'nın tuhaf davranmaya başlaması balıkları almasından sonra oldu. Balıklar, Kukla'nın bütün kişiliğini değiştirdi. Babamın söylediği buydu.

Kukla'nın gerçek adını hiç öğrenemedim. Bilen varsa da, ben hiç duymadım. O zamanlar Kukla'ydı, şimdi de Kukla diye hatırlıyorum. Ufak tefek, yüzü kırış kırış bir adamdı, kel kafalı, kolları ve bacakları kısa ama çok güçlü. Eğer sırtırsa, ki nadiren olurdu bu, dudakları kahverengi, kırık dişlerinin üzerinde geriye katlanırdı. Ona hilekâr bir ifade veriyordu bu. Siz konuşurken sulu

gözleri ağzınıza takılı kalırdı; eğer konuşmuyorsanız, vücudunuzun acayip bir yerine dikilip kalırdı.

Gerçekten sağır olduğunu sanmıyorum. En azından kendisini gösterdiği kadar sağır değildi. Ama konuşamadığı kesindi. Ona şüphe yoktu.

Sağır olsun ya da olmasın, Kukla 1920'lerden beri hızar atölyesinde vasıfsız işçi olarak çalışmıştı. Burası Yakima, Washington'daki Cascade Kereste Şirketi'ydi. Onu tanıdığım yıllarda, Kukla temizlikçi olarak çalışıyordu. Ve bütün o yıllar boyunca, farklı bir şey yaptığını hiç görmedim. Keçe şapkayı, haki iş gömleğini, tulumun üzerine giydiği kot ceketini kastediyorum. Üst ceplerinde tuvalet kâğıdı ruloları taşırdı, çünkü işlerinden biri tuvaletleri temizleyip eksiklerini tamamlamaktı. Geceleri işlerini bitirdikten sonra bir-iki ruloyu sefertaslarında yürüttüklerini gördüğü adamlar onu uğraştırırdı.

Kukla gündüzleri çalışsa da yanında el feneri taşırdı. Ayrıca yanında ingilizanahtarı, pense, tornavida, izolasyon bandı taşırdı, hızar atölyesi ustalarının taşıdıklarının aynısı. Bu da Kukla'yla dalga geçmelerine yol açardı, böyle olmasıyla, her zaman her şeyi yanında taşımasıyla dalga geçerlerdi. Carl Lowe, Ted Slade, Johnny Wait, Kukla'yla dalga geçenlerin en kötüleriydi. Ama Kukla hepsini olduğu gibi kabul ederdi. Sanırım bu davranışlara alışmıştı.

Babam Kukla'yla hiç dalga geçmezdi. En azından bildiğim kadarıyla. Babam iriyarı, geniş omuzlu, asker tıraşlı, çifte gerdanlı ve adamakıllı göbekli bir adamdı. Kukla hep gözlerini dikip o göbeğe bakardı. Babamın çalıştığı egeleme odasına gelip bir tabureye oturur ve hızardaki büyük zımpara çarklarını kullanan babamın göbeğini seyrederdi.

Kukla'nın da herkesinki gibi iyi kötü bir evi vardı.

Kasabanın beş-altı mil uzağında, nehrin yakınlarında, katranlı kâğıtla kaplı bir barakaydı. Evin yarım mil arkasında, bir otlığın sonunda, o civardaki yolları döşerken eyaletin kazmış olduğu büyük bir taşocağı vardı. Üç tane irice çukur açılmış ve yıllar içinde suyla dolmuştu. Zamanla üç gölcük birleşip bir tane olmuştu.

Derindi. Siyaha çalan bir görüntüsü vardı.

Kukla'nın bir evi olduğu gibi bir de karısı vardı. Çok daha genç bir kadındı ve Meksikalılarla gezip tozduğu söylenirdi. Babam bunu söyleyenlerin işgüzar olduklarını söylerdi, Carl Lowe, Johnny Wait ve Ted Slade gibi adamlar.

Parlak küçük gözleri olan ufak tefek, etine dolgun bir kadındı. Onu ilk gördüğümde, o gözleri gördüm. Pete Jensen'la beraberdim, bisiklet biniyorduk ve bir bardak su içmek için Kukla'nın evinde durduk.

Kadın kapıyı açtığında, ona Del Fraser'ın oğlu olduğumu söyledim. Dedim ki: "Şeyle çalışıyor..." Derken fark ettim. "Bilirsiniz, kocanızla. Bisiklet biniyorduk, bir bardak su alabileceğimizi düşündük."

"Burada bekleyin," dedi.

İki elinde de birer küçük maşrapa suyla geri geldi. Benimkini bir dikişte mideye indirdim.

Ama bize daha fazlasını teklif etmedi. Bir şey söylemeden bizi seyretti. Bisikletlerimize binmeye koyulduğumuzda, verandanın kenarına geldi.

"Siz ufaklıkların arabası olsaydı, sizinle dolaşmaya gelirdim."

Sırıttı. Dişleri ağzına fazla büyük geliyordu.

"Haydi gidelim," dedi Pete ve gittik.

Eyaletin bizim bulunduğumuz kesiminde levrek avlayabileceğiniz fazla yer yoktu. Bazı yüksek dağ akarsu-

larında çoğunlukla renkli alabalık, birkaç dere alabalığı ve Dolly Varden¹ vardı, Blue Gölü ile Rimrock Gölü'nde ise gümüşbalıkları. Sonbahar sonu bazı tatlı su nehirlerinde görülen çelikbaş ve somon sürüleri dışında çoğunlukla bu kadardı. Ama eğer bir balıkçıysanız, sizi meşgul etmeye yeterdi. Kimse levrek avlamazdı. Tanıdığım bir sürü insan, levreği resimlerden başka yerde görmemişti. Ama babam Arkansas ve Georgia'da büyürken onlardan bolca görmüştü ve Kukla, arkadaşı olduğundan Kukla'nın levrekleriyle ilgili büyük umutları vardı.

Balıkların geldiği gün, şehir havuzuna yüzmeye gitmiştim. Eve geldiğimi ve onları almak için tekrar çıktığımı hatırlıyorum, çünkü babam Kukla'ya yardım edecekti; Baton Rouge, Louisiana'dan paket postasıyla üç koli gelmişti.

Kukla'nın kamyonetine bindik, babam, Kukla ve ben.

Bu kolilerin fiçı olduğu ortaya çıktı, gerçekten, üçü de çam çitasından yapılmıştı. Tren deposunun arka tarafında gölgede duruyorlardı ve her fiçıyı kaldırıp kamyonete koymak için hem babamın hem Kukla'nın tutması gerekti.

Kukla kasabadan büyük bir dikkatle geçti, evine kadar da aynı dikkatle gitti. Hiç durmadan bahçesinden geçti. Gölcüğe metreler kalana kadar ilerledi. O sırada hava neredeyse kararmıştı, bu yüzden farlarını açık bıraktı ve koltuğun altından bir çekişle bijon anahtarı çıkardı, sonra da babamla ikisi fiçıları zorlukla suyun yakınına taşıdılar ve ilkinin yarararak açmaya koyuldular.

Fiçının içi çuval bezine sarılıydı, kapakta ise madeni para büyüklüğünde delikler vardı. Kapağı kaldırdılar ve Kukla el fenerini fiçının içine tuttu.

1. Kuzey Pasifik'e özgü bir alabalık türü.

İçeride milyonlarca levrek yavrusu kaynaşıyordu adeta. Çok tuhaf bir manzaraydı, onca canlı balık içeride kıvıl kıvıl, trenle gelmiş küçük bir okyanus gibi.

Kukla fıçıyı suyun kenarına sürükleyip içini boşalttı. El fenerini alıp gölcüğe ışık tuttu. Ama görünürde hiçbir şey kalmamıştı. Kurbağaları duyabiliyordunuz, ama hava yeni karardığında onları her zaman duyabilirdiniz.

“Öteki fıçıları alayım,” dedi babam ve Kukla’nın tulumundan çekici alacakmışçasına uzandı. Ama Kukla geri çekilip başını iki yana salladı.

Öteki iki fıçıyı kendi açtı, bunu yaparken elini kestiği çitanın üzerinde koyu renk kan damlaları bıraktı.

O gecedен itibaren Kukla farklı biri olup çıktı.

Kukla artık kimsenin yaklaşmasına izin vermiyordu. Otlığın çevresine çit çekti, sonra da gölcüğü elektrikli telle çevirdi. Bu çitin onun bütün birikimine mal olduğu söyleniyordu.

Elbette babamın ondan sonra Kukla’yla işi olmazdı. Kukla onu ürküttüğü için değil. Balık tutmak yüzünden de değil, buna dikkat edin, çünkü levrekler hâlâ daha yavruydu. Sadece bakmaya çalışmak yüzünden.

İki yıl sonra bir akşam, babam geç saatlere kadar çalışıyordu ve ben yemeğiyle bir kavanoz buzlu çayı ona götürdüğümde, hızar atölyesi ustası Syd Glover’la ayaküstü laflarken buldum onu. Tam içeri girerken, babamın, “Öyle davranıyor ki, salağın balıklarla evli olduğunu sanırsın,” dediğini duydum.

“Duyduklarına bakılırsa,” dedi Syd, “o çiti evinin etrafına çekse daha iyi olurmuş.”

Babam o sırada beni gördü, ben de gözleriyle Syd Glover’a işaret ettiğini gördüm.

Ama bir ay sonra babam nihayet Kukla’yı ikna etti.

Yaptığı şeydu: Gerisinin sağlam kalması için zayıfları seyreletmek gerektiğini söyledi Kukla'ya. Kukla kulağını çekıştırıp gözlerini yere dikerek öylece durdu. Babam, evet, dedi, yarın gidip yapacaktı, çünkü yapılması gerekiyordu. Kukla hiç, evet, demedi aslında. Hiç, hayır, demedi; hepsi bu. Tek yaptığı, kulağını biraz daha çekıştırmekti.

Babam o gün eve geldiğinde, hazırdım ve bekliyordum. Onun eski maket levreklerini çıkarmıştım ve üçlü iğneyi parmağımla kontrol ediyordum.

"Hazır mısın?" diye seslendi bana, arabadan atlayarak. "Ben tuvalete gideyim, sen eşyaları koy. İstersen bizi sen götürebilirsin."

Başında balıkçı şapkası, iki eliyle bir dilim kek yiyecek dışarı çıktığında, ben her şeyi arka koltuğa yerleştirmiştim ve direksiyonu deniyordum.

Annem kapıda durmuş, seyrediyordu. Açık tenli bir kadındı, sarı saçları geriye taranıp sıkı bir topuz yapılmış ve yapay elmaslı bir tokayla tutturulmuştu. O mutlu günlerde insan içine çıkıp çıkmadığını merak ediyorum, ya da gerçekten ne yaptığını.

El frenini indirdim. Annem ben vites değiştirene kadar seyretti, sonra da, hâlâ gülümsemeyerek, içeri girdi.

Güzel bir öğle sonrasıydı. İçeri hava girsin diye bütün camları açmıştık. Moxee Köprüsü'nden geçip batıya, Slater Yolu'na vurduk. Kaba yonca tarlaları iki taraflı uzanıyordu, onların ötesinde de mısır tarlaları vardı.

Babam elini pencereden çıkarmıştı. Rüzgârın onu geri itmesine izin veriyordu. Huzursuzdu, görebiliyordum.

Çok geçmeden Kukla'nın evinde durduk. Başında şapkasıyla evden çıktı. Karısı pencereden bakıyordu.

"Kızartma tavan hazır mı?" diye seslendi babam

Kukla'ya, ama Kukla öylece durup arabayı süzmekle yetindi. "Hey, Kukla!" diye bağırdı babam. "Hey, Kukla, oltan nerede, Kukla?"

Kukla başını bir ileri bir geri salladı. Ağırlığını bir bacağından ötekine verip önce yere, sonra da bize baktı. Dili altdudağının üstündeydi ve ayağıyla toprağı eşelemeye başladı.

Balık sepetini omuzladım. Babama oltasını uzatıp kendiminkini aldım.

"Gitmeye hazır mıyız?" dedi babam. "Hey, Kukla, gitmeye hazır mıyız?"

Kukla şapkasını çıkardı ve aynı eliyle, bileğini başında gezdirdi. Birden döndü ve onun peşinden süngerimsi otağı geçtik. Aşağı yukarı her beş metrede bir, eski saban izlerinin kıyısındaki ot kümelerinin arasından bir çulluk fırlıyordu.

Otağın sonunda arazi hafifçe eğim yaparak kuru ve kayalık bir hal aldı, ısırganotu çalıları ve bodur meşeler sağa sola serpilmişti. Sağa saptık, bir dizi eski araba izini takip ettik, belimize kadar gelen bir ipekotu tarlasından geçtik, sapların ucundaki kuru tohum kılıfları biz ite kaka geçerken öfkeyle takırdıyordu. Az sonra, Kukla'nın omzunun üzerinden suyun pırıltısını gördüm ve babamın, "Ah, Tanrım, şuna bakın!" diye bağırdığını duydum.

Ama Kukla yavaşladı ve elini yukarı götürüp şapkasını başının üzerinde bir ileri bir geri oynattı, sonra da pat diye durdu.

Babam dedi ki: "Ee, ne düşünüyorsun, Kukla? Bir yer ötekî kadar iyi mi? Sence nereden gidelim?"

Kukla altdudağını ıslattı.

"Neyin var, Kukla?" dedi babam. "Bu senin gölcüğün, değil mi?"

Kukla aşağı bakıp tulumundan bir karıncayı attı.

"Aman, canın cehenneme," dedi babam, soluğunu

koyuvererek. Cepsaatini çıkardı. "Eğer senin için hâlâ sakıncası yoksa, hava kararmadan oraya varalım."

Kukla ellerini ceplerine sokup tekrar gölcüğe döndü. Yeniden yürümeye başladı. Biz de peşine takıldık. Şimdi bütün gölcüğü görebiliyorduk, yüzeye çıkan balıklarla su halkalanıyordu. Ara sıra bir levrek sudan sıçrayıp bir şıptıyla düşüyordu.

"Ulu Tanrım," dediğini duydum babamın.

Açıklık bir yerden, bir tür çakıllı kumsaldan gölcüğe ulaştık.

Babam bana işaret edip çömeldi. Ben de çömeldim. Önümüzdeki suya dikkatle bakıyordu, ben baktığımda da, neyin onu bu kadar çektiğini gördüm.

"Yok artık," diye fısıldadı.

Bir levrek sürüsü suda yüzüyordu, yirmi, otuz tane, biri bile bir kilonun altında değildi. Dönerek uzaklaştılar, sonra da kayarcasına geri döndüler, o kadar sıkışık dizilmişlerdi ki birbirlerine çarpıyor gibi görünüyorlardı. Geçerlerken ağır gözkapaklı, iri gözlerinin bizi seyrettiğini görebiliyordum. Tekrar hızla uzaklaştılar ve yine geri döndüler.

Aranıyorlardı. Çömeldiğimiz yerde kalmışız ya da ayağa kalkmışız fark etmiyordu. Balıkların umurunda bile değildik. Söylüyorum size, görülecek manzaraydı.

Orada epeyce bir süre oturduk, levrek sürüsünün masumca kendi işine bakmasını seyrettik, Kukla bütün bu süre boyunca parmaklarını çektiirdi ve birinin çıkagelmesini bekliyormuş gibi etrafa baktı. Gölcüğün her yerinde levrekler yukarı çıkıp suya burunlarıyla dokunuyor, suyun dışına fırlayıp tekrar düşüyor ya da yüzeye yaklaşıp yüzgeçlerini çıkararak yüzüyorlardı.

Babam işaret verdi ve oltayı attık. Söylüyorum size, heyecandan titriyordum. Oltamın mantar sapından makarayı zar zor salabildim. Ben iğneleri çıkarmaya çalışırken, Kukla'nın iri parmaklarıyla omzumu kavradığını hissettim. Baktım ve cevap olarak Kukla çenesiyle babamın bulunduğu yönü gösterdi. Ne istediğı yeterince açıktı, bir oltadan fazlası değıl.

Babam şapkasını çıkardı, sonra tekrar taktı, sonra da benim durduğum yere doğru ilerledi.

"Sen devam et, Jack," dedi. "Tamam, şimdi sen yap."

Oltamı salmadan hemen önce Kukla'ya baktım. Yüzü katılaşmıştı ve çenesinde ince bir çizgi halinde salya vardı.

"Enayi vurduğunda asılıp geri çek," dedi babam. "Orospu çocuklarının kapı tokmağı kadar sert ağızları vardır."

Makara kolunu parmağımın ucuyla açtım ve kolumu geriye attım. Oltayı on beş metre kadar öteye fırlattım. Daha ben misinanın gevşek kısmını toplamaya fırsat bulamadan, su kaynıyordu bile.

"Tut onu!" diye bağırdı babam. "Tut orospu çocuğunu! Sıkı tut!"

Oltayı sertçe geri çektim, iki kez. Elimdeydi, tamam. Kamış büküldü ve ileri geri sallandı. Babam bağırarak ne yapacağımı söylüyordu.

"Bırak gitsin, bırak gitsin! Bırak kaçsın! Misinayı biraz daha sal! Şimdi sar! Sar! Hayır, bırak kaçsın! Yihuu! Şuna bakar mısınız!"

Levrek gölcükte dans ediyordu. Sudan her çıkışında kafasını öyle sertçe sallıyordu ki, makaranın takırdadığını duyabiliyordunuz. Ve sonra yeniden uzaklaşıyordu. Ama çok geçmeden onu yordum ve yakına getirdim. Muazzam görünüyordu, üç-dört kiloydu belki. Yan yattı, yenilmişti, ağızı açıktı, solungaçları çalışıyordu. Dizlerim

o kadar dermansızdı ki, ayakta zor duruyordum. Ama kamışı yukarıda, misinayı gergin tuttum.

Babam ayakkabılarıyla suda bata çıka ilerledi. Ama balığa uzandığında, Kukla bir şeyler gevelemeye, başını iki yana sallamaya, kollarını sallamaya başladı.

“Senin neyin var, Kukla? Çocuk şimdiye kadar gördüğüm en büyük levreği yakaladı ve onu geri atmayacak, Tanrı adına!”

Kukla acayip davranmayı ve gölcüğü işaret etmeyi sürdürdü.

“Bu çocuğun balığının gitmesine izin vermem. Beni duyuyor musun, Kukla? Bunu yapacağımı düşünüyorsan, bir daha düşün.”

Kukla misinama uzandı. Bu arada, levrek gücünü toplamıştı. Kendini döndürdü ve yüzmeye başladı. Bağırdım, sonra kendimi kaybettim ve makaranın emniyetini indirip sarmaya başladım. Levrek son, sert bir hamle yaptı.

Olan oldu. Misina koptu. Az kalsın sırtüstü düşünüyordum.

“Haydi, Jack,” dedi babam ve oltasını kaptığını gördüm. “Haydi, lanet olsun salağa, ben adamı yere sermeden gidelim.”

O şubat ayı nehir taşıtı.

Aralık ayının ilk haftaları oldukça şiddetli kar yağmıştı ve Noel'den önce hava gerçekten soğudu. Toprak dondu. Kar yerden kalkmadı. Ama ocak ayının sonlarına doğru, Chinook rüzgârı çıktı. Bir sabah uyandığımda, evin sarsıldığını ve çatıdan sürekli sular aktığını duydum.

Rüzgâr beş gün esti ve üçüncü gün nehir yükselmeye başladı.

“Yüksekliği beş metreyi buldu,” dedi babam bir akşam, gazetesinin üzerinden bakarak. “Sel olması için ge-

rekenin bir metre yukarısında. Bizim Kukla sevgilerini kaybedecek.”

Suyun ne kadar yükseldiğini görmek için Moxee Köprüsü’ne gitmek istedim. Ama babam izin vermedi. Selin görülecek bir şey olmadığını söyledi.

İki gün sonra nehir zirveye ulaştı, ondan sonra da su alçalmaya başladı.

Orin Marshall, Danny Owens ve ben bir hafta sonra bir sabah bisikletle Kukla’ya gittik. Bisikletlerimizi park ettik ve Kukla’nın arazisiyle sınırı olan otağı bir uçtan öbür uca yürüdük.

Nemli, rüzgârlı bir gündü; bulutlar koyu renk ve parçalıydı, gökyüzünde hızla hareket ediyorlardı. Toprak sırlıklıydı ve otların içinde su birikintilerine rastlayıp duruyorduk. Danny küfretmeyi yeni öğreniyordu ve ayakba-bıların her batışında bildiği en iyi küfürlerle havayı dolduruyordu. Otağın sonunda kabarmış nehri görebiliyorduk. Su hâlâ yüksekti ve yatağından çıkmıştı, ağaç gövde-lerinin etrafında dalgalanıyor ve toprağın kenarını oyuyordu. Ortalara doğru akıntı şiddetli ve hızlıydı, ara sıra bir çalı sürükleniyordu ya da dalları sudan çıkmış bir ağaç.

Kukla’nın çitine geldik ve tele takılmış bir inek bulduk. Fena halde şişmişti, derisi parlak görünüyordu ve griydi. O güne dek gördüğüm herhangi bir boyda ilk ölü şeydi. Orin’in bir sopa alıp açık gözlere dokunduğunu hatırlıyorum.

Çitin öbür ucuna, nehre doğru ilerledik. Tele yaklaşmaya korkuyorduk, çünkü içinde hâlâ elektrik olabileceğini düşünüyorduk. Ama derin bir kanala benzeyen şeyin kenarında çit sona erdi. Toprak burada resmen suya gömülmüştü, onunla beraber çit de.

Üzerinden geçtik ve doğruca Kukla’nın toprağına girip gölcüğüne yönelen yeni kanalı takip ettik; kanal, gölcüğü uzunlamasına geçip öteki uçtan kendine bir çı-

kuş buluyor, sonra daha ötede nehre kavuşana dek kıvrıla kıvrıla ilerliyordu.

Kukla'nın balıklarının çoğunun sürüklenip gittiğine kuşku yoktu. Ama sürüklenmemiş olanlar serbestçe gelip gidiyorlardı.

Derken Kukla ilişti gözüme. Onu görmek beni korkuttu. Diğer çocuklara işaret ettim ve hepimiz eğildik.

Kukla gölcüğün uzak ucunda, suyun hızla dışarı aktığı yerin yakınında duruyordu. Öylece duruyordu, o güne dek gördüğüm en üzgün adamdı.

"Yine de bizim Kukla için üzülüyorum elbette," dedi babam birkaç hafta sonra akşam yemeğinde. "Şu da var ki, zavallı kerata bunun başına gelmesine kendi neden oldu. Ama onun için üzülmekten kendini alamıyorsun."

Babam, George Laycock'ın, Kukla'nın karısını Sporcular Kulübü'nde iriyarı bir Meksikalı herifle otururken gördüğünü söyledi.

"Bu, hikâyenin yarısı bile değil..."

Annem başını kaldırıp ona sertçe baktı, sonra da bana baktı. Ama ben hiçbir şey duymamış gibi yemek yemeye devam ettim.

Babam dedi ki: "Lanet olsun, Bea, çocuk yeterince büyüdü!"

O çok değişmişti, Kukla. Elinden geliyorsa, adamların hiçbirinin yanına yanaşmıyordu artık. Carl Lowe'u ikiye dörtlük bir kabarayla kovaladığından beri -Carl, Kukla'nın şapkasını başından düşürmüştü- kimsenin de canı onunla şakalaşmak istemiyordu. Ama en kötüsü, Kukla'nın ortalama olarak haftada bir ya da iki gün işe gelmemesiydi; geçici olarak işten çıkartıldığından söz ediliyordu.

"Adam birden köpürüyor," dedi babam. "Dikkat etmezse kafayı üşütecek."

Sonra, doğum gününden hemen önce bir pazar öğle sonrası, babamla ben garajı temizliyorduk. Sıcak, esintili bir gündü. Havada asılı olan tozu görebiliyordunuz. Annem arka kapıya gelip şöyle dedi: "Del, telefon sana. Sanırım Vern."

Elimi yüzümü yıkamak için babamın peşinden içeri girdim. Konuşması bittiğinde, telefonu kapatıp bize döndü.

"Kukla," dedi. "Bir çekiçle karısının işini bitirmiş, kendini suya atıp boğulmuş. Vern az önce kasabada duymuş."

Oraya vardığımızda, her tarafa arabalar park edilmişti. Otlığın kapısı açık duruyordu ve gölcüğe giden lastik izlerini görebiliyordum.

Sineklik kapısı araya bir kutu konularak aralık bırakılmıştı; bol pantolon ve spor gömlek giymiş, omza takılan tabanca kılıfı taşıyan zayıf, çopur suratlı bir adam vardı. Babamla benim arabadan inmemizi izledi.

"Ben arkadaşıydım," dedi babam adama.

Adam başını iki yana salladı. "Kim olduğun umurumda bile değil. Burada işin yoksa bas git."

"Onu buldular mı?" dedi babam.

"Sudan çıkarıyorlar," dedi adam ve silahının kılıfa oturuşunu düzeltti.

"Oraya gitsek olur mu? Onu çok iyi tanıyordum."

Adam dedi ki: "Şansınızı deneyin. Sizi kovalarlar, uyarmadı demeyin."

Otlığı bir uçtan öbür uca geçtik, balık tutmaya çalıştığımız günküyle aşağı yukarı aynı rotayı tutturduk. Gölcükte deniz motorları dolaşıyordu, gölcüğün üzerinde pis egzoz artıkları asılıydı. Yükselen suyun toprağı kesip attığı ve ağaçlarla kayaları sürüklediği yeri görebiliyordunuz. İki tekne üniformalı adamlar vardı ve bir

aşağı bir yukarı gidip geliyorlardı, bir adam dümeni kullanıyor, diğer adamsa ip ve kancaları idare ediyordu.

Kukla'nın levreklerini avlamak için durmuş olduğumuz çakıllı kumsalda bir ambulans bekliyordu. Beyazlı iki adam ambulansın arkasına yaslanmış, sigara içiyordu.

Deniz motorlarından biri durdu. Hepimiz başımızı kaldırıp baktık. Arka taraftaki adam ayağa kalktı ve ipine asılmaya başladı. Bir süre sonra sudan bir kol çıktı. Görünüşe bakılırsa kancalar Kukla'yı yandan yakalamıştı. Kol tekrar battı ve sonra yeniden çıktı, üzerine bir sürü şey dolanmıştı.

O değil, diye düşündüm. Yıllardır orada olan başka bir şey.

Teknenin ön tarafındaki adam arkaya ilerledi ve iki adam üzerinden sular damlayan şeyi birlikte yan taraftan çekti.

Babama baktım. Yüzü bir tuhaftı.

"Kadınlar," dedi. Dedi ki: "Yanlış kadın sana bunu yapabilir işte, Jack."

Ama babamın buna gerçekten inandığını sanmıyorum. Bence kimi suçlayacağını ya da ne diyeceğini bilmiyordu.

Bana kalırsa ondan sonra babam için her şey kötüye gitti. Tıpkı Kukla gibi, artık aynı adam değildi. Sudan çıkıp tekrar suya batan o kol, iyi günlere elveda ve kötülerine merhaba demek gibiydi. Çünkü Kukla'nın kendini o karanlık sulara atıp boğulmasından sonraki yıllar boyunca hep böyle oldu.

Bir dost ölünce böyle mi olur? Geride bıraktığı arkadaşlarının talihi yaver gitmez mi?

Ama dediğim gibi, Pearl Harbor ve tekrar babasının evine taşınmak zorunda kalması da babama iyi gelmedi.

CİDDİ BİR KONUŞMA

Vera'nın arabası oradaydı, başkası yoktu, Burt buna şükretti. Arabayı garaj yoluna soktu ve önceki gece düşürdüğü tartın yanında durdu. Tart hâlâ oradaydı, alüminyum kap tepetaklak olmuş, balkabağından oluşan bir hale kaldırımını kaplamıştı. Noel'in ertesi günüydü.

Noel günü karısıyla çocuklarını ziyarete gelmişti. Vera onu önceden uyarmıştı. Ona durumu anlatmıştı. Saat altıya kadar gitmiş olması gerektiğini söylemişti, çünkü erkek arkadaşıyla onun çocukları akşam yemeğine geleceklerdi.

Oturma odasında oturmuşlar ve Burt'ün getirdiği hediyeleri ciddi bir tavırla açmışlardı. Eğlenceli kâğıtlara sarılı diğer paketler ağacın altında yığılı halde saatin altıyı geçmesini beklerken, onun paketlerini açmışlardı.

Burt çocukların hediyelerini açmalarını seyretmiş, Vera'nın kendininkinin kurdelesini çözmesini beklemişti. Kâğıdı sıyıırışını, kapağı kaldırışını, kaşmir kazağı çıkarışını gördü.

"Güzelmiş," dedi Vera. "Teşekkür ederim, Burt."

"Denesene," dedi kızı.

"Giysene," dedi oğlu.

Burt oğluna baktı, kendisine arka çıktığı için minnettardı.

Vera kazağı denedi. Yatak odasına gitti ve üzerinde kazakla çıktı.

"Güzel," dedi.

"*Senin* üzerinde güzel," dedi Burt ve göğsünde bir şeyin kabardığını hissetti.

Hediyelerini açtı. Vera'dan Sondheim's erkek mağazası için bir hediye çeki. Kızından birbiriyle uyumlu bir tarak ve fırça. Oğlundan bir tükenmezkalem.

Vera gazoz ikram etti ve biraz konuştular. Ama çoğunlukla ağaca baktılar. Sonra kızı ayağa kalktı ve sofrayı kurmaya başladı, oğlu ise odasına gitti.

Ama Burt bulunduğu yerden memnundu. Elinde bir kadeh, şöminenin karşısında olmaktan memnundu, onun evi, onun yuvasıydı burası.

Derken Vera mutfığa gitti.

Ara sıra kızı yemek odasına girip sofraya bir şey koyuyordu. Burt onu seyretti. Keten peçeteleri katlayıp şarap kadehlerinin içine koymasını seyretti. Masanın ortasına zarif bir vazo koymasını seyretti. Vazoya son derece dikkatle çiçek koymasını seyretti.

Balmumu ve testere talaşından yapılma küçük bir kütük ızgarada yanıyordu. Beş tanesinin daha bulunduğu bir karton kutu şöminenin önünde hazır bekliyordu. Burt kanepeden kalkıp hepsini şöminenin içine koydu. Alev almalarını seyretti. Sonra gazozunu bitirip taraça kapısına yöneldi. Yolda, büfede dizili olan tartları gördü. Onları kucağına istifledi, altısını da, kadının onu aldattığı her on sefer için bir tane.

Garaj yolunda, karanlıkta, el yordamıyla kapıyı açarken bir tanesini düşürdü.

Anahtarının kilidin içinde kırıldığı gecedan beri ön kapı sürekli kilitliydi. Arkaya dolaştı. Taraça kapısında bir çelenk vardı. Cama hafifçe vurdu. Vera'nın üzerinde bornozu vardı. Erkeğe bakıp kaşlarını çattı. Kapıyı biraz araladı.

Burt, "Dün gece için senden özür dilemek istiyorum. Çocuklardan da özür dilemek istiyorum," dedi.

Vera, "Burada değiller," dedi.

Vera kapı aralığında, Burt ise taraçada devetabanı bitkisinin yanında durdu. Gömleğinin kolundaki havı çekti.

Vera, "Artık dayanamıyorum. Evi yakmaya kalktın," dedi.

"Yapmadım."

"Yaptın. Buradaki herkes şahit oldu."

Burt, "İçeri gelip bu konuda konuşabilir miyim?" dedi.

Vera bornozunun yakalarını boğazında bitiştirip içeri çekildi.

"Bir saat içinde bir yere gitmem gerek," dedi.

Burt etrafına baktı. Ağacın ışıkları yanıp sönüyordu. Kanepenin bir ucunda renkli pelür kâğıt ve parlak kutulardan oluşan bir yığın vardı. Sofranın ortasındaki geniş tabakta bir hindi leşi duruyordu, kayış gibi olmuş artıklar korkunç bir yuvadaymışçasına bir maydanoz yatağında daydı. Koni biçiminde küller şömineyi doldurmuştu. İçinde boş Shasta Cola kutuları da vardı. İs lekelerinden oluşan bir iz tuğlaların üstünden şömine rafına çıkıyordu, lekeleri durduran tahta alazlanıp kararmıştı.

Burt arkasını dönüp tekrar mutfığa gitti.

"Dün gece arkadaşın kaçta gitti?" dedi.

Vera, "Yine başlayacaksan, hemen şimdi gidebilirsin," dedi.

Burt bir sandalye çekip mutfak masasının başına,

büyük kül tablasının karşısına oturdu. Gözlerini kapatıp açtı. Perdeyi yana çekip arka bahçeye baktı. Ön tekerleği olmayan bir bisikletin ters durduğunu gördü. Sekoya ağacından yapılmış çit boyunca ayrikotlarının bitmiş olduğunu gördü.

Vera saplı tencereye su doldurdu. “Şükran Günü’nü hatırlıyor musun?” dedi. “Bunun berbat edeceğin son bayramımız olacağını söylemiştim o zaman. Gecenin onunda hindi yerine domuz pastırması ve yumurta yemiştik.”

“Biliyorum,” dedi. “Üzgün olduğumu söyledim.”

“Üzgün olmak yeterli değil.”

Tutuşturma alevi yine sönmüştü. Ocağın başında, su tenceresinin altındaki gazı yakmaya çalışıyordu.

“Kendini yakma,” dedi Burt. “Bir tarafını tutuşturma.”

Onun bornozunun tutuştuğunu, kendisinin masadan fırladığını, onu yere savurduğunu ve yuvarlaya yuvarlaya oturma odasına götürdüğünü, orada onun üzerine kapandığını düşündü. Yoksa yatak odasına koşup bataniye mi alsaydı?

“Vera?”

Kadın ona baktı.

“İçecek bir şeyin var mı? Bu sabah bana bir içki lazım.”

“Buzdolabında biraz votka var.”

“Ne zamandan beri buzdolabında votka bulunduruyorsun?”

“Sorma.”

“Peki,” dedi Burt, “sormam.”

Votkayı çıkardı ve tezgâhta bulduğu bir fincana biraz doldurdu.

Vera, “Böyle mi içeceksin, fincandan?” dedi. “Tanrım, Burt. Hem sen ne hakkında konuşmak istiyordun? Bir yere gideceğimi sana söyledim. Saat birde flüt dersim var.”

“Hâlâ flüt dersi mi alıyorsun?”

“Az önce söyledim ya. Ne var? Bana aklındakini söyle, sonra hazırlanmam gerek.”

“Üzgün olduğumu söylemek istiyordum.”

Vera, “Bunu söyledin,” dedi.

Burt, “Meyve suyun varsa, votkayla karıştırayım,” dedi.

Vera buzdolabını açtı ve öteberiyi sağa sola çekti.

“Yabanmersinli elma suyu var,” dedi.

“Olur,” dedi Burt.

“Ben banyoya gidiyorum,” dedi Vera.

Burt fincandaki yabanmersinli elma suyu ve votkayı içti. Bir sigara yaktı ve kibriti her zaman mutfak masasında duran büyük kül tablasına attı. İçindeki izmaritleri inceledi. Bazıları Vera’nın içtiği markaydı, bazıları değildi. Hatta bazıları lavanta rengiydi. Ayağa kalkıp hepsini lavabonun altındaki çöpe attı.

Kül tablası aslında bir kül tablası değildi. Santa Clara’daki alışveriş merkezinde sakallı bir çömlekçiden aldıkları, özel sert çamurdan yapılmış büyük bir çanaktı. Burt onu çalkalayıp kuruladı. Tekrar masaya koydu. Sonra da içinde sigarasını söndürdü.

Ocaktaki su fokurdamaya başladığı sırada telefon çalmaya başladı.

Burt, Vera’nın banyo kapısını açıp oturma odasından kendisine seslendiğini duydu. “Baksana şuna! Duşa girmek üzereyim.”

Mutfak telefonu tezgâhın bir köşesinde kızartma tavasının arkasındaydı. Burt kızartma tavasını çekip ahizeyi kaldırdı.

“Charlie orada mı?” dedi ses.

“Hayır,” dedi Burt.

“Peki,” dedi ses.

Burt kahveyle ilgilenirken, telefon yeniden çaldı.

“Charlie?”

“Burada değil,” dedi Burt.

Bu kez ahizeyi askısına koymadı.

Vera, üzerinde blucin ve kazak, saçlarını fırçalayarak mutfığa döndü.

Burt hazır kahveyi sıcak su dolu fincanlara kaşıkla koydu, sonra da kendi fincanına biraz votka döktü. Fincanları masaya götürdü.

Vera ahizeyi aldı, dinledi. “Bu da ne? Kimdi telefon-daki?” dedi.

“Hiç kimse,” dedi Burt. “Renkli sigara kim içiyor?”

“Ben.”

“İçtiğini bilmiyordum.”

“İçiyorum işte.”

Vera onun karşısına oturup kahvesini içti. Sigara iç-tiler ve kül tablasını kullandılar.

Burt’ün söylemek istediği şeyler vardı, acı dolu şey-ler, teselli edici şeyler, böyle şeyler işte.

“Günde üç paket içiyorum,” dedi Vera. “Yani, bura-da neler olduğunu gerçekten bilmek istiyorsan eğer.”

“Ulu Tanrım,” dedi Burt.

Vera başını salladı.

“Buraya bunu duymaya gelmedim,” dedi Burt.

“Ne duymaya geldin o zaman? Evin yanıp kül oldu-ğunu mu duymak istiyorsun?”

“Vera,” dedi Burt. “Bugün Noel. Bunun için geldim.”

“Bugün Noel’in ertesi günü,” dedi Vera. “Noel geldi geçti,” dedi. “Bir tanesini daha görmek istemiyorum.”

“Ya ben?” dedi Burt. “Bayramları dört gözle bekledi-ğimi mi sanıyorsun?”

Telefon yeniden çaldı. Burt açtı.

"Charlie'yi isteyen birisi," dedi.

"Ne?"

"Charlie," dedi Burt.

Vera telefonu aldı. Konuşurken sırtını ona dönük tuttu. Sonra ona dönüp şöyle dedi: "Bu konuşmayı yatak odasından yapacağım. Ben oradan açtıktan sonra sen buradan kapar mısın? Ben söyleyince telefonu kapa."

Burt ahizeyi aldı. Vera mutfaktan ayrıldı. Burt ahizeyi kulağına tutup dinledi. Hiçbir şey duymadı. Sonra bir adamın boğazını temizlediğini duydu. Sonra Vera'nın öbür telefonu açtığını duydu. Vera bağırdı: "Tamam, Burt! Açtım, Burt!"

Burt ahizeyi indirdi ve ona bakarak durdu. Çatal bıçak çekmecesini açıp içindekileri karıştırdı. Başka bir çekmeceyi açtı. Lavabonun içine baktı. Yemek odasına gidip büyük et bıçağını aldı. Yağı çözülene ve akıp gidecek kadar sıcak suyun altına tuttu. Bıçağın ağzını gömleğinin koluna sildi. Telefona gitti, kordonu ikiye katladı ve hiç zorlanmadan kesti. Kordonun uçlarını gözden geçirdi. Sonra telefonu kızartma tavasının arkasındaki köşesine geri itti.

Vera içeri girdi. "Hat kesildi. Telefona bir şey mi yaptın?" dedi. Telefona baktı, sonra onu tezgâhtan aldı.

"Orospu çocuğu!" diye haykırdı. "Defol, defol, ait olduğun yere!" diye haykırdı. Telefonu ona doğru sallıyordu. "Yetti artık! Uzaklaştırma emri çıkarttıracağım, o olacak!"

Telefonu tezgâha sertçe vurunca *ding* diye bir ses çıktı.

"Hemen defolup gitmezsen bitişğe geçip polis çağıracağım!"

Burt kül tablasını aldı. Kenarından tuttu. Disk atmaya hazırlanan bir adam pozunda durdu.

“Lütfen,” dedi Vera. “O bizim kül tablamız.”

Burt taraça kapısından çıkıp gitti. Emin değildi, ama bir şeyi kanıtladığını sanıyordu. Bir şeyi açıklığa kavuşturmuş olduğunu umuyordu. O da şu ki, çok yakında ciddi bir konuşma yapmaları gerekiyordu. Konuşulması gereken şeyler vardı, tartışılması gereken önemli şeyler. Tekrar konuşacaklardı. Belki bayram geçtikten ve işler normale döndükten sonra. Kahrolası kül tablasının kahrolası bir tabak olduğunu söyleyecekti ona, örneğin.

Garaj yolundaki tartın etrafından dolaşıp arabasına bindi. Arabayı çalıştırıp geri vites taktı. İdare etmekte zorlandı, sonunda kül tablasını elinden bıraktı.

HUZUR

Saçımı kestiriyordum. Ben koltuktaydım ve üç adam karşımdaki duvar boyunca oturuyordu. Bekleyen adamlardan ikisini daha önce hiç görmemiştim. Ama birini tanıyordum, gerçi tam olarak çıkaramıyordum. Berber saçımınla uğraşırken ben ona bakıp duruyordum. Adam bir kürdanı ağzında evirip çeviriyordu; kısa, dalgalı saçlı, tıknaz bir adamdı. Sonra da onu bir kasket ve üniformayla gördüm, küçük gözleri bir bankanın giriş salonunda tetikteydi.

Diğer ikisinden biri epeyce yaşlıydı, başı kıvrıkcık, kır saçlarla kaplıydı. Sigara içiyordu. Üçüncüsü o kadar yaşlı olmasa da neredeyse tepesi açılmıştı, ama yanlardaki saçları kulaklarının üzerinden sarkıyordu. Ayağında oduncu botları vardı, pantolonu makine yağından parlıyordu.

Berber daha iyi görmek için beni çevirmek üzere bir elini başımın üstüne koydu. Sonra bekçiye şöyle dedi: "Geyiğini buldun mu, Charles?"

Bu berberi seviyordum. Birbirimize ismimizle hitap edecek kadar yakından tanışmıyorduk. Ama saç kestirmek için girdiğimde, beni tanırdı. Eskiden balık tuttuğumu bilirdi. Böylece balık tutmaktan söz ederdik. Onun avlandığını sanmıyorum. Ama her konuda konuşabilirdi. Bu bakımdan iyi bir berberdi.

“Bill, tuhaf bir hikâye bu. Çok şaşırtıcı bir şey,” dedi bekçi. Kürdanı çıkarıp kül tablasına koydu. Başını iki yana salladı. “Hem buldum hem bulamadım. Yani sorunun cevabı hem evet hem hayır.”

Adamın sesinden hoşlanmadım. Bir bekçiye yakışmıyordu. Böyle bir sesi beklemezsiniz.

Diğer iki adam başını kaldırıp baktı. Yaşlı adam sigara içerek bir derginin sayfalarını karıştırıyor, ötekiyse elinde bir gazete tutuyordu. Baktıkları şeyi bıraktılar ve bekçiye dinlemek için döndüler.

“Devam et, Charles,” dedi berber. “Dinleyelim.”

Berber başımı yeniden çevirdi ve saç tıraş makinesiyle işini görmeye devam etti.

“Fikle Ridge’e çıkmıştık. Babam, ben ve çocuk. Dik yamaçlı vadilerde avlanıyorduk. Babam bir vadinin başına konuşlanmıştı, ben ve çocuk bir başkasının başına. Çocuk akşamdan kalmaydı, boyu devrilesice. Yüzü sarıydı ve bütün gün su içti, benimkini de kendininkini de. Öğleden sonraydı ve şafaktan beri dışarıdaydık. Ama umudumuz vardı. Aşağıdaki avcıların bir geyiği bizim bulunduğumuz tarafa yönlendireceklerini düşünüyorduk. O yüzden bir kütüğün arkasına oturmuş, vadiyi gözlerken, aşağıdan silah sesleri duyduk.”

“Orada meyve bahçeleri var,” dedi gazeteli adam. Yerinde duramıyordu, sürekli bacak bacak üstüne atıyor, bir süre botunu sallıyor, sonra da öbür bacağını üste atıyordu. “Geyikler o meyve bahçelerine takılırlar.”

“Doğru,” dedi bekçi. “Piç kuruları geceleri bahçelere girip o küçük, yeşil elmaları yerler. Neyse, silah seslerini duyduk ve tam ellerimizin üstünde oturuyorduk ki, iri ve yaşlı bir erkek geyik ağaçların altındaki sık çalılıkların arasından çıktı, üç metre ya var ya yoktu. Çocuk benim-

le aynı anda gördü tabii ve öne atılıp saydırmaya başladı. Taş kafa. O yaşlı geyik tehlikede değildi. Tehlikenin çoktuktan kaynaklanmadığı ortaya çıktı. Ama geyik silah seslerinin nereden geldiğini anlayamadı. Ne tarafa sığıracaklarını bilemedi. Sonra ben ateş ettim. Ama o kargaşa içinde sadece sersemlettim onu.”

“Sersemlettin mi?” dedi berber.

“Bilirsin, sersemlettim işte,” dedi bekçi. “Karnına ateş ettim. Sadece sersemletti onu. Kafasını eğip titremeye başladı. Her tarafı titriyordu. Çocuk hâlâ ateş ediyordu. Bana gelince, kendimi yine Kore’de sandım. Tekrar ateş ettim, ama ıskaladım. Sonra yaşlı Bay Geyik çalılarının arasına çekildi. Ama, Tanrı şahidimdir ki, hiç dermanı kalmamıştı. Çocuk kahrolası tüfeğini boşu boşuna boşalttı. Ama benimki tam isabetti. Bir kurşunu tam karnına gömdüm. Sersemlettim derken bunu kastediyordum.”

“Sonra ne oldu?” dedi gazeteli adam, gazeteyi dürmüştü ve dizine vuruyordu. “Sonra ne oldu? İzini sürmüş olmalısınız. Her seferinde, ölmek için zorlu bir yer bulurlar.”

“Ama izini sürdünüz?” diye sordu yaşlı adam, aslında bir soru değildi bu.

“Ben sürdüm. Ben ve çocuk, biz izini sürdük. Ama çocuk pek işe yaramadı. İz sürerken midesi bulandı, bizi yavaşlattı. Kaz kafalı.” Bekçi durumu düşününce, gülmekten kendini alamadı. “Bütün gece bira içip kız peşinde koşuyor, sonra da geyik avlayabileceğini söylüyor. Tanrı şahidimdir ki, artık akıllı başına gelmiştir. Ama geyiğin izini sürdük elbette. İyi de bir izdi. Toprakta kan, yapraklarda kan. Her yerde kan. Hiç bu kadar çok kanı olan bir geyik görmedim. Enayi kaçmaya nasıl devam etti bilmiyorum.”

“Bazen durmadan kaçarlar,” dedi gazeteli adam. “Her seferinde, ölmek için zorlu bir yer bulurlar.”

“Iskaladığı için çocuğa kalayı çektim, bana terbiye-

sizlik etmeye kalkınca da, bir tane patlattım. Tam şurasına." Bekçi başının yan tarafını gösterip sırttı. "Kahrolası kulağına yumruğu indirdim, kahrolası çocuk. Çok da büyük değil. Bu ona lazımdı. Mesele şu ki, hava iz sürülemeyecek kadar karardı, çocuk kusmak için filan geride kalınca olacağı budur."

"Eh, çakallar şimdiye kadar o geyiği haklamıştır," dedi gazeteli adam. "Onlar, kargalar ve akbabalar."

Dürdüğü gazeteyi açtı, iyice düzeltti ve bir kenara koydu. Yine bacak bacak üstüne attı. Geri kalanlarımıza bakıp başını iki yana salladı.

Yaşlı adam sandalyesinde dönmüş, pencereden dışarı bakıyordu. Bir sigara yaktı.

"Sanırım öyledir," dedi bekçi. "Yazık. İri ve yaşlı bir orospu çocuğuydu. Yani soruna cevap vermek gerekirse, Bill, geyiğimi hem buldum hem bulamadım. Ama masada yine de geyik etimiz vardı. Çünkü babamın bu arada kendine bir yavru geyik avladığı ortaya çıktı. Onu kampa götürmüş, asmış ve tereyağından kıl çeker gibi iç organlarını çıkarmış, karaciğerini, kalbini ve böbreklerini yağlı kâğıda sarıp buzluğa atmıştı bile. Bir yavru geyik. Küçük bir piç kurusu. Ama babam bu işten çok hoşlanmıştı."

Bekçi hatırlar gibi dükkânda etrafına baktı. Sonra kürdanını alıp yeniden ağzına soktu.

Yaşlı adam sigarasını söndürüp bekçiye döndü. Nefes alıp şöyle dedi: "Şimdi burada saçını kestireceğine, orada o geyiği aramalıydın."

"Böyle konuşamazsın," dedi bekçi. "Seni yaşlı hıyar. Seni bir yerden gözüm ısırıyor."

"Benimki de seni," dedi yaşlı adam.

"Çocuklar, bu kadarı yeter. Burası benim berber dükkânım," dedi berber.

"Asıl ben *senin* kulağına yumruğu indirmeliydim," dedi yaşlı adam.

“Hele bir dene,” dedi bekçi.

“Charles,” dedi berber.

Berber, tarağıyla makasını tezgâha ve ellerini omuzlarına koydu, koltuktan fırlayıp olayın ortasına dalacağını düşünüyordu sanki. “Albert, yıllardır Charles’ın saçını keserim, oğlununkini de. Dilerim bu işi kurcalamazsın.”

Berber adamların bir birine bir öbürüne baktı ve ellerini omuzlarında tuttu.

“Dışarıda hesaplaşın,” dedi gazeteli adam, hevesle ve bir şeyler umarak.

“Bu kadarı yeter,” dedi berber. “Charles, bu konuda başka bir şey duymak istemiyorum. Albert, sıra sende. Haydi.” Berber gazeteli adama döndü. “Sizi hiç tanımıyorum, bayım, ama başkalarının işine burnunuzu sokmazsanız müteşekkir olurum.”

Bekçi ayağa kalktı. Dedi ki: “Saçımı kestirmek için daha sonra yine gelirim. Şu an buranın havası bozuldu.”

Bekçi dışarı çıktı ve kapıyı sertçe çekip kapadı.

Yaşlı adam sigarasını içerek oturdu. Pencereden dışarı baktı. Elinin tersindeki bir şeyi inceledi. Ayağa kalkıp şapkasını giydi.

“Üzgünüm, Bill,” dedi yaşlı adam. “Birkaç gün daha idare edebilirim.”

“Tamam, Albert,” dedi berber.

Yaşlı adam çıkınca, berber pencereye yaklaşıp onun gidişini izledi.

“Albert amfizemden ölmek üzere,” dedi berber pencereden. “Birlikte balığa çıkardık. Somon hakkında ne biliyorsam bana o öğretti. Kadınlar. Bu ihtiyarın yakasından düşmezlerdi. Asabi biri oldu çıktı. Ama dürüst olmak gerekirse, tahrik vardı.”

Gazeteli adam yerinde duramıyordu. Ayağa kalkıp

etrafta dolaşıyor, durup her şeyi inceliyordu, şapka rafını, Bill ve arkadaşlarının fotoğraflarını, yılın her ayı için manzaralar sunan hırdavatçı takvimini. Her sayfayı çevirdi. Duvarda bir çerçevede duran, Bill'in berberlik lisansını dikkatle inceleyecek kadar ileri gitti. Sonra dönüp, "Ben de gidiyorum," dedi ve tıpkı dediği gibi dışarı çıktı.

"Ee, bu saç kesmeyi bitirmemi istiyor musun, istemiyor musun?" dedi berber bana, her şeyin nedeni benim gibi.

Berber aynayı karşıma almak için beni koltukta döndürdü. Başımın her iki yanına birer elini koydu. Bana son bir kez konum verdi, sonra da başını indirip benimkinin yanına getirdi.

Birlikte aynaya baktık, elleri hâlâ başımı çerçeveliyordu.

Kendime bakıyordum, o da bana bakıyordu. Ama berber bir şey gördüyse bile, yorumda bulunmadı.

Parmaklarını saçımda gezdirdi. Yavaşça yaptı bunu, başka bir şey düşünüyormuş gibi. Parmaklarını saçımda gezdirdi. Nazıkçe yaptı bunu, bir âşışın yapacağı gibi.

Crescent City, California'da oldu bu, kuzeyde Oregon sınırına yakın. Kısa süre sonra oradan ayrıldım. Ama bugün orayı, Crescent City'yi düşünüyordum, karımla orada nasıl yeni bir hayat kurmaya çalıştığımı ve o sabah berber koltuğunda nasıl gitmeye karar verdiğimi. Gözlerimi kapadığımda ve berberin parmaklarının saçımda gezinmesine izin verdiğimde duyduğum huzuru düşünüyordum bugün, o parmakların tatlılığını, çoktan uzamaya başlayan saçımı.

BİLDİK İŞLEYİŞ

O gün erken saatlerde hava döndü, kar eriyip pis suya dönüşüyordu. Arka bahçeye bakan küçük, omuz yüksekliğindeki pencereden yol yol akıyordu. Dışarıda, havanın kararmakta olduğu sokakta arabalar çamurun içinden geçiyordu. Ama içerisi de kararmaktaydı.

Kadın kapıya geldiğinde, erkek yatak odasında giysileri bir bavula tıkıştırıyordu.

Gideceğine memnunum! Gideceğine memnunum! dedi kadın. Duyuyor musun?

Erkek eşyalarını bavula koymaya devam etti.

Orospu çocuğu! Gideceğine o kadar memnunum ki! Kadın ağlamaya başladı. Yüzüme bile bakamıyorsun, değil mi?

Derken yatağın üstündeki bebek resmini fark edip eline aldı.

Erkek ona baktı, kadın gözlerini sildi ve dönüp tekrar oturma odasına gitmeden önce gözlerini dikip ona baktı.

Getir onu, dedi erkek.

Eşyalarını topla ve defol git, dedi kadın.

Erkek cevap vermedi. Bavulun kilidini kapadı, paltosunu giydi, ışığı söndürmeden önce yatak odasında etrafına baktı. Sonra çıkıp oturma odasına gitti.

Kadın, kucağında bebek, küçük mutfağın kapı aralığında durdu.

Bebeği istiyorum, dedi erkek.

Delirdin mi sen?

Hayır, ama bebeği istiyorum. Birini yollayıp eşyalarını aldırırım.

Bu bebeğe elini sürmeyeceksin, dedi kadın.

Bebek ağlamaya başlamıştı, kadın onun başını sarımalayan battaniyeyi açtı.

Yok yok, dedi, bebeğe bakarak.

Erkek ona doğru ilerledi.

Tanrı aşkına! dedi kadın. Bir adım geri atıp mutfağa girdi.

Bebeği istiyorum.

Defol git buradan!

Kadın döndü ve bebeği ocağın arka köşesine doğru tutmaya çalıştı.

Ama erkek yaklaştı. Ocağın öbür tarafına uzanıp elleriyle bebeğe yapıştı.

Bırak onu, dedi.

Çekil, çekil! diye haykırdı kadın.

Bebeğin yüzü kıpkırmızıydı ve çığlık çığlığa bağıırıyordu. O itiş kakışta, ocağın arkasında asılı olan çiçek saksısını yere düşürdüler.

Derken erkek kadını duvara sıkıştırdı, bebeği saran kollarını açmaya çalıştı. Bebeği tuttu ve kadını olanca ağırlığıyla itti.

Bırak onu, dedi.

Yapma, dedi kadın. Bebeğin canını acıtıyorsun, dedi.

Bebeğin canını acıtmıyorum, dedi erkek.

Mutfak penceresinden ışık gelmiyordu. Yarı karanlıkta erkek bir eliyle kadının sıkılı parmaklarını açmaya çalışıyordu, öbür eliyle ise haykıran bebeği bir kolunun altından omza yakın yerden kavradı.

Kadın, parmaklarının açılmaya zorlandığını hissetti. Bebeğin elinden gittiğini hissetti.

Hayır! diye haykırdı, tam elleri gevşediği sırada.

Onu alacaktı, bu bebeği. Bebeğin öbür kolunu kavradı. Bebeği bileğinden yakalayıp geriye yaslandı.

Ama erkek bırakmayacaktı. Bebeğin ellerinin arasından kayıp gittiğini hissetti ve çok sertçe geri çekti.

Böylece, mesele karara bağlandı.

ONA YAPIŞAN HER ŞEY

Kız, Noel için Milano'da ve çocukluğunun nasıl olduğunu bilmek istiyor.

Anlat bana, diyor. Çocukluğum nasıldı, anlat bana. Strega'yı¹ yudumluyor, bekliyor, erkeği dikkatle süzüyor.

Havali, incecik, çekici bir kız, hayata dört elle sarılan biri.

Bu uzun zaman önceydi. Yirmi yıl önceydi, diyor erkek.

Hatırlayabilirsin, diyor kız. Devam et.

Ne duymak istiyorsun? diyor erkek. Sana başka ne anlatabilirim? Sen bebekken olmuş bir şeyden söz edebilirim. Seni de ilgilendiriyor, diyor. Ama ikinci derecede.

Anlat bana, diyor kız. Ama önce kendimize bir içki daha hazırlayalım da, ortasında durman gerekmesin.

Erkek elinde içkilerle mutfaktan dönüyor, koltuğuna kuruluyor, anlatmaya başlıyor.

Bu on sekiz yaşındaki oğlanla on yedi yaşındaki kız evlendiklerinde çocuk denecek yaşıydılar, ama birbirle-

1. Yemeklerden sonra sindirime yardımcı olması için içilen bir likör.

rine çılgıncasına âşıktılar. Üzerinden fazla zaman geçmeden bir kızları oldu.

Bebek kasım sonlarında, su kuşu sezonunun zirve yaptığı döneme denk gelen bir soğuk hava dalgası sırasında doğdu. Oğlan avlanmayı seviyordu, anlarsın ya. Bu da işin bir parçası.

Oğlanla kız, karıkoca, anne baba, bir dişçi muayenehanesinin altındaki küçük bir dairede yaşıyorlardı. Kira ve eşyaların kullanımını karşılığında her gece üst kattaki muayenehaneyi temizliyorlardı. Yazın çimlere ve çiçeklere bakmaları bekleniyordu. Kışın oğlan kar kürüyor ve kaldırımlara kaya tuzu serpiyordu. Kulağın hâlâ bende mi? Gözünde canlandırabiliyor musun?

Canlandırabiliyorum, diyor kız.

Güzel, diyor erkek. Günün birinde dişçi, kişisel yazışmaları için kendi antetli kâğıdını kullandıklarını öğrendi. Ama bu başka bir hikâye.

Koltuğundan kalkıp pencereden dışarı bakıyor. Kiremitle kaplı çatıları ve düzenli olarak üzerine yağan karı görüyor.

Hikâyeyi anlat, diyor kız.

İki çocuk birbirine çok âşıktı. Üstüne üstlük, büyük hırsları vardı. Yapacakları şeylerden ve gidecekleri yerlerden söz ederlerdi hep.

Şimdi, oğlanla kız yatak odasında, bebek ise oturma odasında yatıyordu. Diyelim ki bebek aşağı yukarı üç aylıktı ve gece boyunca uyumaya yeni başlamıştı.

Bir cumartesi gecesi oğlan üst katta işini bitirdikten sonra muayenehanede kaldı ve babasının eski bir av arkadaşını aradı.

Carl, dedi, adam telefonu açtığında, ister inan ister inanma, baba oldum.

Tebrikler, dedi Carl. Karın nasıl?

İyi, Carl. Herkes iyi.

Güzel, dedi Carl, bunu duyduğuma sevindim. Ama ava çıkma hakkında aradıysan, sana bir şey söyleyeyim. Ortalık kaz kaynıyor. Hiç bu kadar çoğunu görmemiş-tim. Bugün beş tane avladım. Sabah yine gideceğim, istersen sen de gel.

İsterim, dedi oğlan.

Oğlan telefonu kapattı ve kıza söylemek için alt kata indi. Eşyalarını dizerken kız onu seyretti. Av palto-su, fişeklik, botlar, çoraplar, av kasketi, uzun iç çamaşırları, pompalı tüfek.

Ne zaman dönersin? dedi kız.

Muhtemelen öğle civarı, dedi oğlan. Ama belki saat altıya kadar kalırım. Çok mu geç olur?

Sorun değil, dedi kız. Bebekle ben iyi vakit geçiririz. Sen gidip biraz eğlen. Döndüğünde, bebeği giydirip Sally'yi ziyarete gideriz.

Oğlan, İyi bir fikre benziyor, dedi.

Sally kızın kardeşiydi. Göz alıcıydı. Resimlerini gördün mü bilmiyorum. Oğlan Sally'ye biraz âşıktı, tıpkı kızın bir başka kardeşi olan Betsy'ye biraz âşık olduğu gibi. Oğlan kıza, Biz evli olmasaydık, Sally'nin peşinden koşabilirdim, derdi.

Ya Betsy? derdi kız. Kabul etmekten nefret ediyorum, ama bence gerçekten Sally'den de benden de daha güzel. Ya Betsy?

Betsy'nin de peşinden koşabilirdim, derdi oğlan.

Akşam yemeğinden sonra şofbeni yaktı ve kızın bebeği yıkamasına yardım etti. Yarı yarıya kendisinin, yarı yarıya kızın özelliklerini taşıyan bebeğe hayret etti yine. Minik bedeni pudraladı. El ve ayak parmaklarının arasını pudraladı.

Banyo suyunu lavaboya boşalttı ve havayı kontrol

etmek için üst kata çıktı. Hava kapalı ve soğuktu. Çimenler, olduğu kadarıyla, yelken bezi gibi görünüyordu, sokak lambasının altında katı ve griydi.

Kar kaldırımın yanında öbek öbek duruyordu. Bir araba geçti. Oğlan lastiklerin altındaki kumu duydu. Yarının nasıl olacağını hayal etti, tepesinde havanın tozunu atan kazları, geri tepip omzuna vuran av tüfeğini.

Sonra kapıyı kilitleyip alt kata indi.

Yatakta okumaya çalıştılar. Ama ikisi de uyuyakaldı, önce kız; elindeki dergiyi yorganın üstüne bıraktı.

Oğlan, bebeğin ağlamasına uyandı.

Dışarının ışığı yanıyordu ve kız beşiğin yanında durmuş, bebeği kollarının arasında sallıyordu. Bebeği beşiğe koydu, ışığı söndürdü ve yatağa döndü.

Oğlan bebeğin ağladığını duydu. Bu kez kız olduğu yerde kaldı. Bebek kesik kesik ağladı ve sustu. Oğlan kulak kabarttı, sonra içi geçti. Ama bebeğin ağlaması onu yeniden uyandırdı. Oturma odasının ışığı yanıyordu. Doğrulup oturdu ve lambayı yaktı.

Nesi var bilmiyorum, dedi kız, bebekle bir ileri bir geri yürüyerek. Altını değiştirdim ve karnını doyurdum, ama ağlamaya devam ediyor. O kadar yorgunum ki, onu düşürmekten korkuyorum.

Sen yatağa dön, dedi oğlan. Bir süre ben kucağıma alırım.

Ayağa kalkıp bebeği aldı ve kız tekrar yatmaya gitti.

Birkaç dakika salla yeter, dedi kız yatak odasından. Belki yeniden uyur.

Oğlan kanepeye oturup bebeği kucağına aldı. Gözlerinin kapanmasını sağlayana kadar kucağında salladı, kendi gözleri de hemen kapandı. Dikkatle yerinden kalktı ve bebeği tekrar beşiğe koydu.

Dörde çeyrek vardı, bu da ona kırk beş dakika veriyordu. Yatağa girip uykuya daldı. Ama birkaç dakika sonra bebek yine ağlıyordu ve bu kez ikisi de kalktı.

Oğlan korkunç bir şey yaptı. Küfretti.

Tanrı aşkına, neyin var senin? dedi kız oğlana. Belki de hasta filandır. Belki de onu yıkamamalıydık.

Oğlan bebeği aldı. Bebek ayaklarıyla tekmeleyip gü-lümsedi.

Bak, dedi oğlan, bir şeyi olduğunu gerçekten sanmıyorum.

Nereden biliyorsun bunu? dedi kız. Ver, ben alayım. Ona bir şey vermem gerektiğini biliyorum, ama ne olduğunu bilmiyorum.

Kız bebeği tekrar beşiğe koydu. Oğlanla kız bebeğe baktılar ve bebek ağlamaya başladı.

Kız bebeği aldı. Bebeğim, bebeğim, dedi kız gözlerinde yaşlarla.

Muhtemelen midesinde bir şey var, dedi oğlan.

Kız cevap vermedi. Oğlanı umursamadan bebeği sallamaya devam etti.

Oğlan bekledi. Mutfağa gidip ocağa kahve suyu koydu. Yün iç çamaşırlarını don ve tişörtünün üzerine geçirdi, düğmelerini ilikledi, sonra elbiselerini giydi.

Ne yapıyorsun? dedi kız.

Ava gidiyorum, dedi oğlan.

Bence gitmemelisin, dedi kız. Bebekle tek başıma kalmak istemiyorum.

Carl benim gitmemi bekliyor, dedi oğlan. Bunu planladık.

Sen ve Carl'ın ne planladığınız umurumda değil, dedi kız. Carl da umurumda değil. Carl'ı tanımıyorum bile.

Carl'la daha önce tanıştın. Onu tanıyorsun, dedi oğlan. Tanımıyorum da ne demek oluyor?

Konu bu değil, sen de biliyorsun, dedi kız.

Konu ne? dedi oğlan. Konu bizim bunu planlamış olmamız.

Kız, Ben senin karınım, dedi. Bu da senin bebeğin. Hasta olabilir. Bak ona. Başka neden ağlasın ki?

Karım olduğunu biliyorum, dedi oğlan.

Kız ağlamaya başladı. Bebeği tekrar beşiğe koydu. Ama bebek yeniden ağlamaya başladı. Kız gözlerini geceliğinin koluna sildi ve bebeği aldı.

Oğlan botlarının bağcıklarını bağladı. Gömleğini, kazağını, paltosunu giydi. Mutfaktaki ocakta çaydanlık ısıklık çalıyordu.

Seçim yapman gerekecek, dedi kız. Carl ya da biz. Ciddiyim.

Ne demek istiyorsun? dedi oğlan.

Dediğimi duydun, dedi kız. Bir aile istiyorsan, seçim yapman gerekecek.

Birbirlerine gözlerini dikip baktılar. Sonra oğlan av takımlarını alıp dışarı çıktı. Arabayı çalıştırdı. Arabanın etrafında dolanıp camlara gitti ve büyük bir iş yapıyor-muşçasına buzu kazıdı.

Motoru kapatıp bir süre oturdu. Sonra da arabadan inip tekrar içeri girdi.

Oturma odasının ışığı yanıyordu. Kız yatakta uyuyordu. Bebek de onun yanında uyuyordu.

Oğlan botlarını çıkardı. Sonra da diğer her şeyi çıkardı. Çorapları ve uzun iç çamaşırlarıyla kanepede oturup pazar gazetesini okudu.

Kızla bebek uyumaya devam ettiler. Bir süre sonra oğlan mutfığa gidip domuz pastırması kızartmaya başladı.

Kız sabahlığıyla gelip kollarını oğlana doladı.

Selam, dedi oğlan.

Özür dilerim, dedi kız.

Önemli değil, dedi oğlan.

Öyle çıkışmak istememiştim.

Benim hatamdı, dedi oğlan.

Sen otur, dedi kız. Pastırmalı *waffle*'a ne dersin?

Harika, dedi oğlan.

Kız pastırmayı tavadan aldı ve *waffle* karışımı hazırladı. Oğlan sofraya oturdu ve onun mutfakta gidip gelmesini seyretti.

Kız, içinde pastırma ve *waffle* olan bir tabağı onun önüne koydu. Oğlan *waffle*'a tereyağı sürüp şurup döktü. Ama kesmeye kalktığında, tabağı kucağına düşürdü.

İnanmıyorum, dedi, masadan fırlayarak.

Kendini bir görsen, dedi kız.

Oğlan üstüne başına baktı, iç çamaşırlarına yapışan her şeye.

Açlıktan ölüyordum, dedi, başını iki yana sallayarak.

Açlıktan ölüyordun, dedi kız, gülerek.

Oğlan yün iç çamaşırlarını üzerinden sıyırıp banyo kapısına attı. Sonra kollarını açtı ve kız onların arasına girdi.

Bir daha kavga etmeyeceğiz, dedi kız.

Oğlan, Etmeyeceğiz, dedi.

Erkek, sandalyesinden kalkıp kadehleri yeniden dolduruyor.

İşte böyle, diyor. Hikâyenin sonu. Pek de iyi bir hikâye olmadığını kabul ediyorum.

İlgimi çekti, diyor kız.

Erkek omuz silkip içkisini pencereye götürüyor. Hava kararmış, ama hâlâ kar yağıyor.

İşler değişiyor, diyor. Nasıl değiştiğini bilmiyorum. Ama sen farkına varmadan ya da istemeden değişiyor.

Evet, doğru, yalnız... Ama kız başladığı cümleyi bitirmiyor.

Konuyu kesiyor. Camdaki yansımada erkek onun tırnaklarını incelediğini görüyor. Derken kız başını kaldırıyor. Neşeyle konuşarak, onun kendisine şehri gezdirip gezdirmeyeceğini soruyor.

Erkek, Botlarını giy de gidelim, diyor.

Ama pencerenin yanında kalıyor, hatırlıyor. Gülmüşlerdi. Birbirlerine yaslanıp gözlerinden yaşlar gelene kadar gülerlerken, başka her şey –soğuk ve erkeğin o soğukta nereye gideceği– dışarıda kalmıştı, en azından bir süreliğine.

AŞK KONUŞTUĞUMUZDA NE KONUŞURUZ

Arkadaşım Mel McGinnis konuşuyordu. Mel McGinnis bir kardiyologdur ve bazen bu ona konuşma hakkı verir.

Dördümüz onun mutfak masasının etrafında oturmuş, cin içiyorduk. Lavabonun arkasındaki büyük pencereden giren güneş ışığı mutfağı dolduruyordu. Mel, ben, onun ikinci karısı Teresa –Terri derdik ona– ve benim karım Laura vardı. O sıralar Albuquerque’de yaşıyorduk. Ama hepimiz başka bir yerdendik.

Masada bir buz kovanı vardı. Cinle tonik elden ele geziyordu ve her nasılsa aşk konusuna geldik. Mel gerçek aşkın ruhani aşktan aşağı kalır yanı olmadığını düşünüyordu. Beş yılını teoloji fakültesinde geçirdikten sonra ayrılıp tıp fakültesine gittiğini söyledi. Teoloji fakültesinde geçen o yılları hâlâ hayatının en önemli yılları olarak gördüğünü söyledi.

Terri, Mel’le beraber yaşamadan önce beraber yaşadığı adamın, kendisini, öldürmeye çalışacak kadar çok sevdiğini söyledi. Sonra Terri dedi ki: “Bir gece beni dövdü. Ayak bileklerimden tutup beni oturma odasında sürükledi. ‘Seni seviyorum, seni seviyorum, orospu karı,’ deyip duruyordu. Oturma odasında beni sürüklemeye devam etti. Başım eşyalara çarpıp duruyordu.” Terri ma-

sanın etrafındakilere baktı. "Böyle bir aşkı ne yaparsınız?"

Güzel bir yüzü, koyu renk gözleri ve sırtına dökülen kahverengi saçları olan, bir deri bir kemik kalmış bir kadındı. Turkuvaz kolyeleri ve uzun, sallantılı küpeleri se-verdi.

"Tanrım, aptal olma. Aşk değil bu, sen de biliyor-sun," dedi Mel. "Ne deneceğini bilmiyorum, ama aşk denmeyeceğinden eminim."

"İstedliğini söyle, ama öyle olduğunu biliyorum," de-di Terri. "Sana çılgınca gelebilir, ama yine de doğru. İn-sanlar farklıdır, Mel. Elbette, bazen çılgınca davranmış olabilir. Tamam. Ama beni seviyordu. Kendi tarzında belki, ama beni seviyordu. Orada aşk vardı, Mel. Olma-dığını söyleme."

Mel nefesini koyuverdi. Kadehini tutup Laura'yla bana döndü. "Adam beni öldürmekle tehdit etti," dedi Mel. İçkisini bitirdi ve cin şişesine uzandı. "Terri roman-tik biri. Terri 'tekmeyi bas da beni sevdiğini anlayayım' ekolünden. Terri, hayatım, olaya böyle bakma." Mel ma-sanın üzerinden uzanıp parmaklarıyla Terri'nin yanağına dokundu. Ona sıırttı.

"Şimdi telafi etmek istiyor," dedi Terri.

"Neyi telafi etmek?" dedi Mel. "Telafi edilecek ne var? Ben bildiğimi bilirim. Hepsi bu."

"Biz bu konuya nereden geldik ki zaten?" dedi Terri. Kadehini kaldırıp içti. "Mel'in aklında her zaman aşk vardır," dedi. "Öyle değil mi, hayatım?" Gülümsedi ve konunun kapandığını düşündüm.

"Ben olsam Ed'in tutumuna aşk demezdim. Tek söylediğim bu, hayatım," dedi Mel. "Ya siz, çocuklar?" dedi Mel, Laura ile bana. "Size aşk gibi geliyor mu bu?"

"Ben bunu sormak için yanlış insanım," dedim. "Ada-mı tanımıyordum bile. Tesadüfen adının geçtiğini duymuşumdur sadece. Bilmem. Ayrıntıları bilmek gerek. Ama

bence senin söylediğin, aşkın mutlak bir şey olduğu.”

Mel dedi ki: “Benim sözünü ettiğim türde aşk öyle. Benim sözünü ettiğim türde aşkta, insanları öldürmeye çalışmazsın.”

Laura dedi ki: “Ed hakkında ya da durum hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Ama kim başkasının durumunu yargılayabilir ki?”

Laura’nın elinin tersine dokundum. Çabucak gülümsedi bana. Laura’nın elini tuttum. Sıcaktı, tırnakları cilalı, mükemmel manikürlü. Geniş bileğini parmaklarım ile kavradım ve ona sarıldım.

“Onu terk ettiğimde, fare zehiri içti,” dedi Terri. Kollarını elleriyle kavradı. “Santa Fe’deki hastaneye götürdüler onu. O sıralar orada yaşıyorduk, on mil kadar dışında. Hayatını kurtardılar. Ama dişetleri zehirden mahvoldu. Yani dişetleri çekildi. Ondan sonra, dişleri kazma gibi fırladı. Tanrım,” dedi Terri. Bir an bekledi, sonra kollarını bırakıp kadehini aldı.

“İnsanların yapmayacağı şey yok!” dedi Laura.

“Artık devre dışı kaldı,” dedi Mel. “Öldü.”

Mel misket limonu tabağını bana uzattı. Bir dilim aldım, içkime sıktım ve buz küplerini parmağımla karıştırdım.

“Dahası da var,” dedi Terri. “Kendini ağzından vurdu. Ama onu da yüzüne gözüne bulaştırdı. Zavallı Ed,” dedi. Terri başını iki yana salladı.

“Zavallı filan değildi,” dedi Mel. “Tehlikeliydi.”

Mel kırk beş yaşındaydı. Uzun boyluydu, kolları bacakları da uzundu ve kıvrıkcık, yumuşacık saçları vardı. Yüzü ve kolları tenis oynamaktan yanmıştı. Ayıkken jestleri, bütün hareketleri yerli yerinde, çok özenliydi.

“Yine de beni severdi, Mel. Bunu kabul et,” dedi

Terri. "Tek istediğim bu. Beni senin sevdiğin gibi sevmeydi. Bunu söylemiyorum. Ama beni severdi. Bunu kabul edebilirsin, değil mi?"

"Yüzüne gözüne bulaştırdı derken neyi kastediyorsun?" dedim.

Laura kadehiyle öne eğildi. Dirseklerini masaya dayayıp kadehini iki eliyle tuttu. Bir Mel'e bir Terri'ye bakıp yüzünde bir şaşkınlık ifadesiyle bekledi, arkadaş olduğu insanların başına böyle şeyler gelmesine hayret eder gibiydi.

"Madem kendini öldürdü, nasıl yüzüne gözüne bulaştırdı?" dedim.

"Ne olduğunu sana anlatayım," dedi Mel. "Terri ile beni tehdit etmek için satın aldığı yirmi ikilik tabancasını aldı. Ah, ciddiym, adam her zaman tehditkârdı. O günlerde nasıl yaşadığımızı görmeliydin. Kaçak gibi. Kendime bir silah bile satın aldım. İnanabiliyor musun? Benim gibi biri? Ama yaptım. Kendimi savunmak için aldım ve torpido gözünde tuttum. Bazen gece yarısı evden ayrılmam gerekiyordu. Hastaneye gitmek için, anlıyor musun? Terri ile ben o zamanlar evli değildik, ilk karım da evi, çocukları, köpeği, her şeyi almıştı ve Terri ile ben bu dairede yaşıyorduk. Bazen, dediğim gibi, gece yarısı bir telefon alıyordum ve sabahın ikisinde ya da üçünde hastaneye gitmem gerekiyordu. Otopark karanlık oluyordu ve daha arabama varamadan ter içinde kalıyordum. Çalışlıkların arasından ya da bir arabanın arkasından çıkıp ateş etmeye başlayıp başlamayacağını hiç bilmiyordum. Yani, adam delinin tekiydi. Bomba bile yerleştirebilir, her şeyi yapabilirdi. Çalıştığım servisi günün her saati arayıp doktorla konuşması gerektiğini söyler, telefona baktığımda da, 'Orospu çocuğu, günlerin sayılı,' derdi. Bunun gibi ufak tefek şeyler. Diyeceğim, ürkütücüydü."

"Hâlâ onun için üzülüyorum," dedi Terri.

“Kâbus gibi,” dedi Laura. “Peki, kendini vurduktan sonra tam olarak ne oldu?”

Laura bir avukatın sekreterliğini yapıyor. Mesleki ortamda tanışmıştık. Göz açıp kapayıncaya kadar birbirimize kur yapmaya başladık. Otuz beş yaşında, benden üç yaş küçük. Âşık olmanın yanı sıra, birbirimizden hoşlanıyor ve birbirimizin arkadaşlığından zevk alıyoruz. Beraber olması kolay biri.

“Ne oldu?” dedi Laura.

Mel dedi ki: “Odasında kendini ağzından vurdu. Biri silah sesini duyup yöneticiye haber vermiş. Ana anahtarla içeri girmişler, olan biteni görüp ambulans çağırmışlar. Onu hastaneye getirdiklerinde tesadüfen oradaydım, yaşıyordu ama komadaydı. Adam üç gün yaşadı. Kafası normal bir kafanın iki katı kadar şişti. Hiç böyle bir şey görmemiştim, umarım bir daha da görmem. Terri olayı öğrendiğinde, içeri girip onun yanında oturmak istedi. Bu yüzden kavga ettik. Onu böyle görmemesi gerektiğini düşünüyordum. Onu görmemesi gerektiğini düşünüyordum, hâlâ da öyle düşünüyorum.”

“Kavgayı kim kazandı?” dedi Laura.

“Öldüğünde odada yanındaydım,” dedi Terri. “Komadan hiç çıkamadı. Ama ben yanında oturdum. Başka kimsesi yoktu.”

“Tehlikeliydi,” dedi Mel. “Buna aşk diyorsan, senin olsun.”

“Aşkta,” dedi Terri. “Çoğu insanın gözünde anormal tabii. Ama o bu uğurda ölmeye hazırды. Öldü de.”

“Ben hayatta aşk demezdim,” dedi Mel. “Yani, ne uğruna yaptığını kimse bilmiyor. Bir sürü intihar gördüm, kimsenin bunu ne uğruna yaptığını bildiğini söyleyemem.”

Mel ellerini ensesinde kavuşturup sandalyesini kaykılttı. "Bu tür aşk ilgimi çekmiyor," dedi. "Eğer bu aşksa, senin olsun."

Terri dedi ki: "Korkuyorduk. Mel vasiyetnamesini bile hazırlattı ve eskiden bir Yeşil Bereli olan, California'daki erkek kardeşine mektup yazdı. Mel, başına bir şey gelirse kimden bilinmesi gerektiğini ona söyledi."

Terri kadehinden bir yudum aldı. Dedi ki: "Ama Mel haklı; kaçak hayatı yaşıyorduk. Korkuyorduk. Mel korkuyordu, öyle değil mi, hayatım? Bir noktada polisi bile aradım, ama yardımları dokunmadı. Ed gerçekten bir şey yapana kadar bir şey yapamayacaklarını söylediler. Komik değil mi?" dedi Terri.

Cinin sonunu kadehine doldurdu ve şişeyi salladı. Mel masadan kalkıp dolaba gitti. Bir şişe daha çıkardı.

"Nick ve ben aşkın ne olduğunu biliriz," dedi Laura. "Bizim için yani," dedi Laura. Dizini dizime çarptı. "Şimdi bir şey söylemen gerek," dedi Laura ve bana dönüp gülümsedi.

Cevap olarak Laura'nın elini tutup dudaklarıma götürdüm. Elini öpmeyi büyük bir gösteriye dönüştürdüm. Herkes çok eğlendi.

"Şanslıyız," dedim.

"Çocuklar," dedi Terri. "Kesin şunu. Midemi bulanıyorsunuz. Hâlâ balayındasınız, Tanrı aşkına. Hâlâ birbirinize tutkunsunuz, Tanrı'ya şükür. Bekleyin hele. Ne kadar zamandır berabersiniz? Ne kadar oldu? Bir yıl mı? Bir yıldan daha fazla mı?"

"Bir buçuk yıldır," dedi Laura, yüzü kızardı ve gülümsedi.

"Hah, işte," dedi Terri. "Biraz bekleyin."

İçkisini alıp Laura'ya baktı.

“Şaka yapıyorum,” dedi Terri.

Mel cini açtı ve şişeyle masayı dolaştı.

“Buyurun, çocuklar,” dedi. “Haydi kadeh kaldıralım. Kadeh kaldırmak istiyorum. Gerçek aşka,” dedi Mel.

Kadehleri tokuşturduk.

“Aşka,” dedik.

Dışarıda, arka bahçede köpeklerden biri havlamaya başladı. Pencereye yaslanmış kavak ağacının yaprakları cama tık tık vuruyordu. Öğleden sonra güneşi bu odanın içinde bir varlık gibiydi, rahatlık ve cömertliğin ferah ışığı. Herhangi bir yerde, büyümlü bir yerde olabilirdik. Kadehlerimizi yeniden kaldırdık ve yasak bir şey üzerinde anlaşmış çocuklar gibi birbirimize sırtttık.

“Gerçek aşkın ne olduğunu size anlatacağım,” dedi Mel. “Yani, size iyi bir örnek vereceğim. Sonra da kendi sonuçlarınızı çıkarabilirsiniz.” Kadehine biraz daha cin doldurdu. Bir buz küpü ve bir dilim misket limonu ekledi. Bekleyip içkilerimizi yudumladık. Laura ile ben dizlerimizi yeniden birbirine değdirdik. Bir elimi onun sıcak uyluğuna koydum ve orada bıraktım.

“Herhangi birimiz aşk hakkında gerçekten ne biliyor?” dedi Mel. “Bana kalırsa aşk konusunda acemiyiz. Birbirimizi sevdiğimizi söylüyoruz, seviyoruz da, buna kuşkum yok. Ben Terri’yi seviyorum, Terri de beni seviyor, siz de birbirinizi seviyorsunuz, çocuklar. Ne tür aşktan söz ettiğimi biliyorsunuz. Fiziksel aşk, sizi özel birine iten o dürtü, aynı zamanda da öbür insanın varlığına, kadın olsun erkek olsun özüne duyulan aşk. Cinsel aşk ve, ee, duygusal aşk diyelim, öbür insana her gün duyulan şefkat. Ama bazen, ilk karımı da sevmiş olmam gerektiği gerçeğini hesaba katmakta zorlanıyorum. Ama sevdim, sevdiğimi biliyorum. Dolayısıyla, sanırım bu bakımdan

Terri gibiyim. Terri ile Ed.” Bunu düşündü, sonra da devam etti. “İlk karımı hayatın kendisinden daha çok sevdiğimi düşündüğüm bir dönem vardı. Ama şimdi ondan nefret ediyorum. Gerçekten. Bunu nasıl açıklarsınız? O aşka ne oldu? Ona ne olduğunu bilmek isterdim. Keşke biri bana anlatabilse. Sonra Ed var. Tamam, Ed’e geri döndük. Terri’yi o kadar çok seviyor ki onu öldürmeye çalışıyor ve sonunda kendini öldürüyor.” Mel konuşmayı kesip içkisini yuvarladı. “Siz on sekiz aydır berabersiniz ve birbirinizi seviyorsunuz, çocuklar. Her halinizden belli. Bununla ışıldıyorsunuz. Ama birbirinizle karşılaşmadan önce ikiniz de başka insanları sevdiniz. Daha önce ikiniz de evliydimiz, tıpkı bizim gibi. Ve muhtemelen ondan önce başkalarını da sevdiniz hatta. Terri ile ben beş yıldır beraberiz, dört yıldır evliyiz. Ve korkunç olan, korkunç olan, ama aynı zamanda iyi olan, bağışlatıcı özellik diyebilirsiniz, şu ki, birimizin başına bir şey gelecek olsa –bunu söylediğim için beni bağışlayın– ama yarın birimizin başına bir şey gelecek olsa, bence diğeri, diğer kişi bir süre yas tutardı, bilirsiniz, ama sonra ayakta kalan taraf dışarı çıkıp yeniden âşık olurdu, çok geçmeden başka birini bulurdu. Bütün bu, sözünü ettiğimiz bütün bu aşk, bir anıdan ibaret olurdu. Hatta belki bir anı bile olmazdı. Yanılıyor muyum? Çok mu yanlış düşünüyorum? Çünkü, eğer yanıldığımı düşünüyorsanız beni düzeltmenizi istiyorum. Bilmek istiyorum. Yani, hiçbir şey bilmiyorum ve bunu kabul edecek ilk kişiyim.”

“Mel, Tanrı aşkına,” dedi Terri. Uzanıp onun bileğini tuttu. “Sarhoş mu oluyorsun? Hayatım? Sarhoş musun?”

“Hayatım, sadece konuşuyorum,” dedi Mel. “Tamam mı? Ne düşündüğümü söylemem için sarhoş olmam gerekmiyor. Yani, hepimiz sadece konuşuyoruz, değil mi?” dedi Mel. Gözlerini ona dikti.

“Tatlım, eleştirmiyorum,” dedi Terri.

Kadehini aldı.

"Bugün nöbetçi değilim," dedi Mel. "Sana bunu hatırlatayım. Nöbetçi değilim," dedi.

"Mel, seni seviyoruz," dedi Laura.

Mel, Laura'ya baktı. Sanki onu tam olarak hatırlamıyormuş gibi, sanki Laura aynı kadın değilmiş gibi baktı ona.

"Ben de seni seviyorum, Laura," dedi Mel. "Ve sen, Nick, seni de seviyorum. Biliyor musun?" dedi Mel. "Sizler bizim dostlarımızsınız," dedi Mel.

Kadehini aldı.

Mel dedi ki: "Size bir şey anlatacaktım. Yani, bir noktayı kanıtlayacaktım. Bakın, birkaç ay önce oldu bu, ama şu an hâlâ devam ediyor ve aşk konuştuğumuzda ne konuştuğumuzu bilir gibi konuştuğumuz için utanmamıza yol açmalı."

"Haydi ama," dedi Terri. "Sarhoş değilsen sarhoş gibi konuşma."

"Hayatında bir kez olsun çeneni kapa," dedi Mel çok sakince. "Bana bir iyilik yapıp bir an için bunu yapar mısın? Evet, dediğim gibi, eyaletler arası yolda araba kazası geçiren yaşlı bir çift vardı. Bir genç onlara çarptı ve boku yediler, kimse onlara fazla yaşama şansı tanımıyordu."

Terri önce bize, sonra yine Mel'e baktı. Endişeli görünüyordu; belki de bu fazla güçlü bir sözcük.

Mel şişeyi masada elden ele dolaştırıyordu.

"O gece nöbetçiydim," dedi Mel. "Aylardan mayıs, belki de hazirandı. Terri ile ben tam akşam yemeğine oturmuştuk ki hastaneden aradılar. Eyaletler arası yolda o kaza olmuştu. Sarhoş genç, yeniyetme, babasının kamyonetiyle, içinde bu yaşlı çiftin bulunduğu karavanı biçmişti. Yetmişlerindeydi o çift. Genç -on sekiz-on dokuz

yaşlarında filan- hastaneye geldiğinde ölmüştü. Direksiyon göğüs kemiğine saplanmıştı. Yaşlı çift yaşıyordu, anlarsınız ya. Yani, zar zor. Ama yok yoktu. Çoklu kırıklar, iç yaralar, kan kaybı, çürükler, kesikler, her şey; ikisi de beyin sarsıntısı geçirmişti. Kötü durumdaydılar, inanın bana. Ve, elbette, yaşları onların aleyhindeydi. Kadının durumu erkeğinkinden kötüydü diyeyim. Başka şeylerin yanı sıra dalağı parçalanmıştı. İki dizkapağı da kırıktı. Ama emniyet kemerlerini takmışlar ve Tanrı biliyor ya, o sırada onları kurtaran buydu."

"Millet, Ulusal Güvenlik Konseyi'nin reklamı bu," dedi Terri. "Sözcünüz Dr. Melvin R. McGinnis konuşuyor." Terri güldü. "Mel," dedi, "bazen çok oluyorsun. Ama seni seviyorum, hayatım," dedi.

"Hayatım, seni seviyorum," dedi Mel.

Masanın üzerinden uzandı. Terri onu yarı yolda karşıladı. Öpüştiler.

"Terri haklı," dedi Mel yeniden yerine yerleşirken. "O emniyet kemerlerini takın. Ama ciddi, yamulmuştu o ihtiyarlar. Ben oraya gittiğimde genç ölmüştü, dediğim gibi. Bir köşedeydi, bir sedyenin üstünde yatıyordu. Yaşlı çifte bir kez bakmam yetti, acil servis hemşiresine bana hemen bir nörolog, bir ortopedist ve birkaç cerrah getirmesini söyledim."

Kadehinden bir yudum aldı. "Kısa kesmeye çalışacağım," dedi. "Böylece ikisini de ameliyathaneye çıkardık ve gecenin büyük bölümünde üzerlerinde it gibi çalıştık. İnanılmaz bir yedek gücü vardı o ikisinin. Bunu arada sırada görürsün. Yani yapılabilecek her şeyi yaptık ve sabaha karşı onlara yüzde elli şans veriyorduk, kadın için belki bundan da az. Ertesi sabah hâlâ yaşıyorlardı. Öyle mi, peki, onları yoğun bakıma kaldırdık, ikisi de iki hafta yaşam savaşı verdi, her yönden iyiye gitti. Böylece onları kendi odalarına naklettik."

Mel konuşmayı kesti. "Haydi," dedi, "şu ucuz cini fondip yapalım. Sonra yemeğe gidiyoruz, değil mi? Terri ile ben yeni bir yer biliyoruz. Oraya gidelim, bizim bildiğimiz şu yeni yere. Ama bu indirimli, berbat cini bitirmeden gitmek yok."

Terri dedi ki: "Aslında henüz orada yemek yemedik. Ama güzel görünüyor. Dışarıdan, bilirsiniz."

"Yemeği severim," dedi Mel. "Yeni baştan başlasaydım aşçı olurdum, biliyor musunuz? Değil mi, Terri?" dedi Mel.

Güldü. Kadehindeki buza parmağıyla dokundu.

"Terri bilir," dedi. "Terri size anlatsın. Ama şunu söyleyeyim. Başka bir hayatta, başka bir zamanda dünyaya yeniden dönebilseydim, ne olurdu biliyor musunuz? Bir şövalye olarak dönmek isterdim. Bütün o zırhı takınca epey güvende oluyordun. Barut, tüfek ve tabanca çıkana kadar şövalye olmak iyiydi."

"Mel ata binmek ve mızrak taşımak isterdi," dedi Terri.

"Gittiğin her yere bir kadın eşarby götür," dedi Laura.

"Ya da sadece bir kadın," dedi Mel.

"Ne ayıp," dedi Laura.

Terri dedi ki: "Bir serf olarak döndüğünü farz et. O günlerde serflerin durumu o kadar iyi değildi."

"Serflerin durumu hiçbir zaman iyi olmadı," dedi Mel. "Ama sanırım şövalyeler bile birinin vasııydı. Böyle yürümüyor muydu işler? Ama herkes her zaman birinin vasııdır. Doğru değil mi? Terri? Ama şövalyelerde sevdiğim şey, yanlarındaki hanımların yanı sıra, giydikleri o zırhtı, bilirsiniz, yaralanmaları pek kolay değildi. O günlerde araba yoktu, biliyor musunuz? Götünüze girecek sarhoş yeniyetmeler yoktu."

“Vasal,” dedi Terri.

“Ne?” dedi Mel.

“Vasal,” dedi Terri. “Onlara vasal deniyordu, vasıl değil.”

“Vasal, vasıl,” dedi Mel, “ne fark eder? Ne kastettiğimi anladın zaten. Tamam,” dedi Mel. “Ben kültürlü değilim. İşimi öğrendim. Kalp cerrahiyım tabii, ama sadece bir tamirciyim. İçeri girip şöyle bir dolaşır ve tamir ederim. Siktir,” dedi Mel.

“Alçakgönüllülük sana yakışmıyor,” dedi Terri.

“O sadece mütevazı bir operatör,” dedim. “Ama bazen o zırhın içinde havasızlıktan boğulurlarmış, Mel. Hava çok sıcak olursa, onlar da çok yorgun ve bitkinlerse, kalp krizi bile geçirirlermiş. Bir yerde okumuştum, üzerlerindeki o zırhla ayakta duramayacak kadar yorgun oldukları için atlarından düşerler ve ayağa kalkamazlarmış. Bazen kendi atlarının ayakları altında kalırlarmış.”

“Korkunç,” dedi Mel. “Korkunç bir şey bu, Nicky. Herhalde birisi gelip de onları şiş kebab yapıncaya kadar orada öylece yatıp beklerlerdi.”

“Başka bir vasıl,” dedi Terri.

“Doğru,” dedi Mel. “Bir vasal gelip piç kurusuna aşk adına mızrağı saplardı. Ya da o günlerde hangi boktan şey uğruna kavga ediyorlarsa.”

“Bugünlerde bizim uğruna kavga ettiğimiz şeyler,” dedi Terri.

Laura, “Hiçbir şey değişmedi,” dedi.

Laura’nın yanaklarının rengi hâlâ uçmamıştı. Gözleri parlıyordu. Kadehini dudaklarına götürdü.

Mel kendine bir içki daha koydu. Uzun bir sayı dizisini incelermişçesine etikete dikkatle baktı. Sonra şişeyi yavaşça masaya koydu ve yavaşça toniğe uzandı.

“Yaşlı çiftten ne haber?” dedi Laura. “Başladığın hikâyeyi bitirmedin.”

Laura sigarasını yakmakta zorlanıyordu. Yaktığı kibritler sönüp duruyordu.

Odanın içindeki güneş ışığı farklıydı şimdi, değişiyordu, zayıflıyordu. Ama pencerenin dışındaki yapraklar hâlâ titrek titrek parıldıyordu, camların ve formika tezgâhın üstünde oluşturdıkları desene gözlerimi dikip baktım. Aynı desenler değildi tabii.

“Yaşlı çiftten ne haber?” dedim.

“Yaş yetmiş iş bitmiş,” dedi Terri.

Mel ona dik dik baktı.

Terri, “Hikâyene devam et, hayatım. Sadece şaka yapıyordum. Sonra ne oldu?” dedi.

“Terri, bazen,” dedi Mel.

“Lütfen, Mel,” dedi Terri. “Hep böyle ciddi olma, tatlım. Şaka kaldıramıyor musun?”

“Şaka bunun neresinde?” dedi Mel.

Kadehini tutup sabit bakışlarla karısına baktı.

“Ne oldu?” dedi Laura.

Mel gözlerini Laura’ya dikti. Dedi ki: “Laura, hayatımda Terri olmasaydı ve onu bu kadar çok sevmeseydim ve Nick en iyi arkadaşım olmasaydı, sana âşık olurum. Seni kaçırdım, hayatım,” dedi.

“Hikâyeni anlat,” dedi Terri. “Sonra şu yeni yere gideriz, tamam mı?”

“Tamam,” dedi Mel. “Nerede kalmıştım?” dedi. Gözlerini masaya dikip baktı, sonra da yeniden başladı.

“Her gün ikisini de görmek için uğruyordum, zaten başka işler için çıkmışsam bazen günde iki kez. İkisi de tepeden tırnağa alçılar ve sargılar içindeydi. Bilirsiniz, filmlerde görmüşsünüzdür. Öyle görünüyorlardı işte, tıpkı filmlerdeki gibi. Küçücük göz delikleri, burun delikleri ve ağız delikleri. Ve kadının bacaklarını yukarıdan

asmak gerekmişti. Kocasının uzun süre morali çok bozuktu. Karısının iyileşeceğini öğrendikten sonra bile, hâlâ morali çok bozuktu. Kaza yüzünden değil ama. Yani, kaza başlı başına bir şeydi, ama her şey değildi. Ağız deliğine yaklaştırdım, anlarsınız ya, hayır derdi, tam olarak kaza değildi, göz deliklerinden kadını görememesiydi. Bu kadar kötü hissetmesine yol açan şeyin bu olduğunu söylüyordu. Düşünebiliyor musunuz? Size söylüyorum, kahrolası kafasını çevirip de kahrolası karısını *göremediği* için adamın yüreği burkuluyordu."

Mel masadakilere göz gezdirdi ve söyleyeceği şey için başını iki yana salladı.

"Yani, boktan karıya *bakamamak* yaşlı hıyarı öldürüyordu."

Hepimiz Mel'e baktık.

"Ne dediğimi anlıyor musunuz?" dedi.

O sıra biraz sarhoştuk belki. Meselelere odaklanmanın zor olduğunu biliyorum. Işık odadan çekiliyor, geldiği pencereden geri gidiyordu. Yine de kimse masadan kalkıp tepe lambasını yakmak için bir girişimde bulunmadı.

"Dinleyin," dedi Mel. "Şu boktan cini bitirelim. Herkese bir tek çıkacak kadar kaldı. Sonra yemeğe gidelim. Yeni yere gidelim."

"Morali bozuk," dedi Terri. "Mel, neden bir ilaç almıyorsun?"

Mel başını iki yana salladı. "Mevcut her şeyi aldım."

"Hepimizin ara sıra bir ilaca ihtiyacı olur," dedim.

"Bazı insanların doğuştan ihtiyacı vardır," dedi Terri.

Masadaki bir şeyi ovalamak için parmağını kullanıyordu. Derken ovalamayı bıraktı.

"Sanırım çocuklarımı aramak istiyorum," dedi Mel.

"Herkes uyar mı bu? Çocuklarımı arayacağım," dedi.

Terri dedi ki: "Ya telefonu Marjorie açarsa? Çocuklar, Marjorie konusunda bizi dinlediniz mi? Hayatım, Marjorie'yle konuşmak istemediğini biliyorsun. Kendini daha da kötü hissetmene yol açar."

"Marjorie'yle konuşmak istemiyorum," dedi Mel. "Ama çocuklarımla konuşmak istiyorum."

"Bir gün bile geçmez ki, Mel onun yeniden evlenmesini istediğini söylemesin. Ya da ölmesini," dedi Terri. "Bir kere," dedi Terri, "bizi iflas ettiriyor. Mel onun sırf kendisine inat olsun diye yeniden evlenmediğini söylüyor. Onunla ve çocuklarla birlikte yaşayan bir erkek arkadaşı var, dolayısıyla Mel erkek arkadaşı da geçindiriyor."

"Arılara alerjisi var," dedi Mel. "Yeniden evlenmesi için dua etmiyorsam eğer, boktan bir arı sürüsü tarafından sokulup ölmesi için dua ediyorum."

"Ne ayıp," dedi Laura.

"Vızzzzzz!" dedi Mel, parmaklarını arılara dönüştürüp Terri'nin boğazının dibinde vızıldatarak. Sonra elleri iki yanına düştü.

"Zalimdir," dedi Mel. "Bazen, arıcı kılığına girip oraya gitmeyi düşünüyorum. Yüzünüzün üzerine inen si-perlikle miğferi andıran o şapkeyi, kocaman eldivenleri ve dolgulu paltoyu bilirsiniz değil mi? Kapıyı çalıp bir kovan dolusu arıyı evin içine salarım. Ama önce çocukların dışarıda olduklarından emin olmalıyım tabii."

Bacak bacak üstüne attı. Bunu yapması uzun zaman almış gibiydi. Sonra iki ayağını da yere koyup öne eğildi, dirsekleri masada, çenesi avuçlarında.

"Belki yine de çocukları aramam. Belki o kadar da parlak bir fikir değildir. Belki sadece yemeğe gideriz. Ne dersiniz?"

"Bana uyar," dedim. "Yemek ya da yememek. Ya da içmeye devam etmek. Doğru günbatımına yönelebilirim."

“Ne demek bu, hayatım?” dedi Laura.

“Ne dediysem o demek,” dedim. “Devam edebilirim demek. Hepsi bu demek.”

“Ben bir şeyler yiyebilirim,” dedi Laura. “Hayatımda hiç bu kadar acıktığımı sanmıyorum. Atıştıracak bir şeyler var mı?”

“Biraz peynir ve kraker çıkarayım,” dedi Terri.

Ama Terri orada öylece oturdu. Bir şey almak için kalkmadı.

Mel kadehini ters çevirdi. İçindekini masaya döktü.

“Cin bitti,” dedi Mel.

Terri, “Şimdi ne olacak?” dedi.

Kalp atışlarımı duyabiliyordum. Herkesin kalbini duyabiliyordum. Oda karardığında bile hiçbirimizin kıpırdamadan, orada oturarak çıkardığı insan gürültüsünü duyabiliyordum.

BİR ŞEY DAHA

L.D.nin karısı Maxine işten eve gelip de L.D.yi yine sarhoş halde ve on beş yaşındaki kızları Rae'ye kaba davranırken bulduğu gece, ona defolmasını söyledi. L.D. ile Rae mutfak masasının başında tartışıyorlardı. Maxine çantasını bir kenara koymaya ya da mantosunu çıkarmaya vakit bulamadı.

Rae dedi ki: "Anlat ona, anne. Ne konuştuğumuzu anlat ona."

L.D. kadehi elinde çevirdi, ama içmedi. Maxine ona öfkeli ve kaygılı bir bakışla baktı.

L.D. "Hakkında hiçbir şey bilmediğin işlere burnunu sokma," dedi. L.D. dedi ki: "Bütün gün oturup astroloji dergileri okuyan birini ciddiye alamam."

"Bunun astrolojiyle hiçbir ilgisi yok," dedi Rae. "Bana hakaret etmen gerekmez."

Rae'ye gelince, haftalardır okula gitmemiştii. Kimse- nin onun gitmesini sağlayamayacağını söyledi. Maxine bunun, uzun bir ucuz trajediler dizisinde başka bir trajedi olduğunu söyledi.

"Neden ikiniz de çenenizi kapamıyorsunuz!" dedi Maxine. "Tanrım, şimdiden başıma ağırlı girdi."

"Anlat ona, anne," dedi Rae. "Hepsinin kafasının içinde olduğunu anlat ona. Konu hakkında bir şey bilen

herkes bunun orada olduğunu sana söyleyecektir!"

L.D. "Ya diyabet?" dedi. "Ya epilepsi? Beyin bunu kontrol edebilir mi?"

Kadehini tam Maxine'in gözlerinin altına kaldırdı ve içkisini bitirdi.

"Diyabet de," dedi Rae. "Epilepsi. Her şey! Beyin vücudun en güçlü organıdır, bilgin olsun."

Babasının sigarasını alıp bir tane yaktı.

"Kanser. Ya kanser?" dedi L.D.

Kızı buradan yakaladığını sandı. Maxine'e baktı.

"Bu konuya nereden geldiğimizi bilmiyorum," dedi L.D., Maxine'e.

"Kanser," dedi Rae ve onun basitliği karşısında başını iki yana salladı. "Kanser de. Kanser beyinde *başlar*."

"Delilik bu!" dedi L.D. Avucunu masaya vurdu. Kül tablası zıpladı. Kadehi yana devrilip yuvarlandı. "Sen delisin, Rae! Bunu biliyor musun?"

"Kapa çeneni!" dedi Maxine.

Mantosunun düğmelerini çözdü ve çantasını tezgâha koydu. L.D.'ye bakıp şöyle dedi: "L.D. bıktım artık. Rae de. Seni tanıyan herkes de. Düşünüp taşındım. Buradan gitmeni istiyorum. Bu gece. Şu an. Şimdi. Cehennem ol git buradan."

L.D.nin bir yere gitmeye niyeti yoktu. Bakışlarını Maxine'den ayırıp öğle yemeğinden beri masada duran turşu kavanozuna çevirdi. Kavanozu alıp mutfak penceresinden fırlattı.

Rae sandalyesinden fırladı. "Tanrım! Delirdi!"

Gidip annesinin yanında durdu. Ağzından küçük küçük nefesler alıyordu.

"Polisi ara," dedi Maxine. "Şiddet uyguluyor. Sana zarar vermeden önce mutfaktan çık. Polisi ara," dedi Maxine.

Geri geri mutfaktan çıkmaya koyuldular.

L.D. "Gidiyorum," dedi. "Tamam, hemen şimdi gidiyorum," dedi. "Canıma minnet. Siz kafadan kontaksınız zaten. Burası bir tımarhane. Dışarıda başka bir hayat var. İnanın bana, piknik değil bu, burası tımarhane."

Penceredeki delikten yüzüne hava geldiğini hissedebiliyordu.

"Gideceğim yer orası," dedi. "Dışarısı," dedi ve işaret etti.

"Güzel," dedi Maxine.

"Tamam, gidiyorum," dedi L.D.

Elini güm diye masaya indirdi. Sandalyesini bir tekmede geriye itti. Ayağa kalktı.

"Beni bir daha görmeyeceksiniz," dedi L.D.

"Seni hatırlatacak bir sürü şey verdin bana," dedi Maxine.

"Peki," dedi L.D.

"Haydi, defol," dedi Maxine. "Buranın kirasını ben ödüyorum ve git diyorum. Şimdi."

"Gidiyorum," dedi L.D. "İttirme," dedi. "Gidiyorum."

"Git işte," dedi Maxine.

"Bu tımarhaneden ayrılıyorum," dedi L.D.

Yatak odasına yollandı ve dolaptan Maxine'in bavullarından birini çıkardı. Eski, beyaz, suni deriden, kildi kırık bir bavuldu. Maxine onu kazak takımlarıyla doldurup yüksekokula götürürdü. L.D. de yüksekokula gitmişti. Bavulu yatağın üstüne fırlattı ve iç çamaşırlarını, pantolonlarını, gömleklerini, kazaklarını, pirinç tokalı eski deri kemerini, çoraplarını ve sahip olduğu diğer her şeyi içine koymaya başladı. Komodinden okumak için dergiler aldı. Kül tablasını aldı. Koyabildiği her şeyi, sığabilecek her şeyi bavula koydu. Sağlam tarafını tutturdu, kayışı bağladı, derken banyo malzemelerini hatırladı. Vinil tıraş çantasını dolap rafında, Maxine'in şapkalarının arkasında buldu. Tıraş bıçağı ve tıraş kremi, talk pudrası,

mum deodoranı ve diş fırçası çantasının içini boyladı. Diş macununu da aldı. Sonra da diş ipini aldı.

Oturma odasında alçak sesle konuştuklarını duyabiliyordu.

Yüzünü yıkadı. Sabunu ve havluyu tıraş çantasına koydu. Sonra sabun tabağını, lavabonun üzerindeki bardağı, tırnak çıtçıtını ve Maxine'in kirpik kıvrıcısını koydu.

Tıraş çantasını kapatamadı, ama önemli değildi. Paltosunu giyip bavulu aldı. Oturma odasına gitti.

Maxine onu gördüğünde, kolunu Rae'nin omuzlarına doladı.

L.D. "İşte bu," dedi. "Elveda," dedi. "Seni bir daha hiç görmeyeceğim dışında başka ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Seni de," dedi L.D. Rae'ye. "Sen ve senin o çatlak fikirlerin."

"Git," dedi Maxine. Rae'nin elini tuttu. "Bu eve yeterince zarar vermedin mi? Haydi, L.D. Defol git buradan ve bizi rahat bırak."

"Unutma," dedi Rae. "Kafanın içinde."

"Gidiyorum, tek söyleyebileceğim bu," dedi L.D. "Herhangi bir yere. Bu tımarhaneden uzağa," dedi. "Asıl önemli olan bu."

Oturma odasına son bir kez bakındı, sonra da bavulu bir elinden öbürüne geçirdi ve tıraş çantasını kolunun altına sıkıştırdı. "Haberleşiriz, Rae. Maxine, sen de bu tımarhaneden çıksan iyi olur."

"Burayı sen tımarhane haline getirdin," dedi Maxine. "Eğer burası bir tımarhaneyse, o zaman sen bu hale getirmişsindir."

L.D. bavulu yere, tıraş çantasını da bavulun üstüne bıraktı. Kendini dikleştirip yüzünü onlara döndü.

Kadınla kız geriledi.

“Dikkat et, anne,” dedi Rae.

“Ondan korkmuyorum,” dedi Maxine.

L.D. tıraş çantasını kolunun altına sıkıştırdı ve bavulu aldı.

“Bir şey daha söylemek istiyorum,” dedi.

Ama bunun ne olabileceği aklına gelmedi.

Derken o cumartesi sabahı, durumu yinelediğimiz bir gecenin ardından uyandık. Gözlerimizi açtık ve yatakta dönüp birbirimize iyice baktık. İkimiz de o an anladık. Bir şeylerin sonuna gelmiştik ve önemli olan, nereden yeni bir başlangıç yapacağımızı bulmaktı. Kalkıp giyindik, kahve içtik ve bu konuşmayı yapmaya karar verdik. Hiçbir şey sözümüzü kesmeyecekti. Ne Telefon. Ne müşteriler.

Yaşamın acı yüzüyle bu kadar erken tanışmasaydı, kuşkusuz yine yazar olurdu ama hiçbir zaman okurları tarafından böyle sahiple- nilmezdi Raymond Carver. Gençlerin haytalık yapıp havai aşk- lar kovaladığı yaşlarda o evli ve iki çocuk babasıydı. Hayatı öğren- menin yolu, bulduğu her işte çalışmaktı. Benzincide çalıştı, hade- melik, garsonluk yaptı. Yaşananlar, kâğıda döküldüğünde bazen Çehov tadındaydı, bazen Kafka... İnsanların yaşamlarında barı- nan, gizlenen öyküleri, yalın, gerçekçi, acıtan şiirsel bir dille yan- sıttı. Yenilenler içkiye sığınırken, kısa öykü türünü yeniden var eden Carver, her başarısında içti, çok içti, ölümüne içti...

Aşk Konuştuğumuzda Ne Konuşuruz, yazarın külliyatının en önemli halkasını oluşturuyor. Bu kitaptaki öyküler Robert Alt- man ve Alejandro González Iñárritu gibi önemli yönetmen- lere de ilham verdi.

#kültkitap #öykü #evlilik #ilişkiler #aile #endişe #şiddet #alkolizm

 can öykü

© canyayinlari.com   twitter.com/canyayinlari f facebook.com/canyayinlari

ISBN: 978-975-07-3496-0

9 789750 734960